உ

கம்பராமாயணம்

அருஞ் சொல்லகராதி

மாதிரிப் பிரதி

பக்கங்கள் 1—76

அகரத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொற்கள்

தொகுப்பாசிரியர் :

முன்னாள், இலங்கை இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர்

அ. சே. சுந்தரராஜன், B. A.,

73-A, கீழ வீதி,

சிதம்பரம், தென்னிந்தியா.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்

கம்பராமாயணம்

அருஞ்சொல்லகராதி

மாதிரிப் பிரதி

பக்கங்கள் 1—76

அகரத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொற்கள்

தொகுப்பாசிரியர் :

முன்னுள், இலங்கை இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர்

அ. சே. சுந்தரராஜன், B. A.,

73-A, கீழ வீதி,

சிதம்பரம், தென்னிந்தியா.

 [December 1967.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

கம்ப ராமாயணம்

அருஞ் சொல்லகராதி

அ – 1. உலகறி சுட்டு. நிறை இரும் பல்பகல் நிருதர் நீள் நகர்ச் சிறையிருந்தேனை அப் புனிதன் தீண்டுமோ. (சு : 699) [பா. பே]
2. சேய்மைச் சுட்டு. அவ்விடம் ...... சரவணம் என்பதுந் தெரிந் தான். (பா : 507) (பா : 98)
3. பண்டறி சுட்டு. அவ்விந்திரன் காதல். (சு : 358) (யுத் : 3581)

அஃகுதல் – 1. சுருங்குதல்; குறைதல். அஃகலில் அறநெறி. (அ : 899) அருள் வரச் சிற்றம் அஃகா. (கி : 615)
2. கழிதல். அல்லாயிரமாயிரம் அஃகினவால். (யுத் : 1745)

அஃது – 1. முந்தியதைச் சுட்டி நிற்பது. அஃது–அவ்வினுவிற்கு. (அண்) (வை. மு) அப்படியே. (கலா) (பா : 315)
2. அது ; அச் செயல். தவமுனக் கஃதே. (கி : 154) [பா : பே] (சு : 1150) (கி : 815) (கி : 156)

அக்கட – அதிசயத்தை உணர்த்தும் திசைச்சொல். அக்கட இராவணற் கமைந்த ஆற்றலே. (யுத் : 44)

அக்கணம் – அந்தக்கணம். கணம் – கால நுட்பம். அக்கணம் உவரி மீளும் அகன் மழை. (அ : 1049) (ஆ : 319)

அக்கரை – 1. மறு கரை. அக்கரை அணைந்தார். (அ : 727) (அ : 1049)
2. எல்லை. அழுந்து துன்பினுக் கக்கரை கண்டனன். (கி : 149)

அக்கன் – அட்சகுமாரன். இந்திரசித்துக்கு இளையவன். (யுத் : 522)

அக்குரோணி – படையளவு. 21,780 தேர், 21,780 யானை, 68,610 குதிரை, 103,350 காலாள் உடையது ஓர் அக்குரோணி. அக்ஷௌஹிணி என்னும் வட சொல் அக்குரோணி எனச் சிதைந்தது. ஆன்றவர் உணர்த்திய அக்குரோணிகள் மூன்று பத்தாயிரத்திரட்டி முற்றுமே. (அ : 997) (அ : 1054)

அக்குவடம் - எலும்பு மாலை. அக்குவடம் முத்தமணி யாரமதன் நேர்நின்று ஒக்குமெனின். (கி : 868)

அகடு – 1. நடுப்பாகம். பொய்து அகடு ஒன்று பொருத்தி. (உ. வி) (சு : 911)
2. வயிறு. கல்லைக் கிடந்து அகடு வெந்து (அ : 731)

அகண்டம் - முழுமையும். அண்டமும் முற்றும் அகண்டமும் மேனுள் உண்டவன். (பா : 444)

அகணி – உள்ளிடம். அக்கணத் தப்பிலத்து அகணி எய்தினர். (கி : 844)

அகணி நாடு – மருத நிலங்களையுடைய நாடு. அசன அப்புலத்து அகணி நாடு ஒரீஇ. (கி : 905)

அகத்தியல் - மனத்தின் எண்ணம். அழிந்தது பிறவி என்னும் அகத்தியல் முகத்திற் காட்ட. (யுத் : 444)

அகத்துட் கொள்ளல் – மனத்தில் நினைத்தல். அருந்தவமுடைய ரம்மா அரக்கரென்று அகத்துட் கொண்டான். (யுத் : 445)

அகத்துறை - அகப் பொருளிலக்கணத்துறைவகை: உள்ளே யுள்ள நீர்த்துறைகள். அவி அகத்துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவி. (ஆ : 225)

அகநகர் - நகரத்தின் உட்புறம். அன்னதன்மை அகநகர் நோக்கினன். (அ : 828)

அகப்படுதல் - சிக்குதல். அலகிலா அரக்கர் சேனை அகப்பட. (யுத் : 919)

அகப்பொருள் – உள்ளுறைப் பொருள். அவி கொள் நான் மறை அகப் பொருள் புறப் பொருள் அறிவார். (யுத் : 162)

அகம் – 1. மனம். அகநிறையருள் மிக்கான். (அ : 675) தன் அகத்துறை அழகன். (சு : 197) (சு : 479)

2. மன நினைவு. (அண்)

3. உள்; உட்புறம். (கலா)

4. அகத்தவர். பரமபதத்திலுள்ள நித்திய சூரிகள். (வை. மு) புறங்காண அகங்காண. (ஆ : 50)

5. உறைவிடம்; வீடு. பொற்பகம் மானநீர் இலங்கைப் பொன்னகர். (ஆ : 855)

6. பாவம். (இலக்) கரு நிறமான இருள். (உ. வி)

7. இருளாகிய மரம். (உ. வி)

8. பாவமாகிய மரம். (உ. வி) அகம் வேரற்றுக வீசருக்கனர். (கி : 406)

9. மார்பு. மொய்யமர் அகங்களைக்கிழித்து. (யுத் : 1107)

அகம்பன் - 1. போரிற் சலனமில்லாதவன். கரன் படைவீரருள் ஒருவன். புள்ளின் நூல் தெரிந்தவன். (ஆ : 436)

2. இராவணன் துணைவருள் ஒருவன். (யுத் : 494) (யுத் : 1692) (யுத் : 2488)

அகம்பாடு - 1. உள்வீடு. (கலா)
2. மனத்திற்படிந்த வடிவம். விஞ்சையின் அகம்பாடுணர்ந்து (பா : 1240)

அகம்புலர்தல் - மனம் வருந்துதல். அகம் புலர்ந்து. (ஆ : 951)

அகம் பொருமுதல் - மனங் கலங்குதல் ; உள்ளம் விம்மலுறுதல். ஆயாவுயிர்த்து அகம் பொருமினன் பன்முறை புலம்பினனரோ. (அ : 1124)

அகமலர்தல் - மனமகிழ்தல். திரிகின்ற உள்ளத்தானும் அக மலர்ந்தவன் முன் சென்றான். (யுத் : 428)

அகர் - அகில். அகரும் நன்னெடுஞ் சாந்தமும். (சு : 1211)

அகரு தூபம் - அகிற் புகை. அகரு தூபத்தின் அழுந்தின முகிற் குல மனைத்தும். (சு : 124)

அகல் - 1. விளக்கேற்றும் அகல் ; விளக்கு. கருங்கடல் காரகல் கடுப்ப. (யுத் : 561)
2. அகன்ற. அகல் அரும் பரவை நாண (சு : 5)

அகல்கை - அகலுதல். இதன் ஆணையை அவமதித்து அகல்கை ஏய்ந்ததன்று. (சு : 1038)

அகல்மதி - பூரண சந்திரன். பருவநாளின் அகல்மதிக் குவமை யாயின கொலோ. (யுத் : 105)

அகலங்கள் - மார்புகள். சுடர்க்கணைதான் தாரோடகலங்கள் தடிந்திடினும். (யுத் : 455)

அகல நீத்தல் - அப்பால் எறிதல். கலன்கழித்து அகலநீத்தார். (பா : 1102)

அகலப்போதல் - வழிவிட்டு விலகுதல். ஆடவர் அகலப்போவார். (பா : 872)

அகலம் - 1. மார்பு. தாரகலத்தண்ணல். (யுத் : 1952)
2. சுற்றளவு. (கலா) விஸ்தாரம். (வை. மு) விஸ்தீரணம். (உ. வி) ஏழு நூறு யோசனை அகலமீட்டு. (யுத் : 479)

அகலிடம் - 1. மார்பு. (கலா) (வை. மு)
2. பரந்த இடம். (அண்)
அணைக்க நங்கைக்கு அகலிட மில்லென்றார். (பா : 848)
3. பரந்த இடத்தையுடைய நிலவுலகம். அகலிடத்தை நெடுங் காலம் அளித்திர். (அ : 1058) அகலிடம் நெளிய நடந்தார். (சு : 765)

அகலுதல் - இடம் விட்டுப் பெயர்தல். தீபமூற்றவும் நீத்து அகன்றென. (அ : 246)

அகவிருள் - உள்ளத்திலுள்ள இருள். புலவோர் அகவிருள் தானகல. (பாயி : 2)

அகவிரை நறுமலர் - வாசனையை உள்ளேயுடைய நல்ல கற்பக மலர். வானுளோர் அகவிரை நறுமலர் தூவி ஆர்த்தெழ. (பா:266)

அகவு காதல் - தழைத்த பக்தி, அகவு காதலால் அனுமன் மகவு கொண்டு போய் மரம் புகும் மந்தியை ஒத்தான். (யுத் : 1175)

அகவுதல் - 1. ஆடுதல். அகவும் இளமயில்கள். (அ : 544) அருகுவர் தகவ. (சு : 419)

2. அசைதல். தெழிக்குமேல் அகவும் நாவ. (யுத் : 2019)

3. நீடுதல்; தழைத்தல். அகவுகாதல். (யுத் : 1175)

அகழ் - அகழி. இட்டவனை இட்ட அகழிற் கடிதின் இட்டான். (யுத் : 854) (யுத் : 972)

அகழ்தல் - தோண்டுதல். ஆர்கலி அகழ்ந்தோர். (அ : 277)

அகழி - கோட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள கிடங்கு. ஆழிமால்வரையை அலைகடல் சூழ்ந்தன அகழி. (பா : 106)

அகற்றி - கழித்து. இந்திரன் பதியிடைப் பகற்பொழுது அகற்றி. (யுத் : 135)

அகறல் - செல்லுதல். சிறுத்தொழில் முடித்தகறல் தீதெனல் தெரிந்தான். (சு : 691)

அகறி - அகல்தி ; ஓடுகிறாய். மீடி எங்கு அகறி. (ஆ : 21)

அகன் - மனம். அகனுறப் பொலிந்த வள்ளல். (யுத் : 719) (யுத்:452)

அகன் குளம் - ஏரி. அலர்ந்த பைங்கூழ் அகன் குளக் கீழன (அ:815)

அகன் புனல் - பரந்த நீர். அகன் புனலாடி அம்மலர் சூடவும். (பா : 158)

அகனமர் காதல் - மனத்துப் பொருந்திய விருப்பம். அகனமர் காதல் ஐய. (யுத் : 452)

அகாரம் - மாளிகை. (அண்) பாகாய செஞ்சொலவர் வீசு பட காரம். (வீசுபடு அகாரம்) (சு: 98)

அகில் - அகரு மரம். கூந்தல் உலர்த்துவதற்குப் புகையிடப்படும் ஒரு வாசனைப் பொருள். கள்ளியின் தாய் பிளந்துக்க காரகில் களும். (பா : 349) காழகில். (கி: 233)

அகில நற்றனம் - நல்ல பூமி தானங்கள். அன்ன தானம் அகில நற்றனங்கள். (பாயி: 17)

அகிலம் - உலகங்கள். (கலா) சராசரங்களெல்லாம். (அண்) அண்டமும் அகிலமும் அறிவரு நெறியால் உண்டவன். (ஆ : 117)

அகிற்சேறு - அகிற் குழம்பு. (பா : 19)

அகிற்றேய்வை - அகிற்கட்டைத் தேய்வினாலாகிய குழம்பு. (பா : 1126)

அங்கணம் - சாக்கடை. அங்கணத் தழுக்குத் தின்னும் நரி. (யுத்: 1649)

அங்கணன் - அழகிய கண்ணோட்டமுடையவன்; இராமபிரான். (அ. 737)

அங்கணுயகன் - அழகிய கண்ணையுடைய நாயகன்; இராம பிரான். அங்கணுயகற் காணவந்தண்மினுர். (அ: 627)

அங்கதம் - 1. தோள்வளை; வாகுவலயம். அங்கதங்களும் அம்பும் இலங்கிட. (யுத்: 3172) (யுத்: 3381)

2. அம் கதம். அழகிய கோபம். அம்கதம் களத்து அழிவுற்ற வால். (யுத்: 3381)

3. குற்றம்; பழிச்சொல். அங்கதமில்லாத கொற்றம். (யுத் :4338)

4. வசைப்பாட்டு. ஆற்றல் நன்னெடுங் கவிஞன் ஓர் அங்கத முரைப்ப. யுத்: 1211)

அங்கதன் - வாலி மகன். (கி: 510)

அங்கந்தருதல் - உடம்பைக்கொண்டு போரில் முன்னிற்றல்; புறங்கொடாது முன்னிற்றல். அங்கந்தர அஞ்சி. (யுத்: 1963)

அங்கம் - 1. உடல். அங்கமும் மனமதென்னக் குளிர்ந்தது. (யுத்: 431)

2 உறுப்பு. வெங்கண் அங்கவலயங்களும் விலங்க. (ஆ: 16)

3. போர். தாபதர் தம்மோடு எம்மோடு அங்கம் வந்துற்றதாக அமரர் வந்துற்ருரன்றே. (யுத்: 1233)

அங்கர் - யக்கர். யக்ஷர் என்ற வடசொல் யக்கர், அக்கர், அங்கர் என முறையே திரிந்து வரும். (வை. மு) அரசர்க்குரிய படையுறுப்பினர். (கலா) சொல்லில் அங்கர் சதகோடி தொடர்ந் தோர். (யுத்: 815)

அங்கரக்கர் - அங்கரட்சகர்; மெய்காப்பாளர் அங்கரக்கர் சதகோடி அமைந்தோர். (யுத்: 814)

அங்கவலயம் - உறுப்போடு கூடிய வளை. அங்கத்திலே அணிதற்குரிய வளை. (ஆ: 16)

அங்கனையாள் - பெண் அங்கநா என்பதன் திரிபு. சிறப்பு நோக்கி ஆள் விகுதி சேர்க்கப்பட்டது. (கலா) ஆண்டங்கனை யாள் இனைய நினைந்தழுங்குமேல்வை. (பா: 632)

அங்காரதாரை - அனுமன் கடல் தாவும்பொழுது குறுக்கிட்ட ஓர் அரக்கி. (சு: 76)

அங்கி - நெருப்பு; அக்கினி. மங்கல அங்கி. (பா: 1344)

2. ஈமத்தீ. அங்கி நீரினுங்குளிர. (அ: 929)

அங்கிடை - அவ்விடம். அங்கிடை உற்ற குற்றம். (பா: 1023)

அங்கிப்படை - ஆக்கினேயாஸ்திரம். அங்கிதன் நெடும்படை தொடுத்து. (யுத் : 3715) அங்கியின் நெடும்படை. (ஆ : 1117)

அங்கிபுக்கிடு – அக்கினிப்பிரவேசம் செய். அங்கிபுக்கிடு என்றுணர்த்திய அது மனத்தடையேல். (யுத் : 4042)

அங்கியின் குண்டம் – அக்கினிகுண்டம். பெய்கணை நெருப்பால் கூனே அங்கியின் குண்டமொத்தது கடற்குட்டம். (யுத் : 553)

அங்கியின் புதல்வன் - அக்கினி குமாரனுன நீலன். அன்புடை உள்ளத்தண்ணல் அங்கியின் புதல்வன். (யுத் : 1895) [பா : பே]

அங்கியின் வினை - ஓமம். அங்கியின் வினையிற்கேற்ற யாவையும் அமைத்து. (அ : 262)

அங்கு - அசை. மானிடர் மற்றங்கு அவர் வாளால் நின் மருகிக்கும் நாசிஇழக்கும் நிலை நேர்ந்தார். (ஆ : 733)

அங்குசம் – மா வெட்டி. தோட்டி. (சு : 164)

அங்குசம் நிமிர்தல் – அங்குசம் தன் வளைவு நிமிர்ந்து போதல். அங்குசம் நிமிர எங்கும் இரியலில். (பா : 877) நிறையெனும் அங்குசம் நிமிர்ந்துபோயதே. (பா : 603)

அங்குரம் – முளை. துறையறத்தின் வித்தின் முளைத்த அங்குரங் கொல். (சு : 538)

அங்கை – அகங்கை ; உள்ளங்கை. அங்கை கவித்து. (சு : 227) அங்கையோடங்கைதாக்கி. (யுத் : 947) அங்கையோடங்கை கொட்டி (யுத் : 2228)

அங்கையின் ஆயமந்திரம் – முன்னமே பழகிக் கைவந்த மந்திரம். அங்கையின் ஆய மந்திரத்தை ஆய்ந்தனள். (ஆ : 254)

அங்ஙனம் – அவ்வாறு. வேதம் எங்ஙனம் அங்ஙனம் அவை சொன்ன விதியால். (யுத் : 183)

அச்சம் – பயம். அச்சமகற்றி. (ஆ : 736) அமரரை அச்சம் சுற்றப் பொன்னெடுந் தேரிற் போனுன். (சு : 825)

அச்சிரத்தை – 1. அப்படிப்பட்ட சிரத்தை. (உ. வி)
2. அவமதிப்பு. அச்சிரத்தைக்கொரு பொருளன்று. (யுத் : 40)

அச்சிறுதல் – அச்சு முரிந்து விழுதல். ஆயிரந் தேர் ஒரு தொடையின் அச்சிறும். (யுத் : 2442)

அச்சு – 1. மாதிரிப்படி. (அண்) (வை.மு)
2. அச்சாணி. (கு)
3. உயிர் மூலரூபம் ; ஆதாரம். (வெ. ப) அச்சென நினைத்த முதலந்தணன். (பா : 1237)
4. தேரில் உருள் கோத்த மரம் ; இரிசு. அச்சொடு நெடுந்தேர்க் கொடி துணிந்தன. (ஆ : 445)

5. அதிசயம். உண்மை (கலா) மனத்திற் பதிதல். (வை. மு) தமிழ் முனி இயம்பிற்றெல்லாம் அச்செனக் கேட்டாயன்றே. (யுத் : 2899)

அசங்கிடல் - (அசங்குதல்) அசைதல். (வை. மு.) தளர்தல். (கலா) வேர்த்தசங்கிட அண்டம் வெடிபட. (யுத் : 1061)

அசஞ்சலப்படை - சஞ்சலத்தை அடையாத படை. போரிற் பின்வாங்காத படை. அசஞ்சலப்படை ஐயிரு கோடியன். (யுத் : 502)

அசட்டர்கள் - அசடர் : நல்லறிவில்லாதவர். (அண்) திறமை யற்றவர். (கலா) அசட்டர்கள் ஐவரை அறுவராக்கிய வசிட்டன். (பா : 256)

அசத்தம் - அசக்தம் ; வலிமை பெருமை. பின்னக அசத்த பொருளில்லை. (யுத் : 3643)

அசத்து-நேர்மையற்ற வழி. போலி வழி. அசத்தினிற் செல்கிலாச் சது முகத்தவற்கு. (யுத் : 3784)

அசதி - சிரிப்பு (பா : 1070)

அசதியாட்டல் - நகைச் சிரிப்பைத் தோற்றுவித்தல். (பா : 1070)

அசதியாடல் - (அசதியாடுதல்) பரிகசித்தல். அலைகுழல் சோர் தர அசதியாடலால் (பா : 1070) [பா : பே]

அசமஞ்சன் - சகரன் புதல்வன் ; தாய் விதர்ப்பை. (பா : 511)

அசன் - அயன் : தசரதன் தகப்பன். அசனென்பான். (பா : 732) [பா : பே]

அசனம் - 1. உணவு. அசன அப்புலத்து அகணி நாடு. (கி : 907)
2. ஒரு மரம் ; வேங்கை. (உ. வீ) (கி : 907) [பா : பே]

அசனி - 1. இடி. அரு வரை முழையின் முட்டும் அசனியின் இடிப்பும். (சு : 751)
2. வச்சிராயுதம். அசனியின் அணிகள் அணிந்தார். (சு : 765)

அசனிக்கார் - இடியோடு கூடிய மேகம். அசனிக்காருங் கடலும் ஒரு வழிக் கொண்டார்த் தென்ன. (அ : 612)

அசனிக்குலம் - இடித்தொகுதிகள். (யுத் : 3044)

அசனிமாமழை - இடியுடைய கரிய மேகம். (அ : 1003)

அசனிமாரி - இடிமழை. (யுத் : 2414)

அசனியேறு - பேரிடி. அசனி ஏற்றினல் தவ்வியகிரி. (கி : 979) (யுத் : 1527)

அசித்தல் - சிரித்தல் (ஹஸித்தல்) எஃகினேடு இரும்பு அசிக்கும் எயிற்றினன். (யுத் : 1282)

அசுணம் - இசையறிவதொரு விலங்கு. (அண்) ஒரு வகைப் பறவை. (வை. மு) அசுணநன்மாச் செவி பறையடுத்தது போலும். (பா : 7) தூம மேனி அசுணம். (கி : 757)

அசுணமா - அசுணம். கனிந்த பாடல் கேட் டசுணமா வருவன காணாய். (அ : 760)

அசும்பு - 1. நீர்க்கசிவு. அசும்பு பாய்வன. (அ : 770)
2. நீர் ஊற்று. அசும்புடைத் தெய்வக் கற்பக நாடு. (சு : 90)
3. நீர்த்திவலை. கலங்கிய நீர்த்திவலை. அசும்பற வறந்தன வான ஆறெலாம். (யுத் : 578) (யுத் : 2559)
4. குருதி நீர். சில பசும் புண்கள் அசும்பூற. (சு : 304)
5. வழுக்கு நிலம். சேற்று நிலம். கரிபடுமதத்தின் அசும்பிற் சேறுபட்டமிழுமால் அடங்க. (யுத் : 3278)
6. நீர் வெள்ளம். அசும்புடைக் குருதி பாயும் ஆகத்தான். (யுத் : 1910)

அசும்பு படு சோரி - பெருக்குப் பொருந்தின இரத்தம். அசும்பு படுசோரி விரிவுற்று ஓங்கின நெடும்பரவை ஒத்து. (யுத் : 3404)

அசுரர் - அமுதமாகிய உணவு இல்லாதவர். (பா : 502)

அசைத்தல் - முடித்தல் ; கட்டுதல். அடைய வாரி அரவால் அசை. (ஆ : 10) அஞ்சினுடன் அஞ்சுதலை தோளுற அசைத்து. (சு : 693)

அசைதல் - 1. வருந்துதல். வாலுகம் வளர்க்கும் அம்பவள வல்லிகள் எனச் சிலர் அசைந்தார். (அ : 546)
2. நடுங்குதல். நிலைகுலைதல், தளர்தல். வசைக்கு அசைந்த எந்தையார். (அ : 1179)

அசைவு - 1. உறுதியில் தளர்தல். அசைவில் கற்பின் அவ் வணங்கை விட்டருளுதி. (யுத் : 111)
2. நடுக்கம் (அண்) தளர்வு. (வை. மு) ஆர்கலி ஆர்ப்பின் உட்கி அசைவுற. (ஆ : 424)

அஞ்சடுத்த அமளி - சிறு பூளை, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, சேணம், உறுதூவி என்னும் ஐந்து பொருளை உள் வைத்துத் தைத்த படுக்கை. (அ : 1076)

அஞ்சம்பு - ஐந்தம்பு, தாமரை, மா, அசோகு, முல்லை, நீலம் என்பன. அஞ்சம்பையும் ஐயன் தனது அலகம்பையும் அளவா. (அ : 620)

அஞ்சல் - 1. தோற்றல். அந்தர தலத்திரவி அஞ்ச ஒளிவிஞ்ச. (பா : 321) அஞ்சினர் நெஞ்சுபோல் என்றும் ஆறுதரோ. (பா:348)
2. கீழ்ப்பட்டுப்போதல். மழை அஞ்ச முழங்கின மாமுரசே. (யுத் : 1697)
3. பின் வாங்குதல். யாழிசை அஞ்சிய அஞ்சொல் ஏழை. (அ : 186)

4. பயப்படுதல். அஞ்சினேன். (யுத் : 421) யான் அஞ்சினன். அஞ்சுக. (யுத் : 1684) அஞ்சலை அரக்க. (சு : 1126) அஞ்சலர். (யுத் : 547) அஞ்சன்மின். (3954)

5 அஞ்சற்க. அஞ்சவேண்டாம். அஞ்சல் என்ற இந் நல்லவன் தோற்பதே. (ஆ : 945) (யுத் : 422)

அஞ்சல் அஞ்சல் - அஞ்சற்க அஞ்சற்க. அபயக் குறிப்பு. ஊக்க மூட்டுதற் குறிப்பு. அஞ்சல் அஞ்சல் என்கிலாத ஆண்மை என்ன ஆண்மையோ. (பா : 798) (யுத் : 1778)

அஞ்சலி - கூப்பிய கைபோல இருப்பதொரு பாணம். அஞ்ஜலி, அஞ்ஜலிகம் என்றும் வழங்கும். அஞ்சலி அஞ்சுகோடி தொடுத்து. (யுத் : 2065)

அஞ்சலித்தல் - கைகூப்புதல்; கூப்பி வணங்குதல். அஞ்சலித்த மலர்க்கையார். (ஆ : 207) அஞ்சலித்து. (யுத் : 547)

அஞ்சன்மின் அஞ்சன்மின் - அஞ்சாதிருங்கள் அஞ்சாதிருங்கள். அபயமளித்தற் குறிப்பு. அஞ்சன்மின் அஞ்சன்மின் நீர் எனு. (யுத் : 3956)

அஞ்சனக் கருமுகிற் கொழுந்தெழில்காட்டும் சோதி - மையும் புதிய மேகமும் என்னும் இவற்றின் செழுமையான அழகைத் தன்னிடத்தே காட்டுகின்ற ஒளிமயமான திருமால். (பா : 284)

அஞ்சனக்கிரி - மைம்மலை. கரிய நிறமுள்ள மலை. அஞ்சனக் கிரியனான். (ஆ : 25)

அஞ்சனநோக்கம் - மைதீட்டிய கருங்கண்ணின் நோக்கம். அஞ்சனநோக்கம் பார்க்க இருண்டதோ அறிகிலேமால். (பா : 1157) [பா : பே]

அஞ்சனபுஞ்சம் - மையின் தொகுதி. மைக்குழம்பின் திரட்சி. அரண்டு அருகுஞ்செறி அஞ்சனபுஞ்சம் முரண்டனபோலிருள் எங்கணுமுந்த. (ஆ : 1073)

அஞ்சனம் - 1. மை. அஞ்சனவண்ணன். (அ : 1006) (சு : 1200) 2. கருநிறம். அஞ்சனக்குன்று. (யுத் : 4172) அஞ்சன மேகம். (யுத் : 2321) அஞ்சனமேனியான். (பா : 1157) அஞ்சன வண்ணத்தான். (பா : 562)

அஞ்சனவாரி - மை படிந்த கண்ணீர். அஞ்சனவாரிசோர. (பா : 938)

அஞ்சனை - அஞ்சனாதேவி. அனுமன் தாய். அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தேன். (கி : 58) அஞ்சனைக்குரிய குன்றைப் போர்த்தது. (சு : 953) அஞ்சனை சிறுவன். (சு : 426) அஞ்சனை தோன்றல். (சு : 910)

அஞ்சி அஞ்சி - (அ : 242)

அஞ்சி அயர்தல் – அச்சங்கொண்டு சோர்தல். அஞ்சினன் அயர்ந்தனன் அருவிக்கண்ணினன். (உ. வி) (அ : 945)

அஞ்சில் ஐம்பதில் ஒன்றறியாதவன் – ஐந்து வயதிலும் ஐம்பது வயதிலும் தக்கதொரு செயலை அறியாதவன். (கி : 569)

அஞ்சிலோதி – அம் சில் ஓதி. அழகிய சிலவாகிய கூந்தல். அரக்கியர் வடித்த அஞ்சிலோதி. (சு : 99)

அஞ்சினுடன் அஞ்சுதலை – பத்துத்தலை. (சு : 693)

அஞ்சினேன் அஞ்சினேன் – பெரிதும் அஞ்சினேன். (யுத் : 3197)

அஞ்சினேன் என்றருளலை – அஞ்சினேன் என்று நினையாதே. (யுத் : 3079)

அஞ்சினோடிரண்டு – ஏழு. ஓதம் அஞ்சினோடிரண்டும் வந்தொரு பொடியாக. (யுத் : 547)

அஞ்சு – 1. ஐந்து. அஞ்சு வணத்தின் ஆடை. (சு : 174)
2. பஞ்சபூதங்கள். அஞ்சும் அஞ்சும். (அ : 305) (பாயி : 31)
3. ஒளி. அஞ்சு வள் நத்து. (சு : 174)

அஞ்சு கோடி – ஐந்து கோடி. (யுத் : 2065)

அஞ்சுதல் – பயப்படுதல். நம்மை அஞ்சுகின்றிலர். (யுத் : 104)

அஞ்சுதேர் – ஐம்புல ஆசையாகிய தேர். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐவாய வேட்கை அவா. மனமெனும் இழுதை ஏறிய அஞ்சு தேர். (அ : 19)

அஞ்சும் அஞ்சும் – உடம்பாக நின்ற ஐந்து பூதங்களும் பயப்படும். (அண்) மிகவும் அஞ்சும். (கலா) (வை. மு) அஞ்சும் அஞ்சும் என் ஆருயிர் அஞ்சுமால். (அ : 305)

அஞ்சுமான் – சகரன் பேரன்; அசமஞ்சன் புதல்வன். (பா : 511)

அஞ்சு முகத்தவன் – ஐம்முகத்தவனான சிவபிரான். (யுத் : 1684)

அஞ்சுவணத்து – 1. அம் சுவள் நத்து. நீரில் உள்ள அழகிய நத்தை. (வை. மு)
2. அஞ்சு வள் நத்து. ஒளியுள்ள செழுமையான நத்து. அஞ்சு வணத்தின் முத்து. (சு : 174)

அஞ்சுவணம் – 1. அஞ்சு வண்ணம். (நிறம்) (சு : 174)
2. அஞ்சு உவணம். (கருடன்) (சு : 174)
3. அம் சுவணம் (சுவர்ணம்) பொன். (சு : 174)

அஞ்சுவருதல் – அஞ்சுதல். அஞ்சுதலைச் செய்தல். அஞ்சுதலைப் பொருந்துதல். அஞ்சுவரும் வெஞ்சுரனும் ஆறும். (கி : 768)

அஞ்சுவித்தல் – அஞ்சும்படி செய்தல். அஞ்சுவித்தானும் ஒன்றால் அறிவுறத் தேற்றியானும். (சு : 481)

அஞ்சொடையிரண்டு - பதினைந்து. அஞ்சொடையிரண்டு யோசனை அகலத்த தாகி. (கி : 733)

அட்டதிக்கு - எட்டுத்திக்கு. (ஆ : 807)

அட்டமூர்த்தி – ஐம்பூதம், சூரியன், சந்திரன், யஜமானன் என்னும் எட்டையும் திருமேனியாகக் கொண்ட சிவபெருமான். அட்டமூர்த்தி தாள்பணியும் ஆற்றலான். (கி : 118)

அட்டாலை – கோட்டை மதிலின் மேல்மண்டபம். கதன வாயிலும் கட்டும் அட்டாலையும் முதல யாவையும். (யு : 994)

அட்டில் - மடைப்பள்ளி. முட்டில் அட்டில். (பா : 57)

அட்டிவைத்த – வார்த்திருக்கின்ற ; தோன்றியுள்ள. முளைகள் அட்டிவைத்தன பாலிகை. (யுத் : 1437)

அட்டுதல் - 1. புகுத்தல், நிறைத்தல், புழுதி அட்டிச் செம்மிய குடம். (கி: 735) [பா : பே]
2 நிரப்பி வைத்தல். மணிகள் அட்டிய பேழை. (யுத் : 586)

அட - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. வம்மின் அட வம்மின். (யுத் : 3406)

அடகு – இலை; கீரை; இலையுணவு. மெல்லட குண்டு விளங்கினன். (அ: 644) அருந்தும் மெல்லடகு. (சு : 344)

அடங்கல் – 1, கெடுதல். சாயடங்க. (அ : 238)
2. நீங்கி ஒழிதல். தன்குல நன்மையும் போயடங்க. (அ : 238)
3. நிறைதல். தீயடங்கிய சிந்தையாள். (அ : 238)
4. மூடுதல். வாயடங்கின என்ன. (அ : 238)
5. முழுவதும் ஆதல். தற்கடங்கி யுலந்தவர் தம்முயிர் தெற்கு அடங்க நிறைந்து செறிந்தவால். (யுத் : 1010) வேரொடும் அடங்க நூறுவதுவே கருமம். (யுத் : 68)

அடங்கலர் – பகைவர். வேற்றடங்கலர் ஊரெனமெல்லிதால். (அ : 829)

அடங்குதல் - 1. சேர்தல். ஒருவன் வலியால் விழுங்கும் ஆலத்தின் அடங்குவதன்றீது. (ஆ : 700)
2. ஓய்தல். (கலா) முற்றுப்பெறுதல். (வை. மு) மண்டமர் இன்றொடும் அடங்கும். (யுத் : 1486)

அடம்பு - ஒரு கடற்கரை மரம். கொடியுமாம். (யுத் : 332)

அடர் – 1. அடர்தல் ; நெருங்கியிருத்தல். அடர்சிலை. (யுத் : 441)
2. அடல் ; வலிமை ; போர் ; வெற்றி. சண்டகர் அடர் கடந்த திரள் புயம். (சு : 1075)

அடர்கள் – வெற்றிகள். (உ. வி) அடர்கள் தந்த திரள் புயத்து ஐய. (சு : 1075)

அடர்த்தல் - நெருக்குதல். பல்படை புடைத்தடர்த்தார்த்தெரி புகையும் கண்ணினுர். (ஆ: 477) [பா:பே] அமரர் கணத்தொடு மடர்த்த போர்த்தாளை இந்திரனை. (ஆ: 327) [பா:பே]

அடர்தல் -1. மோதுதல், போரிடல். அதிரும் வெங்கணை ஒன்றையொன்றடர்ந்தெரி உய்ப்ப. (யுத்: 564) வெம்போர் அடர்கிற்பீர். (கி. 1017) அடர்ந்தார். (யுத்: 2302)
2. ஒழித்தல். அடர்ந்தன கிரிகளை அசனி ஏறென. (யுத்: 1999)
3. நெருங்குதல். அடர்ந்து வந்து அனங்கன் என் நெஞ்சமுன்று சிந்தும் அம்பு. (பா: 801)
4. செறிதல். (கலா) ஒத்தல் (வை. மு) பாகடர்ந்து (யுத்: 3964)

அடல் - 1. வலிமை. அடலிராமன். (ஆ: 24) அடல்சேர் அசுரர். (பா: 628)
2. வருத்துந் தன்மை. அடல் எல் ஆம் கிரி. (சு: 32)
3. போர். நெருங்கடல் விளைப்பர் நெடுநாள். (சு: 168)

அடல்வலி - மிக்கவலி. அடல்வலி நிருதர். (யுத்: 1773)

அடவி - காடு. அடவி புடை படைத்த வையகம். (ஆ: 1140) அரியினஞ் சென்ற சென்ற அடவிகளனைத்தும். (யுத்: 4119)

அடா - 1. இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. நில்லடா சிறிது நில்லடா. (யுத்: 2025) எங்கடா போதி. (யுத்: 2389)
2. அடுக்காத. அடாப்போர். (போரடா) (உ. வி) (கலா) (யுத்: 259)

அடாதன - அடுக்காதன; பொருந்தாத; தகுதியற்றன. நினைத்தற்கும் அடாதன செப்பி. (யுத்: 165) அன்பழி சிந்தை தன்னுல் அடாதன அறையல் என்ருன். (யுத்: 908)

அடாநின்ற - பொருந்திய; அடுத்து நின்ற. பேர் அடா நின்ற தாளோடு உலகெலாம் பெயரப் போவான். (உ. வி) (யுத்: 259)

அடாநெறி - பொருந்தாத நெறி. அடா நெறி அறைதல் செய்யா அருமறையமைந்த நீதி. (பா: 1114)

அடி - 1. பாதம், கால்கள். அடி துணிந்தன கடகளிறு. (ஆ: 445) அடியொன்று கடிதோட்டிக் குந்திவந்தனன். (யுத்: 1567)
2. அடிச்சுவடு. ஆங்கோர் குரங்கினதடி யுமின்றிப் போக்கினுன். (யுத்: 1423)
3. கீழ்ப்பாகம். மண் அடியற்று. (சு: 92)
4. மூலம். எண் அடியற்ற குன்று. (சு: 92)

அடிகதுவ - பாதங்களை வணங்கிச் சூழ்ந்துவர. காவலர் சூழ வந்தடி கதுவ. (பா: 1350)

அடிகள் - பெரியாரே. யாரிவவரை உரைத்திடுமின் அடிகள் என்ன. (பா: 720)

அடிகுரல்முரசு - அடிக்கப்படுகின்ற ஒலியையுடைய முரசு. அடி குரல் முரசதிர் அயோத்தி மாநகர். (பா: 255)

அடிகுறுகல் - அடிகளில் விழுந்து வணங்குதல். கோக் குமரரும் அடிகுறுக. (பா: 359)

அடிச்சுவடு - பாதங்களின் சுவடு. சீறடிச் சுவடுகள் பாராய். (756)

அடிசில் - உணவு. தூய கடல்நீர் அடிசில் உண்டு அது துறந் தான். (ஆ: 155)

அடிசூடுதல் - பாதங்களைத் தலையிற் சூடுதல். அன்னை அடித்துணை சூடி. (பா: 1339)

அடித்தல் - மட்டமாகச் செய்தல். (அண்) கெட்டணை பண்ணல். (வை. மு) (கலா) கல்லடித்தடுக்கி. (பா: 116)

அடித்தலத்துரைத்தல் - முன்னே சொல்லுதல். (கலா) பாதங் களில் சொல்லுதல். (வை. மு.) (அண்) விண்ணப்பித்தல். எந்தை அடித்தலத்துரைத்து. (பா: 427)

அடித்தலம் - 1. கால்கள். அடித்தலமெடுத்திடுதலால். (கி: 187) 2. திருவடி நிலைகள். அடித்தல மிரண்டையும் அழுத கண்ணி னன் முடித்தலமிவையென முறையிற் சூடினன். (அ: 1201)

அடித்தொழில் - அடிமைத்தொழில். அடித்தொழில் ஏவலாள னேன். (யுத்: 4176)

அடிதாழா - அடிவணங்கி. பத்தியினுயிரீயும் பரிவினன் அடி தாழா. (அ: 680)

அடிதொழத்தொழ - அடிகளிலே பலமுறை வணங்க. ஒருத்தன் மனையுற்றுள் பொன்னடி தொழத் தொழ மறுத்தல் புகழ் போலாம். (யுத்: 62)

அடிநாயேன் - அடித்தொண்டன். (அ: 680)

அடிபதைத்தல் - கால்களை உதறுதல். அதிர மாநிலத் தடி பதைத்து அரற்றிய அரக்கி. (ஆ: 321)

அடிபோற்றல் - அடிபரவல். அடிவைத்தலைப் புகழ்தல். (கு) அடியீடு பரவல். அன்னே தேனே ஆரமிர்தேயென் றடிபோற்ற. (பா: 593)

அடிமணி - அடிப்படையில் இடும் மணி. மூலவிக்கிரகம் பிர திட்டை செய்யுமிடத்தும் கட்டட அத்திவாரத்திலும் மணிகளை இடுதல் மரபு. முளையிடுதல். (உ. வி) அவன் இனி முடிக்கும் வெற்றிக்கு அடிமணி யிட்டா யன்றே அரிக்குலத்தரச. (யுத்: 887)

அடிமையிற் கிடைத்தல் - அடிமைத் தொழில் புரியும் வேலையில் அமைதல். கேட்ட வாசவன் அன்னவட் கடிமையிற் கிடைத்து. (பா: 506)

அடியவர்க்கடிமை - அடியார்க்கு அடிமை செய்தல். புவிகொள் நாயகற் கடியவர்க் கடிமையிற்புக்கார். (யுத்: 162)

அடியற்று - முழுமையும் அற்று: கட்டுக்குலைந்து. அடியற்றுக. (கி. 601)

அடியன் - அடியன். (அ :550) [பா : பே] அடியேன். (அ. 423)

அடியனேன் - (யுத் : 1590)

அடியிணை - உபய பாதம். அடியிணை படியில் தோயத் திரு இங்கு வருவாள் கொல்லோ. (ஆ : 283)

அடியுறத்தழுவுதல் - பாதங்களை இறுகப்பற்றுதல். மொழிந்த பின்னரும் அடியுறத் தழுவினன். (அ : 556)

அடியுறை - பாதகாணிக்கை. மாலை மாயிருங் கரத்தால் அடியுறையாக வைத்து. (யுத் : 607) (யுத் : 3129)

அடியோம் - (அ: 674)

அடிவருடல் - கால்பிடித்தல். ஏழை மகளிர் அடிவருட. (யுத் :1667)

அடிவைத்தல் - கால்வைத்தல்: முழுகத்தொடங்கல். அன்னமும் துயர்க்கடல் அடிவைத்தாளரோ. (அ: 1152)

அடுக்கல் - 1. மலை. மலைக்கற்கள் அடுக்கினாற்போல இருப்பது. அடுக்கலில் அடுத்த தீந்தேன். (பா: 24)
2. ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அமைத்தல். அடுக்கிய உலகம் மூன்றும். (யுத் 4304). அடுக்குற்றன. (யுத் : 3366)
3. குவித்தல் - அடுக்கிய அடுக்கல். (ஆ : 523)

அடுக்கும் - 1. பொருந்திய. வானவருக்கும் நாண தடுக்கும் வசை மன்னோ. (ஆ : 732)
2. பொருந்தும். தகும். இனி அருந்தவம் இயற்றவும் அடுக்கும். (அ : 36)

அடுகணை - தவறாமல் அழிக்க வல்ல அம்பு. வெற்றி வீரனது அடு கணை. (கி : 297)

அடுகளம் - போர்க்களம். அடுகளம் பாழ்பட வெருக்கொண் டோட. (யுத் : 1024)

அடுசிலை - கொல்லும் வில். இடக்கையால் ஆற்றினான் தன் அடுசிலை (யுத் : 1058)

அடுத்தடுத்து - மீண்டும் மீண்டும். அவயம் நின்னவயமென்னா அடுத்தடுத்தரற்றுகின்றான். (யுத் : 601) (யுத் 3357)

அடுத்தல் - 1. பொருந்துதல். சங்கடுத்த தனிக்கடல். (ஆ : 813) அடா நின்ற தாளோடு. (யுத்: 259)
2. நேர்தல் : நிகழ்தல். இங்கடுத்த தன்மை இயம்புவாம். (ஆ : 813)

3. அடுத்தடுத்து நிகழ்தல். ஆயிரம் உற்பாதங்கள் ஈண்டுள அடுத்த என்றார். (யுத் : 770)
4. சேர்தல். திரு மாலும் தெறுகுலிசத்தவனும் அடுத் தொன் ருகி நின்றன்ன உருவோனே. (ஆ : 356)

அடுதல் – 1. கொல்லுதல். அழித்தல். யாம் இனி அடுகிலம். (பா : 186) அட்டன உயிரை அவ்வணிகள். (கி : 201) என்னை அட்டிலன். (யுத்: 2160). அடுவனே என்னப் பொங்கி. (யுத் : 949)
2. தகர்க்கப்படல். உடம்படும் அரக்கர். (யுத் : 2290)

அடுப்பது – 1. பொருந்துவது. எவ்விடர் எனக்கு வந்து அடுப்பது ஈண்டென. (அ: 143)
2. வருவது. யாண்டோ இனிச்சீற்றம் அடுப்பது. (அ : 423)
3. தகுவது. அலங்கலார்க்கி தடுப்பதன்ருமரோ. (கி : 344)
4. மேற்கொள்வது. தக்கது. அடுக்கும் ஈது அடாது ஈது. (சு : 465)

அடுபடை – கொல்லத்தக்க அம்பு. அவன் அங்கு அடுபடை தொடுத்துவிட் டறுத்தனன். (யுத் : 1558)

அடும்பு – ஒரு வகைக் கொடி. அடம்பு எனவும் படும். அடும்பு சிவபிரான் தலையில் தரிப்பது. அடும்பு ஆக்கியத் தொடைச் செஞ்சடை முதலோன். (யுத் : 3034) [பா : பே]

அடை - 1. இலை. விரி தளிர் முகைபூக் கொம்படை முதல் வேர் பழமிவை. (சு :425) அடை திருத்தினுல். (கி : 679)
2. தேனடை. அடை சுற்றும் தண் சாரல் ஓங்கிய வேங்கடம். (கி : 769)
3. அடர்ந்திருத்தல். ஈர்க்கடை பகழிமாரி. (யுத் : 2157)

அடைக்கலப்பொருள் - ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும்படி வைத் துள்ள பொருள். அடைக்கலப் பொருளென அரக்கன் வீசிய படைக்கலம். (யுத் : 3737)

அடைக்கலம் – 1. அடைக்கலப்பொருள். அடியனேனும் அடைக் கலம். (யுத் : 1591)
2. அடைக்கலப் பொருளாகப் பாதுகாத்தல். இன்னம் உனக்கு அடைக்கலம் யான் வேண்டினேன். (யுத் : 1575)

அடைகல் – 1. தாங்கு பீடம். அடைகல் ஆழியான். (கி : 254)
2. பட்டடைக்கல். சுட்ட மெல்லிரும்பு அடைகலைச் சுடுகிலாதன போல். (சு : 1008)

அடைத்த –1. ஏற்ற. அடைத்த நல்லுரை இயம்பினன். (யுத்:3236)
2. நிரம்பிய. வேறுவேறடைத்த ஊர்திகள். (யுத் : 3034) [பா:பே]

அடைத்தல் – 1. அறுதியிடுதல். அறுதியிட்டு நிரப்புதல். (கலா) அடைக்கலாம் அறிஞர் யாரே. (யுத் : 3479)
2. அணை கட்டுதல். அடைக்க வந்தான் எனை. (யுத் : 467)
3. மிகுதியாகப் பொருந்துதல். துன்படைத்த மனத்தன். (யுத் : 1030)
4. சிறை வைத்தல். மனத் தடைத்த சீதை. (யுத் : 3903)
5. அடக்குதல். அடைப்பர் ஐம்புலன்களை. (யுத் : 3987)
6. தூர்த்தல். உலகில் அடைந்த ஆறெலாம். (யுத் : 594)

அடைத்து வைத்தல் – உள்ளே சேர்த்து வைத்தல். நீ தேடிய பலவும் அடைத்து வைத்தன திறந்துகொண்டு ஆற்றுதியாயிற் கிடைத்தி. (யுத் : 1215)

அடைதல் – 1. அருகில் நெருங்குதல். அடைந்து அவண் நோக்கி. (அ : 188)
2. பதிதல். உரைத்த பொருளோ மனத்திலடையா. (ஆ : 967)
3. பொருந்தியிருத்தல். மாசடை பேதைமை. (கி : 9) (உ. வி) (கி : 535)
4. சேர்தல். அமைதல். செய்யடைதீ. (கி : 535)
5. அடங்குதல். அஞ்சன மணிநிழலடையப் பங்குபெற்று. (கி:21)
6, கொள்ளல். அங்கி புக்கிடென்றுணர்த்திய அது மனத் தடையேல். (யுத் : 4042)

அடைந்த – இல்லையாயின. தூர்ந்திட்டன. (யுத் : 594)

அடைப்பை – வெற்றிலைப்பை. (ஆ : 854)

அடைய – முழுவதும். நண்ணியவெலாம் அடைய வாரி. (ஆ : 10)

அடையலர் – பகைவர். (அ : 453)

அடையார் – பகைவர்.

அடையாளம் - அறிகுறி. தெய்வ மருந்தடையாளமென்ன. (யுத் : 2715)

அடைவரும் – முறைமையற்ற. (அண்) பொருந்திய. (வை. மு) அடைவருங் கொடுமை என் அன்னை. (அ : 948)

அடைவு – 1. முறை. அடைவரும் கொடுமை. (அ : 948)
2. காரணம். (வை.மு) தொடர்பு. (அண்) அன்பினுக்கு அவதியில்லை அடைவென்கொல் அறிதல் தேற்றேன். (கி : 56)

அண்டகூடம் – அண்டகோளம். (அண்) அண்டமாகிய வீடு. (கு) அண்ட முகடு; அண்டத்தொகுதி. அண்டகூடமும் சாம்பராய் ஒழியுமென்றஞ்சி. (பா : 491)

அண்டகோளகை – அண்ட கடாகம். அண்ட கோளகைக்கப் புறத்தென்னையாளுடைய கொண்டல்நீள்பதம். (பா : 482)

அண்டகோளம் – அண்ட உருண்டை. அண்ட கோளச் சூழிருஞ் சுவரில் தேய்க்கும் சிலவரை. (யுத் : 270)

அண்டங்கள் மேல கீழன - மேலுங்கீழுமாய் நெருங்கியுள்ள அண்டங்கள். (அண்) (கலா) அண்டங்கள் மேல் கீழனவாய், தலைகீழாய். (வை. மு) அண்டங்கள் மேல கீழன உடைந்து போம். (ஆ : 820)

அண்டங்கீறல் – அண்டம் பிளத்தல். திசைதிறந் தண்டங்கீறிச் சிரித்தது செங்கட்சீயம். (யுத் : 257) [பா : பே]

அண்டசம் - முட்டையிற் பிறப்பது. ஆதிசேடன். அண்டசத் தருந்துயில் துறந்த ஐயன். (ஆ : 235)

அண்டசன் - முட்டையிற் பிறந்தவனாகிய ஆதிசேடன். அண்டசன் மணிச்சயனம். (யுத் : 3652)

அண்டசன் மணிச்சயனம் – முட்டையிற் பிறந்த ஆதிசேடனாகிய மணிச்சயனம். திருமாலின் அழகிய படுக்கையாகிய ஆதிசேடன். (யுத் : 3652)

அண்டத்தப்புறம் – இவ்வண்டத்திற்கு அப்பாலுள்ள பகுதி. அண்டத்தப்புறம் போயுந்தேட அவதியின் அமைந்து போன. (சு : 522)

அண்டத்தின் புறநிலம் – உலகத்திற்கு அப்பாலுள்ள வெளி நிலம். அண்டத்தின் புற நிலத்தையும் கைம்மிகப் போயதே. (சு : 720)

அண்டப்பித்திகை - அண்டப்பரப்பின் சுற்றுமதில். அண்டப் பித்திகை பூசின வெண்மயிர் பொடித்த வெம்பொறி. (கி : 247)

அண்டப்பொகுட்டு – அண்டகோளம். பூதலப்பரப்பில் அண்டப் பொகுட்டினுள். (சு : 1155)

அண்டம் - 1. முட்டை. அண்டமிரண்டு முயிர்த்திட. (கி : 982)
2. உலகம். அவ்வளவகன்றதரண் அண்டமிடையாக. (சு : 159)
3. மேலுலகம். அண்ட மென்றதினுறை அமரர் யாரையுங் கண்டனன். (சு : 589)
4. வானம். அந்திவந்திறுத்தது கறுத்த தண்டமே. (யுத் : 462)

அண்டம் விற்றல் - அண்டத்தை விலையாகக்கொள்ளல். அண்டம் விற்கும் நன் காசு. (யுத் : 3626)

அண்டமுகடு – அண்டத்தின் உச்சி. உயருமேல் அண்டமுகடு தன் முடியுற உயரும். (யுத் : 143)

அண்டமும் அகண்டமும் – அண்டங்களையும் எல்லாப் பொருளையும் அனைத்தையும். அண்டமு முற்று மகண்டமு மேனுள் உண்டவன். (யுத் : 444)

அண்ட மூலத்துக் கப்பாலாழி - ஆவரணக்கடல். அண்ட மூலத்துக் கப்பாலாழியுங் கொதித்தது. (யுத் : 595)

அண்டமூலம் - 1. அண்ட கோளத்தின் மேற்பாகம். அண்ட மூலத்தோர் ஆசனத் திருத்தினை ஐய. (யுத் : 4040)
2. அண்ட கோளத்தின் அடி. அண்டமூலத்துக் கப்பால் ஆழி. (யுத் : 595)

அண்டர் - 1. இடையர். அண்டர்தம் மனை ஆவின் கன்று (அ : 699)
2. தேவர். பூவின் அண்டர் கோன். (யுத் : 3347)

அண்டர் நாதன் - தேவர் தலைவனான இராமபிரான். (யுத் : 4165)

அண்டர் நாயகன் - 1. தேவர் தலைவனாகிய இராமபிரான். (யுத் : 4169) (அ : 55)
2. இந்திரன். அண்டர் நாயகன் ஆயிரங் கண்ணினும் அடங்காப் புண்டரீகத்தின் முகை. (யுத் : 3775)

அண்டா - தலைவனே. அண்டா ஐயா எங்கள் பொருட்டால் அயர் கின்றாய். (யுத் : 2614)

அண்ணம் - மேல்வாய். அணம் என விகாரப்பட்டு வரும். (யுத் : 3344)

அண்ணல் -1. பெருமையுடையவன். அண்ணல் வன மேகுதலும். (அ : 383)
2. தலைவன். கடவுள். அறத்திறனழியச் செய்யான் புவியிடை அண்ணல். (கி : 365)
3. பெருமை. அண்ணல் வாளரவு. (பா : 756)

அண்ணல் மரபிற் சுடர் - இராமபிரான் மரபின் முதல்வனான சூரியன். (பா : 1227)

அண்ணியர் - போன்றவர். (வை. மு) (கலா) புகலும் வாளரிக்கு அண்ணியர். (பா : 955)

அண்முதல் - அடைதல். அணுகுதல். (கலா) நாயகற் காணவந் தண்மினார். (அ: 627) ஓர் மண்டபத்தை அண்மி. (பா : 241) [பா : பே] அண்மீயது. அண்ம. (சு. 986)

அணங்கார் பாகன் - சிவபெருமான். (கி 396)

அணங்கினுக்கணங்கு - திருமகளுக்கும் மேம்பட்ட திருமகள். அணங்கினுக் கணங்கனாய். (ஆ. 884)

அணங்கு - 1. மோகினி. இயக்கனும் அணங்கனாளும். (பா : 372)
2. தேவ மாது. மாசறு கற்பின் மிக்க அணங்கு. (பா : 563)
3. துன்பம். வருத்தம். அணங்குறும் அவிஞ்சை கெட. (பா : 1240)
4. திருமகள். (ஆ : 884)
5. அச்சம். அணங்குற நெடுவேல் பாயும் அமர். (யுத் : 3089)

அணங்குதல் - 1. வருந்துதல். சங்கணங்கிய சலஞ்சலம் அலம்பு தவளக் கங்கணம். (ஆ : 16)
2. வருத்தஞ் செய்தல்; துன்புறுத்தல். அணங்கு வாள் விட வரா. (அ : 142)
3. நெருங்கிச் சூழ்தல். (உ. வி) (ஆ : 16)
4. அழகுடையதாதல். (உ. வி) (ஆ : 16)

அணம் - அண்ணம். மேல் வாய். பல்லணங் குலைந்து. (யுத்: 3344)

அணவுதல் 1. பொருந்துதல்; தொடுதல். மருப்பினைக்குன்றமும் அணவி. (யுத் : 2309) அணும். (யுத் : 284)
2. படிதல். முட்டி வான்முகடு சென்றணவி. (கி. 193) [பா.பே]
3. அனுகூலித்தல். அணவில் திங்கள். (ஆ : 301) [பா: பே]

அணு - அண்ணு. ஆரணு உன்னுயிரை அஞ்சாதே கொண்ட கன்றூர். (யுத் : 3891)

அணி. 1. உவம உருபு. வெற்பணி புயத்து மாரீசன். (பா: 373) மானணி நோக்கினூர். (பா : 1208)
2. ஆபரணம். அணிகலம், அணிதூசு ஆதியாய பாங்குள மற்றவையருளி. (பா : 217) பூமகட் கணியதென்ன. (யுத்:4321)
3. அழகு. அணிமதிலயோத்தி. (பா: 577)
4. அணிமை. அண்மி நிற்றல். மாகம்மணி அணிதேர். (பா : 1353)
5. படை வகுப்பு; படை உறுப்பு. தூதுவர் அணிகள் தோறும் வரன் முறைகாட்டிச் சென்றூர். (யுத் : 3214)

அணி சமைத்தல் - அழகு செய்தல்; அலங்கரித்தல். சாற்றுக நகரணி சமைக்க. (அ : 121)

அணிதல் - 1. அலங்கரித்தல். மாகம்மணி அணிதேர். (பா : 1353) கோநகர் அணிக. (அ : 122) அணிவுறும் அமலை. (அ : 136)
2. அழகு செய்தல். ஆறணிந்து சென்று. (பா : 13)
3. பூசுதல். துவரணிந்தன வெனப்பொசி துதைந்தன. (கி : 191)
4. வரிசையாக்குவித்தல். அணியும் ஆனை வெண்கோடும் (பா : 18)

அணிமாநகர் - அழகிய பெரிய தலைநகர். அணிமா நகர் செலவே. (பா : 1350)

அணிமுரசு. அழகிய போர் முரசு. (யுத் : 3606) [பா: பே]

அணியரங்கம் - அலங்காரமான உள்ளறை; கர்ப்பக்கிரகம். (திருவரங்கம்) பரஞ்சுடரை யரங்காண அணியரங்கந் தந்தானை. (பா: 722)

அணிவகுத்தல் - வியூகப்படுத்தல். பேழ்வாய் அன்றிலின் உருவதாய் அணிவகுத்தமைத்து நின்றான். (யுத் : 2404)

அணு - மிகச்சிறிய பொருள். ஓர் தன்மை அணுவினைச் சத கூறிட்ட கோணினு முளன். (யுத்: 254) (யுத் :2137)

அணுகல்மேயினுன் - அடைய விரும்பினுன். (யுத்: 1283)

அணை – 1. உவமவுருபு. கல்லணை மனத்தினையுடைக் கைகேசி. (கி: 672)
2. கரை. நீர்ப் பெருக்கைத் தடுப்பது. குரப்பணை விரப்பு மள்ளர். (பா : 574)
3. நீர்க்கரை. தாங்கணைப் பணிலம். (சு: 528)
4. தலையணை. அங்கையணையிற் பொலிவழுங்க (அ : 547)
5. படுக்கை. எம்பிரான் புல்லணை வைக. (கி : 672)
6. ஆசனம். பூத்தொடர் மெல்லணை. (கி. 672)
7. தடை ; தடுப்பு. அணையின்றி அயர்ந்தவென்றி. (யுத் : 1142)
8 பொருந்துதல். எல்லணை மணிமுடி. (கி: 672)
9. பாலம். வேறுமோர் அணையாக. (யுத் : 1562)

அணை ஒட்டுதல் – அணை கட்டுதல். உரவு நல்லணை ஓட்டிய ஊற்றமும். (யுத் : 730)

அணை குயிற்றுதல் - அணை கோலுதல். அணையைச் செய்தல். நிரைக்கடல் நிரம்பக் குன்றுகொ டடைத்து அணைகுயிற்றிய தொர் கொள்கை. (யுத் : 693)

அணைத்தணைத்து - பலமுறை அணைத்து. அணைத்தணைத்தன்பு கூர்ந்து. (யுத் : 4262)

அணைதல் – 1. வருதல். கொண்டணைக. (சு : 1220)
2. பொருந்துதல்; கூடுதல். எல்லணைமணிமுடி. (கி : 672) கல்லணை கிழங்கு. (அ : 991)
3. பெருகுதல். அல்லணை நெடுங்கணீர். (அ : 991)
4. தான் உள்ள இடத்தில் அணுகுதல். (அண்) அணைவில் திங்கள். (ஆ : 301)
5. உட்படுதல். அணையாய் இது என் ஊழென. (யுத் : 1142)
6 நெருங்கியிருத்தல். மாவணை நீலக்குன்றம். (யுத் : 900)

அணைவு (அணவுதல்) – 1. அணுகுதல். அணைவில் திங்கள். (ஆ : 301)
2. தொடுதல். தினகரனை அணவு கொடிகள். (யுத்: 3420)

அத்தகு மரபு - அத்தகுதியான முறைமை. உரிய மாதர்கட்கு அத்தகு மரபினுல் அளித்தியால். (பா : 268)

அத்தஞ் சேர்தல் - அத்தமித்தல். அருக்கனும் அத்தஞ் சேர்ந்தான். (யுத் : 709)

அத்தம் - அத்தமனகிரி. கதிரவன் அத்தம்புக்கான். (அ : 534)

அத்தலை - 1. அப்பொழுது. (அண்) (ஆ ; 480)
2. அவ்விடம். யானே வேண்ட அத்தலை போதி. (கி : 439) (யுத் : 1611) அத்தலைப் பெய்தல் நினைந்திலை. (யுத் : 1960)

அத்தன் - 1. தந்தை. அப்பன். அரிகாண் அத்தா. (யுத் : 250) என் அத்த. (அ : 419)
2. ஐயன். அத்தா இது கேள். (கி : 271)

அத்தனைவரும் - அத்தனைபேரும். அவ்வளவு பேர்களும். ஆங்கவர் எத்தனைவராயிடினும் அத்தனைவரும்......வெந்தழிவர். (யுத் : 3410) (யுத் : 394)

அத்தி - அப்தி. நீர் தங்குமிடம். கடல். அத்தி ஒப்பெனின் அன்னவை உணர்ந்தவர் உளரால். (கி : 736)

அத்திரம் - 1. படை. நாணு அத்திரம் நிழற்ற. (அ : 280)
2. மலை. அத்திரம் புரை யானை அரக்கன். (சு : 265)

அத்திரி - ஒரு முனிவன். காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூவகைப் பகையற்றவன். அத்திரிப் பெயர் அருந்தவன். (ஆ : 2)

அத்து - சாரியை. எதிருற்ற செருவத்து உக்க வீரர். (ஆ : 9)

அத்தை - தந்தையின் சகோதரி. கானிடை அத்தைக்குற்ற குற்றமும். (சு : 998)

அத்தையர் - மாமியர். அத்தையர்க்கென்னுடை வணக்கம் முன் இயம்பி. (அ : 570)

அதம் - அத்தி மரம். (கலா) அதங்களை உருவி. (யுத் : 1430)

அதர் - 1. பழி. மரன்படர்கான மெங்கும் அதர்பட வந்தசேனை. (ஆ : 429)
2. விலங்கு செல்லும் நெருக்கமான வழி. தேக்குயர் கல்லதர். (அ : 156) தூது கல்லதர் செல்ல ஏவி. (கி : 650)

அதரம் - உதடு. பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி. (யுத் : 1957)

அதவம் - அத்தி மரம். அத்திக் கட்டையாலான கருவி ; துடுப்பு. (சுருவம்) அதவமாய் நறு நெய் உண்டு. (ஆ : 45) [பா :பே]

அதள் - தோல். புலியினதளுடையான். (ஆ : 563)

அதி - மிகுதி. அதிதிகழ் அநந்த வெற்பு. (யுத் 4094)

அதிகாயன் - பெரிய உடலையுடையவன். இராவணன் மகன், தாய் தானிய மாலி. அதிகாய னெனும் பெயரான் அறைவான். (யுத் : 1683)

அதிகைதவர் - மிக்க கபடமுடையவர். மதுகைடவர் என்பவர் அதிகைதவர். (யுத் : 1743)

அதிசயம் - 1. புதுமை. அதிசயம் ஒருவரால் அமைக்கலாகுமோ. (ஆ : 1004)

2. மேம்பட்ட தன்மை. பரமாராம் அரன்முதல் தலைவருக்கு அதிசயத் திறலினார். (இ: 88)

அதிருசயம் என்பது அதிசயம் என மருவியது. (வெ ப)

அதிதி - காசிபன் மனைவி, காசிபனுக்கும் வாலதிதிக்குமோர் மாமக வாகி, (பா: 439) (ஆ: 201)

அதிதியர் - விருந்தினர். பழகும் அதிதியர். (யுத்: 3419)

அதிர்த்தல் - அதிரும்படி செய்தல். அனந்தன் உச்சியோடு அதிர்த்தனன் (யுத்: 1520)

2 திடுக்கிடச் செய்தல். உலகை யெல்லாம் அதிர்க்கின்றான். (யுத்: 1906)

அதிர்தல் - முழங்குதல். வேலை யென்னும் மண்ணும் மணி முழு வதிர. (பா: 716) ஆழியின் அதிர்ப்போ. (யுத்: 3275)

அதிர்மதக்குன்று - பிளிறுகின்ற இயல்புள்ள மதம் பெருகப் பெற்ற மலைபோன்ற யானை. குதிரையும் அதிர்மதக் குன்றும், (யுத்: 107)

அதிர்வு - 1. அதிர்ச்சி. ஓசையின் உலகமெங்கும் அதிர்வுற. (யுத்: 2538)

2. முழக்கம். திண்கை மங்குலின் அதிர்வு. (யுத்: 2399)

அதிரேகம் - மிகுதி. ஆரிவ் வதிரேக மாயை அறிவார். (யுத்: 2203)

அதிரேகமாயை - மிக்க மாயை. பிரமாதமான மாயை. (யுத்: 2203)

அது - 1. சுட்டு. அவர் தம் நீல நிறத்தை எல்லாரும் நினைக்க அது வாய் நிரம்பியதோ. (பா: 630) யான் அறிந்திலன் அது என்றான். (பா: 671) (சு: 767)

2. சுட்டும் பெயரை அடுத்து வருதல். பொருபடை முரண திற்றே. (பா: 666) தென்றிசையதனை நண்ணி. (பா: 671)

3. மனத் தயக்கத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துவது. அது ஐய செய்குவென் அடிமை என்றான். (அ: 661) [பா: பே]

அது இதுவாதல்- ஒன்று வேறொன்றாக ஆதல். ஐயன் வேண்டின் அது இதுவாமன்றே. (யுத்: 646)

அதுக்குதல் - 1. நெருக்குதல். வாயினிட்டதுக்கும். (யுத்: 1838)

2. கடித்தல். பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி (யுத்:1957) (யுத்:338)

அதுகாலம் - அக்காலம். அதுகாலத்து. (யுத்: 1871) அதுகால மாக (யுத்: 1911)

அதுகிடக்க - அது கிடக்கட்டும். பின்னது கிடக்க என்னு. (யுத்: 3670)

அதுபொழுது - அக்காலையில்; அப்பொழுது. அதுபொழுது அரக்கர் கோனும் அணிகொள் கோபுரத்தின் எய்தி. (யுத்: 3213)

அதுபோக - அது கிடக்க. ஆ அதுபோக. (அ : 1009)

அது மற்று - அதற்குமேலே ; மற்றும் ; வேருக. அது மற்றவ் வழி அரணமும் பெருமையும் அறைந்தேன். (யுத் : 528)

அந்த - 1 ஹந்த அந்தொக்க அரற்றவோ. (யுத் : 3182)
2. பண்டறிசுட்டு. ஆனநாட்டு அந்த போகம் அமைத்திர். (யுத் : 3581)

அந்தகபுரம் - கூற்றுவன் நகர். ஒருவனை அந்தகபுரத்தின் உய்த்தே. (பா. 470)

அந்தகற்களித்தல் – உயிரை உடலினின்று நீக்குதல். உயிர்கள் தம்மை அந்தகற்களிக்கு நோய்போல். (ஆ : 423)

அந்தகாரம் – இருள். அருள் தீர்ந்த நெஞ்சிற் கரிது என்பது அவ் வந்தகாரம். (ஆ : 698)

அந்தணர் - எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகுவோர். சிவந்த அந்தணர். (அ : 72) அந்தணர் குழாம். (அ : 74) அந் அந்தணர் பாவை. (ஆ : 273)

அந்தணர் நாயகன் - திருமால். ஆணையகனை அந்தணர் நாயகனை. (ஆ : 98)

அந்தணன் - பிரமன். பால் நிறுத்தந்தணன் பணியணுகி. (சு: 884)

அந்தணன் படைக்கலம் - பிரமாத்திரம். ஈன்ற அந்தணன் படைக்கலந் தொடுக்க இவ்வுலக மூன்றையுஞ் சுடும். (யுத் : 2473)

அந்தணாளர் - அந்தணர். நீடு அந்தணாளர்க்கும் கைம்முறை அளித்தனர். (பா : 275) (அ : 105) அந்தணாளர்கள் ஆசியோடு. (பா : 1193)

அந்தம் - 1. கொக்குவாய். அந்தந்தோறும் அற்றுகு முத்தம். (பா : 997)
2. எல்லை. அந்தமிலாததோர் உறையுள். (யுத் : 461)
3. முடிவு. அந்தமில் சோகத்து அழுகுரல். (அ : 386)
4. முடிவிலுள்ள பொருள். ஆதியந்தங்கள் இதனின் மற்றில்லை. (யுத் : 183)
5. மரணம். நின்று அந்தமில்லான் ஊன்ற. (சு : 4)
6. அழகு. உடற்பொறை துறந்து உயர் பதம் புக்க அந்தமும். (கி : 90) அந்தமில் நோக்கினர். (கி : 674)
7. அழிவு. அந்தமில்திரு. (சு : 644)

அந்தமா - ஈருக. இறுதியாக. அந்தமாக. அரசராதி அடியவர் அந்தமா. (யுத் : 3585)

அந்தமில் உயர்பதம் - அழிவற்ற சிறந்த இடம் ; பரமபதம். (ஆ : 114)

அந்தமில் திருநகர் - அழிவற்ற செல்வமுடைய நகரம்; அயோத்தி (சு : 644)

அந்தர் - குருடர். அந்தரில் சென்ருெரு மூரிமாமத யானையை முட்டினுன். (பா : 486) (சு : 102)

அந்தரகுலமீன் - வானத்திலுள்ள தொகுதியான நட்சத்திரங்கள். அந்தர குலமீன் சிந்த அண்டமுங்கிழிய ஆர்ப்ப. (யுத் : 917)

அந்தரத்தர் - தேவர்கள். அந்தரத்தர் அமுது ஆர்கலிகாண. (யுத் : 828)

அந்தரத்திசையர் - ஆகாய வீதி வழியாகச் செல்பவர், தெவ்வழி அந்தரத்திசையராயினும். (சு : 142)

அந்தரத்திடையன் - விண்ணகத்தேயுள்ளான். (யுத் : 2555)

அந்தரத்தேற்றுதல் - கொல்லுதல். இளவல் ஓடி ஆர்த்து அந்தரத் தேற்றுவான் அழன்று பற்றலும். (சு : 987)

அந்தரதலம் - ஆகாயம். அந்தர தலத்திரவி. (பா : 321)

அந்தர துந்துபி - தேவ துந்துபி. அந்தர துந்துபி முகிலின் ஆர்த்தன. (பா : 473)

அந்தரம் - 1. வானவீதி. வானம். அந்தரகுலமீன். (யுத் : 917)
2. சுவர்க்கம். விண்ணுலகம். அந்தரமுற்ருன் அகலிகை பொற்பால் அழிவுற்ருன். (ஆ : 741)
3. மரணம். பெண்ணுல் வந்தது அந்தரம் என்னப் பெறுவேனே. (சு : 1126)
4. துன்பம். தீமை. விபத்து. அந்தரம் வருதலும் அனைய தீர்தலும் ......தொன்மை நீரவால். (ஆ : 1009) (ஆ : 587) (யுத் : 2794)
5. வேற்றுமை; வேறுபாடு. தாரதம்யம். மைந்தரோடு அந்தரம் இனி யாது கொலாம் ஐயா. (பா : 399) அந்தரம் நீளிதம்மா. (யுத் : 1241)
6. அழகிய உயர்வு. அம் தரம். அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை அவர்க்கில்லை உன்க்கே ஐயா. (ஆ : 634)
7. நடுவு நிலைமை. அந்தரந் தீர்ந்துலகளிக்கும் நீர்மையால் தந்தையும் தியன். (அ : 157) அந்தரம் உணரின். (யுத் : 1597)
8. இடையூறு. பின்னரும் அந்தர முணர்ந்துனக் குறுவதாற்றுவாய். (யுத் : 1313)
9. இடம். போர்க்களம். அந்தரத்தார்த்து வந்தான். (யுத் : 1911)

அந்தர மங்கையர் - ஆகாயத்திலுள்ள தேவமாதர். அந்தர மங்கையர் வணங்கப் பரதனை வந்தடைந்தாளன்றே. (யுத் : 4147)

அந்தர முனிவர் - வானவெளியிற் செல்லும் ஆற்றலுடைய முனிவர். அந்தர முனிவரோடு அறிஞர் யாவரும். (அ : 935)

அந்தரவான் - மேலுலகம். அந்தர வானின்றும் விழ்வ. (அ; 56) (பா : பே] அந்தரவானத் தவரெல்லாம். (பா : 588)

அந்தரவானம் - இடைவெளியாயுள்ள வானம். அந்தரவான மெல்லாம் ஒத்த தன்னுருவேயாக்கி. (யுத் : 2381)

அந்த வேலையில் - அக்காலத்தில். அந்த வேலையில் திதி பெருந் துயருழந்தழிவாள் வந்து. (பா : 504)

அந்தாக - அப்படியே ஆக. தெலுங்குச் சொல். (சு 419) அந்தாக என்று வந்து ஐயனும் அமைவாயினன். (யுத் : 2992)

அந்தாம நெடுந்தறி ஆயிரம் - அழகிய ஒளி விளக்கம் வாய்ந்த ஆயிரந் தூண்கள். (ஆ : 715)

அந்தி – 1. மாலைக்காலம். அந்தி வந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்று. (அ : 289)

2. மாலைக் கடன். அந்தியை நோக்கினன். (அ : 777)

3. இரவு. அந்திதன் கைதர மந்தம் முந்த நடந்தது வாடையே. (அ : 1079)

அந்திமாலை - அந்திமாலைக் காலம். அந்திமாலை வந்ததுவே. (பா : 628)

அந்தியாள் - மாலைப்பொழுது. மாலைக்காலமாகிய பெண். அந்தியாள் வந்துதானணுக. (கி : 39)

அந்தியின் கடன்கள். - மாலைக் கடன்கள். அந்தியின் கடன் களாற்றி. (யுத் : 4238)

அந்தியை நோக்குதல் - மாலைக்கடன் செய்தல். அந்தியை நோக்கினன் அறிவை நோக்கினன். (அ : 777)

அந்தில் - அவ்விடத்தில். அப்போது. அஞ்சனமெழுதி அந்திற் கற்பகம் கொடுக்க வாங்கி. (சு : 240) [பா : பே] அந்தில் வேளனங் கன் அழல்படந்துரந்த பகழி. (சு : 420) [பா : பே]

அந்திவண்ணன் - சந்தியா காலத்து நிறம் போன்ற நிறமுடையவன் ; இலக்குவன். (யுத் : 2087)

அந்திவானகம் - செக்கர் வானம், அந்திவானகங்கடுத்தது அவ்வளப்பரு மளக்கர். (யுத் : 560) (யுத் : 1160)

அந்து – அப்படியே. அந்தாக. (யுத் : 2992) அந்து செய்குவென். (யுத் : 3728).

அந்தொக்க - அந்த ஒக்க. (ஹந்த) அவர்களைப் போல. அந்த– அந்தோ. (உ. வி) அந்தொக்க அரற்றவோ நான். (யுத் : 3182)

அந்தோ - ஐயோ. இரக்கக் குறிப்பு. அந்தோ ஓ கொடிதே அறம் என்னும். (அ : 206) அந்தோ உன் திருமேனிக்கன் பிழைத்த வன்பிழையால். (ஆ : 339)

அநங்கசாபம் - மன்மதன் வில். இரண்டில்லை அநங்கசாபம். (கி : 798)

அநங்கபாணம் - மன்மதன் அம்பு. அநங்கபாணம் வந்து வந்து ரங்குடைந்து. (ஆ : 652) [பா : பே]

அநங்கன் - மன்மதன். ந அங்கன். ந— எதிர்மறைக் குறிப்பு. உருவில்லாதவன். அநங்கனும் அமரர் மற்றும் எற்பெறத்தவஞ் செய்கின்றார். (ஆ : 292)

அநசூயை - அந்திரி முனிவன் பன்னி. அழுக்காறு இல்லாதவள். அவன் அரும் பன்னி கற்பின் அனசூயை. (ஆ : 5)

அநந்தம் - எண்ணிறந்தமை. அளவிறந்தமை. ந அந்தம். அநந்த கோடி. (யுத் : 2021) (யுத் : 1009)

அநந்தர் - சிறுதுயில் மயக்கம். அநந்தரால் ஏடகம் பொதிதார் பொருந்திட. (அ : 242)

அநந்த வெற்பு - திருவேங்கடமலை. அப்புறத் துயர்ந்து தோன் றும் அதிதிகழ் அநந்த வெற்பு. (யுத் : 4094)

அநந்தன் - கீழிருந்து உலகங்களைக் காக்கும் நாகம். மன சினத்த அநந்தன். (யுத் : 662)

அநாயம் - அநியாயம். பொருவருந் திருவிழந் தநாயம் பொன்று வாய். (சு : 453) [பா : பே] உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத் தென் ஐய. (யுத் : 1359)

அநிந்தனை அங்கி - பழிப்புக்கிடமில்லாத அக்கினி தேவன். அநிந்தனை அங்கி நீ அயர்வில் என்னையும் முனிந்தனை யாமென முறையிட்டானரோ. (யுத் : 4009)

அநுச்சை - (அனுச்சை) இசைவு. அனுஞ்ஞா என்பதன் திரிபு. நற்றவர் அனுச்சை கொடு நன்மனை புகுந்தான். (பா : 1243)

அநுசன் - தம்பி. அயர்ப்பில் ஆற்றல் என் அனுசனை. (யுத் : 181)

அநேகர் - பலர். கோணர்ந்தளிக்கும் வானரவீரர் அநேகரால். (யுத் : 652)

அப்பால் - 1. இனி. அப்பால்....மாதவன் ஆணையிற் போனவர் கூற்றின் உற்றது கூறுவாமரோ. (அ : 792)
2. அப்பக்கம். அக்கரை. ஒருதானே ஏற்றினன் இனி தப்பால். (அ : 679)

அப்பிடை - நீர் இருக்குமிடம். அப்பிடை தேடி. (ஆ : 1099)

அப்பினுள் அமுது - பாற்கடலில் தோன்றிய தேவாமிர்தம் போன்று இனியவன். அப்பனை அப்பினுள் அமுதந்தன்னையே ஒப்பனை. (பா : 1313)

அப்பு - அம்பு என்பதன் விகாரம். 1. நீர். தண்ணீர். நெடுங்கண்கள் உகுத்த அப்பினால் நனைந்து. (சு: 337)
2. பாற்கடல். அப்பனை அப்பினுள் அமுதந்தன்னையே (பா: 1313)
3. நீர் நிலை. அப்புறத்தப்பினால் ஆடும். (யுத்: 134)

அப்புடை அனிக வேலை - அம்பு முதலிய போர்க்கருவிகளையுடைய சேனைக் கடல். அப்புடை அனிக வேலை அகன்புனல் முகந்து மாந்த. (பா: 1115)

அப்புதல் - 1. தோயச் செய்தல். (கலா) தெளித்தல். (வை. மு) சிதநீர் முகத்தின் அப்பி. (யுத்: 2856)
2. பூசுதல். கலவை அள்ளியப்ப. (யுத்: 10)
3. அணைத்தல். அப்புமாரி அழுதிழியாக்கையின் அப்பும். (யுத்: 3175)

அப்புநீராடல் - அம்பு என்று சொல்லப்படும் நன்னீரில் ஆடுதல். அப்பு நீராடுவான்போல் அருக்கனும் அத்தஞ் சேர்ந்தான். (யுத்: 709)

அப்புமாரி – 1. அம்பு மழை. அப்புமாரி அழுந்திய மார்பு. (யுத்: 3175)
2 நீர் மழை. அப்புமாரி அழுதிழி யாக்கை. (யுத்: 3175)
3. நீர் மிகுதி. எயினர் வாழ் சிறூர் அப்புமாரியின் இரியல் போகி. (பா: 25)

அப்பு வேலை - 1. அம்பு வேலை; அம்பு மயமான கடல்.
2 தண்ணீர்க்கடல். உப்பு வேலை யென்றுலகுறு பெரும்பழி நீங்கி அப்பு வேலையாய் நிறைந்தது. (யுத்: 567)

அப்புறத்தண்டம் - பகிரண்டம். புறத்தே உள்ள அண்டம். அப்புறத் தண்டத்தோர் என்றூர் சிலர். (ஆ: 588) (யுத்: 972)

அப்புறத்தப்பு - அண்டத்திற்கப்பாலுள்ள பெரும்புறச் கடலின் நீர். அண்டத்தைப் பொதுத்து அப்புறத்தப்பினால் ஆடும். (யுத்: 134)

அப்புறழ் வேலை - நீர்மிக்க கடல். அப்புறழ் வேலைகாறும் அலங்கு பேரிலங்கை. (சு: 1179)

அப்புறு கடல் - நீர் நிறைந்த கடல். அப்புறு கடல் ஞாலம். (அ: 715)

அப்புறும் பாழிமாக் கடல் - நீர்நிறைந்த வலிய பெரிய கடல். (பெரும் புறக்கடல்) ஆழிமால் வரைக்கப்புறத்து அப்புறும் பாழிமாக் கடல். (யுத்: 3863)

அப்புறையுள் - நீராகிய பள்ளிகொள்ளுமிடம்; பாற்கடல். உவந்துறையும் அப்புறையுள் துறந்து. (ஆ: 61)

அபயதானம் - அபயப்பிரதானம். அடைக்கலமளித்தல். ஆதலால் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு. (யுத்: 426)

அபயம் - 1. அடைக்கலம். அருளுடை வீர நின் அபயம் யாம் என்றார். (ஆ: 133)
2. அபயமுத்திரை. உள்ளங்கை வெளித்தோன்றுமாறு கையை மலர்த்தி ஐந்து விரல்களையும் மேல்நோக்கும்படி வைக்கும் நிலை. அருள் சுரந்த நோக்கினல் கஞ்சமலர்ப் பழிக்கும் கையபயங் காட்டினன். (யுத்: 292)
3. பயமில்லாதபடி காக்க வேண்டிய பொருள். அபயம் யாம் என்றிரந்தவர். (யுத்: 417)

அபரம் - யானையின் பின்னங்கால். உடலின் பின்புறம். முகங்களிற் புக்க வாளி அபரத்தை முற்றி. (யுத்: 1107)

அபிடேகம் - திருமஞ்சனம். நீராட்டல். விண்ணோர் எங்கள் நாயகனை வெவ்வேறெதி ரபிடேகஞ் செய்தார். (யுத்: 4311)

அபிநயம் - மனக்கருத்தைக் குறிப்பாய் விளக்கும் அங்கச் செய்கை. ஆனையை விளம்பித் தேரை அபிநயத்தியற்றி யுற்றார். (யுத்: 2784)

அபிநவம் - புதுமை. இராகவ அபிநவ கவிநாதன் (பாயி: 7)

அபிமானம் - 1. விரும்புதல். பற்று. அன்பு. பிரிந்த ஏதுகொல் பேரபிமானங் கொல். (ஆ: 1055) பித்தரும் இறை பொருத பேரபிமான மென்னும் சத்திரம். (யுத்: 2853)
2. தேகாபிமானம். பேரபிமானங்கள் உற்ற பெற்றியோர். (யுத்: 337)
3. அருள் நோக்கம். மாளாத நீதி நின்கண் அபிமானமில்லை கெடுவார்கள். (யுத்: 2208)

அம் - 1 அழகு. அம் சுவணத்தின் உத்தரியத்தாள். (சு: 174)
2. நீர். அம் சுவள் நத்தின் முத்தொளிர் ஆரம். (சு: 174)
3. சுவைமிக்க. அம் தண் புனல். (சு: 375)
4. ஆம் என்பதன் விகாரம். (வை. மு) அம்கங்கள் - கிடக்கின்ற சிரசுகள். (யுத்: 2932)

அம்பரத்தின் நீங்கா அரசு - வானுலகத்தின் நிலையான அரசு. அம்பரத்தின் நீங்கா அரசளித்த ஆழியாய். (அ: 1128)

அம்பரத்தும்பர் - ஆகாயத்தின் மேலிடம். அம்பரத்தும்பர் புக்கு. (யுத்: 94) [பா: பே]

அம்பரம் - 1. ஆகாயம். விண். வாணிமுந்தின பாணியின் பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின. (அ: 225) அம்பரங்கள் தொடுங் கொடி ஆடை. (யுத்: 3378)
2. தேவலோகம். ஊழிவாழ் அம்பரத்துள். (ஆ: 65)

3. மேகம். அம்பரம் அம்பரத் தேகலாற்றல. (யுத்: 574)
4. **அம்பாரம்.** அம்பரங்களொடுங் களி யானையும் (யுத்: 3378)
5. **கடல்.** அம்பரம் கம் அருங்கலம் ஆழ்ந்தென. (யுத்: 3378)
6. ஆடை. அம்பரம் செம்பொன். (யுத் 1172)

அம்பரம் செம்பொன் - பீதாம்பரம். (யுத்: 1172)

அம்பர வேந்தன் - இந்திரன். (சு: 351)

அம்பரீடன் - அயோத்தி மன்னன். புருடமேதம் செய்ய எண்ணி சுனச்சேபனை விலைக்கு வாங்கியவன். குதைவரிச் சிலை வாட்டானைக் கோமகன் அம்பரீடன். (பா: 683) (யுத்: 2621)

அம்பலம் - பலரும் கூடும்படியான இடங்கள். ஆடரங்குகள் அம்பலம் தேவராலயங்கள். (சு: 228)

அம்பலி - ஓர் இசைக் கருவி. (யுத்: 2397)

அம்பு - 1. நீர். கங்கை. அம்பரு அணிசடையரன். (பாயி: 3)
2. ஆயுதம். இறுதிக்கோர் அம்புய்க்கும் போர் வில்லி. (ஆ: 746. அம்பிட்டுத் துன்னங்கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு. (யுத்: 1378) அம்புமாரி. (யுத்: 525) [பா: பே]

அம்புதசாலம் - மேகத்திரள். அள்ளல் வேலையும் அம்புத சாலமும் மேவு மெய் வள்ளல். (பா: 653)

அம்புயத்தணங்கு - திருமகள். அம்புயத் தணங்கின் அன்னார். (பா: 982)

அம்புயத்தவன் - பிரமன். (யுத்: 2738)

அம்புயம் - தாமரை. (பா: 982)

அம்புருவப்படல் - அம்பு உருவுமாறுபடுதல். • பாழிப்புயம் அம்புருவப் படலும். (யுத்: 2322)

அம்புலி - சந்திரன். அம்புலி அம்ம வாவென்றழைத்தலும். (யுத்: 3194)

அம்புவாங்குதல் - அம்புகளை எடுத்தல். வாயம்பு ஓர் ஆறு வாங்கி. (யுத்: 2375)

அம்போருகம் - தாமரை. நீரில் முளைப்பது. (யுத்: 241)

அம்போருகன் - பிரமன். அம்போருகனும் அரனும். (யுத்: 241)

அம்ம - 1. கேட்டற் பொருளைத் தழுவிவரும் இடைச்சொல். (கலா) அம்மா என்றழைத்தல். (வை.மு) அம்புலி அம்ம வாவென்றழைத்தலும். (யுத்: 3194)
2. ஆச்சரியம். அம்ம இது இது என அகலும் நீணெறி... சென்றனர். (பா: 224) •

அம்மவோ - அச்சத்தை உணர்த்தும் விளி. அம்மவோ செவ்வையில் துயில் நமைச் செய்தது ஈது என. (சு: 384)

அம்மனை - 1. அம்மா. தாய். அம்மனை நீ யாரென்றான். (ஆ : 340) எங்கள் வருந்துறு துயரந் தீர்த்தாய் அம்மனை வாழி என்றான். (ஆ : 1201) என் அம்மனை அழுத கண்ணள். (யுத் : 2358)
2. அம்மனை யாடுதல். செருமங்கைதன் செங்கையால் அம்மனைக் குலமாடுவ போன்றவே. (யுத் : 3379)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். வேய் தெரிந்துரைப்ப போன்ற விலங்கொடு புள்ளும் அம்மா. (ஆ : 425) அருந்தவமுடையர் அம்மா அரக்கர். (யுத் : 446)

அம்மி - அரை கல். (பா : 1336)

அம்மி மிதித்தல் - மணமகள் பாதத்தைப் பிடித்து மணமகன் அம்மியில் வைப்பது. கல்லின் தன்மைபோலக் கற்பு நெறியில் உறுதியாக நிற்கவேண்டும் என்பதனை இது குறிக்கும் என்பர். இலங்கொளி அம்மி மிதித்து. (பா : 1336)

அம்மை - 1. தாய். அண்ணல் செய்கையும் அம்மை தீமையும் அறிதல் தேற்றினாள். (அ : 911)
3. மறுமை இன்பம். அம்மையும் உதவுதற் கமைய வேண்டுமால். (அ : 24)

அமர் - போர். கிட்டியது அமர் எனக் கிளருந்தோளினான். (அ : 1001)

அமர்க்களம் - போர்க்களம். யுத்தகளம். அமர்க்களத் தீயிடைக் குளித்த இலங்கை மாநகர் மாளிகை. (யுத் : 2450)

அமர்த்துறை – போர் அரங்கம். போர்க்களம். உங்களை அமர்த் துறைச் சிரங்கொய்து பொருத்தினால் அது பொருந்துமோ. (யுத் : 1549)

அமர்த்தொழில் – போர்த்தொழில். ஆங்கவன் அமர்த் தொழிற் கணுகினானென. (யுத் : 1070)

அமர்தல் - 1. பொருந்துதல். அண்ணல் அஞ்சனவண்ணனும் அமர் குறித்தமர்ந்தான். (யுத் 1187)
2. நெருங்கல். அமரப்புல்லி. (யுத் : 873)

அமர்மேல் – அமருக்காக. ஆரமர்மேல் இனி மதி கெடுந்தகையோர் வந்து. (யுத் : 743)

அமரகண்டகர் - தேவர்களுக்கு விரோதியான அசுரர். அமர கண்டகர் இடி நிகர் வினயமது இயம்பினனரோ. (பா : 188) [பா : பே]

அமரர் – தேவர்கள். மரணமில்லாதவர். அந்தரத்தமரர். (சு: 1045)

அமரர் கோமான் – இந்திரன். (யுத் : 441)

அமரர்கோன் - இந்திரன். (பா : 96)

அமரர்கோன் நகரம் - அமராவதி. இந்திரன் மாளிகை. ஆயிர கோடித் திண்டேர் அமரர்கோன் நகரமென்ன மேயவர். (யுத் : 2403)

அமரரணங்கு - தெய்வப் பெண். அமர ரஞ்சவ் வணங்கனையார். (பா : 844) [பா : பே]

அமராபதி - அமராவதி. ஒரு தனியே திரிந்து அமராபதி காத்தான். (பா ; 726)

அமரேசர் - தலைமைத் தேவர்கள். அவன் விற்ரொழில் அமரேசரு மறியார். (யுத் : 1822)

அமரேசன் - திருமால். அமரேசன் உந்தியின் உதவாமே உதவிடு தொழில் வல்லான். (அ : 711)

அமலம் - குற்றமற்ற தன்மை. அமலத்திண் கரம். (யுத் : 784)

அமலன் - குற்றமற்றவன். அன்னவன் உரைகேளா அமலனும் உரை நேர்வான். (அ : 685)

அமலை - 1. ஒலி. ஆரவாரம். ஆளியும் அரியும் அஞ்சி இரிதரும் அமலை நோக்கி. (ஆ : 426)
2. பேரொலி. விண்ணவர் அமலையே உயர்ந்தன் றமரில். (சு : 801)
3. கனைப்பொலி. புரவியின் அமலையும். (யுத் : 2496)

அமளி - படுக்கை. பள்ளியறை. தோழி சேருதும் அமளி என்றாள். (பா : 1161) (யுத் : 1230) (யுத் : 3584)

அமிர்தம் - 1. அமுதம். அமிர்த அஞ்சொல் அணங்கனையார். (பா : 844) அமிர்தமேனி. (பா : 1210) [பா : பே]
2. பால். அமிர்தச்சுரபி. (பா : 495)
3. உணவு. சுரந்தருள் அமிர்தம். (பா : 656)

அமிழ்தம் - பால். அமிழ்தன்றி நல்லதில்லை. (கி : 806)

அமிழ்தல் - 1. மூடுதல்.
2. ஆழ்தல். தாழ்தல். அமிழ் இமைத்துணைகள். (பா : 1204)

அமிழ்து - தேவாமிர்தம். தேனென்றோ அமிழ்தமொன்றோ. (யுத் : 434) அமிழ்தப்பாடல். (கி : 476) அமிழ்தமேனி. (பா : 1210) அமிழ்தினைச் சுவை செய்தென்ன அழகினுக் கழகு செய்தார். (பா : 1204) (ஆ : 722)

அமுக்குதல் - அழுத்துதல். அமுக்குவென் இன்னும். (சு : 86)

அமுத உந்தி - பாற்கடல். உண் ணமுதஉந்தியன ஒண்ணகர். (உ. வி) (பா : 910) [பா : பே]

அமுதம் - 1 பிணி, மூப்பு, இறப்பு நீக்கிக் களிப்புத்தருவது. அமுதம் இன்னும் எழும் எனும் ஆசையால். (யுத் : 661)
2. சாறு. மென்கரும்பாடிய அமுதம். (பா : 544)

3, நீர். ஊதைகள் சொரிவன உறையுறும் அமுதம். (பா : 28)
4. அமுதம்போன்ற இனிமை. அமுத இசை. (யுத் : 1581) அமுத ஏழிசை பாடினர். (பா : 288)

அமுதர் - தேவர்கள். அந்தணர் அமுதருண்டி அயில்வுறும் அமலைத்து எங்கும். (பா : 50)

அமுதருண்டி - தேவருணவாகிய அவிசு. (பா : 50)

அமுதிற்பிறந்தாள் - அமுதுடன் பிறந்தவள்; இலக்குமி. (யுத் : 299)

அமுது - 1. உப்பு. அள்ளல் ஓங்களத் தமுதின் பண்டியும். (பா : 85)
2. குழந்தையின் வாயூறல். மார்பிடை மாலைவாயமு தொழுகு மக்கள். (பா : 89)
3. உணவு; பால்; அமுதம். இருந்து பசியாலிடர் உழந்தவர் கள் எய்தும் அருந்தும் அமுதாகியது. (சு : 558)
4. தேவாமிர்தம். அமுதென்னும் மருந்து. (பா : 590) அமு திற் பிறந்தாளை. (யுத் : 293)
5. இன்பம்.

அமுதென்னும் மருந்து - அமுதமென்னும் சாவா மருந்து. (பா : 590)

அமை - மூங்கில். அமை வனம். (யுத் : 572) அமை உருக்கொண்ட கூற்று. (யுத் 1866) அமைத்திரள் கொள் தோளியர். (பா : 1230)

அமைச்சர் - அருகிலிருந்து ஆலோசனை கூறுவோர். அரக்கனும் ஆங்கணோர் அமைச்சர் நால்வரும். (யுத் : 321)

அமைத்தல் - 1. படைத்தல். உலகேழும் அமை எனின். (சு : 711)
2. உபசரித்தல். விருந்தவண் அமைத்தபின். (ஆ : 166)
3. தடுத்து நிறுத்தல். அமைப்பருங்காதல். (பா : 95)
4. சேர்த்தல். ஆழ்திரை ஆற்றின் நீரோடு அமைத்தி இன்று. (யுத் : 4308)

அமைதல் - 1. மனம் பொருந்துதல். உடன்படல். இணங்குதல். நீர் அம்மையும் உதவுதற்கமைய வேண்டுமால். (அ : 24) நீர் அமைதிராம் என்றான். (அ : 1004) அமைவாயினான். (யுத்: 2992)
3. மூடியிருத்தல் - நயனங்கள் அமைய நேமி வாளங்கள் உறைவ. (ஆ : 228)
4. வல்லமையுடைத்தாதல். அலைகடல் பருகவும் அமைவான். (யுத் 494)
5. தன்மை. ஏவல் செய்யும் அமைதியின். (ஆ : 266)
6. அடங்குதல். சொரிவமைப்பதரிதாய மழைக் கண்ணாள். (யுத் : 4148) அரி எதிர்ந்து அமைதி என் என்றலும். (கி : 182)

7. தோன்றிப் பெருகுதல். பிணத்தோங்கற் கோடமைந்த வெங்குருதி நீரா றுகள். (யுத் : 1541)
8. செய்து நிறைவேற்றுதல். தரையினை எடுமெடும் என்றால் ஒருவர் அது அமைதல் சமைந்தார். (சு : 767) அமைக நின் கரும மென்று வாழ்த்தினர். (யுத் ; 2698)
9. உரிய தன்மை அமைந்து நிற்றல். முளையமைதிங்கள். இளை யமை புவனம் மூன் றும். (யுத் : 1234)
10. தொடங்குதல். நான் மறை முதலிய ஓதுவான் அமைந்தான். (யுத் : 151)
11. மனம் அமைதியுறுதல். உள முருகித்தான் அமைந்து இரு தடக்கையுந் தலைமிசைத்தாங்கி. (யுத் : 153)
12. ஆயத்தமாயிருத்தல். நீர் அமைதிராம் என்றான். (அ : 1004)
13. ஏற்றதன்மை. தகுதி. அமைவிருந்து. (அ : 643)

அமைதி – 1. நிறைவு. (அண்)
2. இடம். (வை.மு) அருந்தவன் இருந்த அமைதிப் பத்திரப் பழு மரப்பொழில் துவன் று பழுவம். (ஆ : 2)
3. ஆற்றல். தகுதி. அகலிட முழுதாளும் அமைதியை. (அ : 713)
4. செய்தி. ஆனவன். அமைதி வல்லை அறிகென அருளின் வந்தேன். (கி : 618)
5. நிலைமை. தருமத்தின் அமைதி உன்னுவான். (கி : 669)
6. தன்மை. ஆளும் நன்னெறிக் கமைவரும் அமைதியின்றாக. (அ : 67) (ஆ : 266)
7. ஏற்பாடு. என் ஆணையால் ஆனதோர் அமைதியின் அளித்தி பார். (அ : 1197)
8. சமயம். பொழுது. யான் வரும் அமைதியில் இது செயல் எவனோ. (ஆ : 112)
9. சுகம். ஐந்தும் ஐந்தும் அமைதியின் ஆண்டு அவண் மைந்தர் தீதிலர் வைகினர். (ஆ : 143)
10. காரணம். அமைதி என் என்றலும். (2. வி) (கி : 182)
11. அடக்கம். அமைதி நன்றெனா. (கி : 701).
12. உட்கொள்ளுதல். அன்றினீ அடுவல் என்று அமைதியாமெனின். (யுத் : 2437)
13: சுருதி. (கலா) இலக்கண அமைதி. (அண்) அமைதி கூடுவார். (சு : 120)

அமைதி கூடுவார் – சுருதிகூட்டுவார். (கலா) இலக்கண அமைதியுடையார். (அண்) (சு : 120)

அமைப்பது – வேறாகச் செய்வது. (வை.மு) புரியக்கூடிய செயல். (கலா) அமைப்பதென் பிறிது. (யுத் : 347)

அமைப்பருங்காதல் – தடுப்பதற்கரிய ஆசை. அமைப்பருங் காதல் முன்பிடித்துந்த. (பா : 95)

அமையக் கேட்டல் - உளத்திற்பதியுமாறு கேட்டல். அவ்வுரை அமையக் கேட்ட வீடணன். (யுத் : 3062)

அமைவு - 1. அமைதல். அமைவு அருமேனியான். (பா : 1318)
2. சால்பு. ஆதிம் மதியும் மருளும் மறனும் மமைவும். (பா : 169)
3. தகுதி, பொருத்தம். இந்திரற்கு அமைவர எடுத்த மனேயின் மாட்சிய என்னின். (சு : 102) அமைவரும் புவனமூன்றில். (யுத் : 1631)

அய்யவன் - அய்யன் என்பதன் விகாரம். இராமபிரான். அய்யவன் ஆக்கை தன்மேல் விழுந்து. (யுத் : 2173)

அய்யன் - ஐயன். யாவர்க்குந் தலைவனான இறைவன். (கலா) (யுத் : 646)

அய்யுறவு - ஐயுறவு. சந்தேகம், அய்யுற வெல்லாந்தீரும் அளவை யாயமைந்த தன்றே. (யுத் : 427)

அயக்கல் - அசைத்தல். அசக்கல். சகர யகரப் போலி. குன்றுகள் அயக்கலின். (யுத் : 629)

அயங்கெழு வேள்வி - குதிரைகளைக் கொண்டு செய்யப்படும் அசுவமேத யாகம். (அ : 846)

அயம் - குதிரை. அயங்கெழு வேள்வி. (அ : 846) அயமகம். (பா : 512)

அயமகம் - அசுவமேத யாகம். (பா : 512)

அயர்த்தல் - 1. செய்வதறியாது சோர்தல். கண்ணின் நோக்கும் அயர்க்கும். (அ : 240)
2. மறத்தல். அந்நாள் முதல் யானும் அயர்த்திலனாகும் என்றாள். (ஆ : 711) அயர்த்திலன் இராமநாமம். (யுத் : 2667) நீயும் அயர்த் தனையாகுமன்றே. (கி : 625) அயர்த்துநோக்கினும் தென்றிசை யன்றி வேறறியான். (யுத் 4114)
3. உயிர் ஒடுங்குதல். அயர்த்தனன்கொல் என்றஞ்சினர். (யுத் : 2592)

அயர்தல் - 1. தளர்தல். மனந்தளர்தல். உணர்வழிதல். அன்ன வன் மகவிலாது அயருஞ்சிந்தையான். (பா : 368)
2. வருந்துதல். துயருழந்தயரல். (அ : 1182)
3. மயங்கல். (அண்) வீழ்ந்தார் அயர்ந்தார். (அ : 379)
4. மறத்தல். திண்மை அலமரச் செய்யலாமோ அறிந்திருந் தயர்ந்துளார்போல். (கி : 314)
5. செய்தல். அணை இன்றி அயர்ந்த வென்றி அஞ்சினார். (யுத் : 1377)
6: மெலிதல், அயரும். (யுத் : 143)
7. மூர்ச்சித்தல். சிந்தை அறிந்த மைந்தனும் அமர் நெடுங்களத் திடை அயர்ந்தான். (யுத் 1168)

அயர்ப்பு – தளர்ச்சி. அயர்ப்புச் சென்ற (மிக்க) நெஞ்சினன் நெடிது நின்ருன். (கி : 617)

அயர்வு – சோர்வு; தளர்ச்சி. அயர்வு தீர்ந்தினைய பேசும். (ஆ: 993) அயர்வுற்றேன். (ஆ: 732) நீ இனி அயர்வாயல்லை. (கி : 382) உணர்வு வந்தயர்வு நீங்கினன். (யுத் : 474)

அயர்வுயிர்ப்பு – நெட்டுயிர்த்தல். பெருமூச்சு. அண்ணலுஞ்சிறிதுணர்வினெடு அயர்வுயிர்ப்பு அணுக. (யுத் : 2597) அனந்தனும் தலைகளேந்தி அயர்வுயிர்த்து அவலந்தீர்ந்தான். (யுத் : 3486)

அயல் – 1. புறம்பு. அயலப்பால் வேறு சென்ற நெறிகாணர். (அ : 614)
2. பக்கம். சமீபம். நெடுங்கண் அயில் வீசிஅயல்பாரா. (ஆ : 261) படிமேல் அயல்சூழ் பொன்னிற் பொலிவார். (ஆ : 76)
3. அந்நியம். அந்நியன். அயலைப்பற்றித் துணையமைந்தாயெனின். (கி : 321)
4. மனம் வாக்குக்கு எட்டாதது. வந்த முறையால் ஆனந்தமென்னும் அயலென்னும். (யுத் : 2207)

அயன் – 1. பிரமன். அயனுலகம் கன்னி மீடலும். (பா : 483)
2. தசரதன் தந்தை. அயன் புதல்வன் தயரதன். (பா : 733)

அயன்பதி – பிரமலோகம். (சு : 383 a)

அயனம் – வழி. அருக்கனுக்கவ்வழி அயனமில்லை. (கி : 670)
2. செல்கை. வடதிசை அயன முன்னி வருவதே கடுப்ப. (யுத் : 4083)

அயா - வருத்தம்.

அயாவுயிர்த்தல் – பெருமூச்சுவிடுதல். அருமையின் உயிர்வர அயாவுயிர்த்தகம் பொருமினன். (அ : 1124)

அயாவுயிர்ப்பு – துயர் நீக்கம். தளர்ச்சி நீக்கம். இளைப்பாறுதல். உள்ளத் தயர்வுறும் மதுகை மைந்தர்க்கு அயாவுயிர்ப்பு அளித்ததம்மா. (அ: 1048)

அயிந்திர நிறைந்தவன் - இந்திர வியாகரணத்தில் வல்லவனை அனுமான். அயிந்திர நிறைந்தவன் ஆணை ஏவலால். (யுத் : 348)

அயிந்திரம் – இந்திரனல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வியாகரணம். (யுத் : 348) அயிந்திரப் பரவை. (யுத் : 2547)

அயிந்திரவாய் - இந்திரனைத் திக்குப்பாலகனகக் கொண்ட இடம்; கிழக்கு. அயிந்திரவாய் முதல் துன்னுபோர் கண்ட தூதுவர் ஓடினர். (யுத் : 1044)

அயிர் – 1. கண்டசருக்கரை. அயிருந்தேனும் இன்பாகும். (பா : 86)

2. நுண்மணல். அயிருக்கண நெடுமால் வரை. (யுத்: 1136)
3. நுண்மை. அயிரா இமைப்பின் ஓராயிரங் கூறிட்ட செயிரின் ஒரு பொழுதின். (யுத் 297)
4. கருமணல். அயிருறக் கலந்த நன்னீர் ஆழி. (ஆ : 666)
5. ஐயம். அயிருற இமைப்பன. (பா : 121)

அயிர்த்தல் - ஐயுறல். அழுந்தும் இச்சரம் எய்தவன் யார்கொல் என்று அயிர்க்கும். (கி : 298) அயிராது உடனே அகல்வாயலையோ. (கி : 500) உயிர்தோறுமுற்றுளன் என வுரைக்கும் அயிராநிலை யுடையானிவன். (யுத் : 3033)

அயிர்ப்பு - சந்தேகம்; ஐயம். அயிர்ப்பில் சிந்தையான். (யுத் : 340) அயிர்ப்பில் ஆற்றல். (யுத் : 181) எம்வயின் அயிர்ப் புண்டாங்கொலோ. (யுத் : 81)

அயிராபதக் களிறு - ஐராவத வேழம். (யுத் : 2560)

அயிராவதக் களிறு - ஐராவத யானை. (பா : 486)

அயில் - 1. வேல். அயில் சிலைக்குலிசம். (சு : 420) அயில் கொள் கண். (பா : 608)
2. கூர்மை. அயிலெயிற்றரக்கன். (சு : 12) அயிலெயிற்று வெம் புலிக்குழாம். (சு : 338) அயில் தொகை மிடற்கழுவோடே. (ஆ : 6) அயின்முகப் பகழி. (யுத் : 776)

அயில் தொகை - கூர்மையின் தொகுதி ; மிக்க கூர்மை. (ஆ : 6)

அயில்வு - ஊண். மான நோயினுல் அயில்விலன் ஒரு பொருள். (ஆ : 1132)

அயிலுடைச் சுரிகை - கூரிய கத்தி. அயிலுடைச் சுரிகையால் அருகு தூக்கறுத்து. (அ : 783)

அயிலுதல் (அயில்தல்) - 1. உண்ணுதல். அயின்றனெ கிழங்கும் காயும். (யுத் : 1032) அசுரரை உயிரை அயின்றூர். (சு : 765)
2. சிதைத்தல். குன்றுரு அயிலும் நாம வச்சிரப்படை. (கி : 301)

அயிற்படை - வச்சிரப் படை. அற்றை நாள் அவன்தான் விட்ட அயிற் படை அறுத்து. (யுத் : 778)

அயிறல் - உண்ணுதல். (யுத் : 1284)

அயிறலைத் தொடர் - 1. அயில்தலைத் தொடர். வேற்படை தலை மையாகப் பொருந்திய. அயிறலைத் தொடர் அங்கையன். (யுத் : 1284)
2. அயிறலை தொடர். உண்ணுவதை மேற்கொண்டு. அயிற லைத் தொடர் அங்கு அகல்வாயினன். (யுத் : 1284)

அயினி - 1. சோறு. பூவும் பூசிற அயினியும். (சு : 1030)
2. செஞ்சோறு. போதொடு அயினிநீர் சுழற்றிப் போற்றினர். (பா : 614)

அயினிநீர் – செஞ்சோற்றொடு கலந்த நீர். ஆலத்தி. ஆலத்திநீர். (பா : 614) மந்திரத்தயினி நீரால் வலஞ்செய்து காப்புமிட்டார். (யுத் : 3966)

அயினிநீர் சுழற்றுதல் - ஆலத்தி எடுத்தல். இது கண்ணூறு அச்சம் முதலியவற்றால் உண்டாம் கேடுகளைக் களைவது. (பா : 614)

அயுதர் - பதினாயிரவர், அயுதம் பதினாயிரம். அறனின் மைந்தர் ஆறயுதர். (பா : 511) [பா : பே]

அயோத்தி - கோசலநாட்டின் தலைநகர். (போரிடுதற்கு முடியாதது) அவ்வுலகத்தோர் இழிவதற்கருத்தி புரிகின்றது அயோத்தி மாநகரம். (பா : 93) அயோத்தி மூதூர். (அ : 665 a) அயோத்தியாள். (பா : 133)

அர் - சாரியை. எளிதரோ. (யுத் : 1559)

அர - அரா என்பதன் குறுக்கம். பாம்பு. உள்வாழ் அரக்கொடெழு திண்கலுழன். (சு : 84)

அரக்கன் - (ஆ : 665) அரக்கனார். (சு : 315)

அரக்காம்பல் – செவ்வாம்பல். அரசன் ஒதுங்கத் தலையெடுத்த குறும்பு போன்றதரக்காம்பல். (பா : 638)

அரக்கு - 1. செம்பஞ்சுக் குழம்பு. நின் சில்லரக்குண்ட சேவடிப் போது. (அ : 518)

2. சாதிலிங்கம். ஊட்டரக் குண்ட போலும் நயனத்தான். (சு : 926)

3. செந்நிறம். அரக்குற்றெரி பொறிக்கண் திசைக்கரி. (யுத் 1127) அரக்காம்பல். (பா : 638)

4. செவ்வரக்கு. பொங்கரக்கு விழியோர் புடைசூழ. (யுத் 814)

அரக்குதல் - 1. அழுந்துதல். தைத்தல். வருத்துதல். கல்லரக்கும் கடுமைய அல்ல நின் சில்லரக்குண்ட சேவடிப் போது. (அ : 518)

2. அழித்தல். (வை. மு) கல்லரக்கும் கரதலம். (சு : 325)

அரக - அரங்க, அழிய. அரக முந்தின நெடுங்கவியின் ஆக்கையில். (யுத் : 2294)

அரங்க – 1. வருந்த. கண்ணரங்க கண் – தமிழுபசர்க்கம். (யுத் : 3338)

2. சிதைய. கெட. பிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலம் தவம் பேணி. (பா : 722)

3. அழுந்த. அம்பு அரங்க. (யுத் : 3378)

அரங்க அரங்கு - நீரிடைக்குறையில் அமைந்த நாடகசாலை. அரங்க அரங்கு தகர்ந்துக. (சு : 717)

அரங்கம் - 1. உடலிடம். பணியரங்கப் பெரும்பாயல் பரஞ் சுடரை. (பா : 722)
2. உள்ளிடம். அணியரங்கந்தந்தானே. (பா : 722)

அரங்கிடந்தன - அரங்கு இடந்தன. போர்க்களத்தில் அறுத்து வீழ்த்தப்பட்டன. அரங்கிடந்தன அறுகுறை நடிப்பனவல்ல. (யுத் : 1537)

அரங்கிலாடுவார் - நர்த்தனஞ் செய்பவராகிய சிவபெருமான். (யுத் 119)

அரங்கு – 1. சபை. அரங்குறு துறக்க நாட்டுக்கு அரசெனலாய தன்றே. (கி : 427)
2. மாளிகை. ஆடரங்கல்லவே அணியரங்கு அயலெலாம். (பா : 1146)
3. ஆடுமிடம். நிருத்தசாலை. நாட்டிய அரங்கு. ஆடரங்கல்லவே. (பா : 1146) ஆடரம்பை நீடரங் கூடுகின்ற பாடலால். (ஆ : 65) மணியரங்கு. (யுத் : 1666)
4. நாடகசாலை. தாமரங்க அரங்கு தகர்ந்துக. (சு : 717)
5. ஆற்றிடைக் குறை. அரங்க அரங்கு. (சு : 717)
6. போர்க்களம். அரங்கு இடந்தன. (யுத் : 1537)

அரங்குதல் - 1. அழிதல். அழித்தல். வெங்கடகரிக் கோடரங்கிட. (பா : 1146)
2. வருந்துதல். (உ. வி) (பா : 1146)
3. ஒழிதல். பிணி அரங்க. (பா : 722)
4. அழுந்துதல். நிலமரங்கிய வேர். (யுத் 678)
5. தோற்கடித்தல். மஞ்சரங்கிய மார்பிலும் தோளிலும். (யுத் : 3835)
6. சிதைத்தல். வெஞ்சரங்கள் நெஞ்சரங்க வெய்யகாமன் எய் யவே. (பா : 798)
7. பதித்தல். மணியரங்கு அம் நெடுமுடியாய். (பா : 722)

அரங்கொண்ட கருங் கடல் - பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள கரிய கடல். (யுத் : 1579)

அரசமாதவன் - ராஜரிஷி. அரசமாதவன் நீ ஆதி. (பா : 682)

அரசர்க்கரசு - சக்கரவர்த்தி. அருளக்கருதிற்றிதுவோ அரசர்க் கரசே என்னும். (அ : 327)

அரசவன்னம் - ராஜஹம்சம். பயில் சிறை அரச அன்னம். (பா : 45)

அரச வீதி - ராஜ வீதி. (அ : 501)

அரச வேலை - கடல்போன்ற அரசர் கூட்டம்; அரசர்களாகிய கடல். அரச வேலை சூழ்ந்து அழுது கை தொழ. (அ : 917) (அ : 1160)

அரசவை – ராஜ சபை. அவ்வயின் அரசபை நின்றும். (அ : 454)

அரசில் வையகம் - அரசன் இல்லாத உலகம். மன்னன் இல்லாத நாடு. வள்ளுறு வயிரவாள் அரசில் வையகம். (அ : 940)

அரசிளங்குமரன் - ராஜகுமாரன். அரசிளங்குமரனே யாகல் வேண்டுமால். (பா : 621)

அரசிளங்கோளரி - இளமையான வலிய ஆண்சிங்கம் போன்றவன். (அங்கதன்) (கி : 590) சத்துருக்கன். (அ : 880)

அரசுமாற்றுதல் - ஆட்சியை மாற்றுதல். அதிகாரஞ் செலுத்தல். வன்றிறல் யமனையும் அரசு மாற்றுவார். (யுத் : 483)

அரசே அரசே - அரசனே அரசனே. முறையீட்டைத் தெரிவிக்க இரண்டு அடுக்கிற்று. (வை. மு) அறிவோ வினையோ என்னும் அரசே அரசே என்னும். (அ : 326)

அரஞ்சுடச் சுடர் நெஞ்சன் – அரம் தாக்க (அஞ்சாது மகிழ்ச்சியால்) விளங்குகின்ற நெஞ்சை யுடையவன். மாற்றார் படைக் கலத்திற்கு அஞ்சாதவன். அரஞ்சுடச் சுடர் நெஞ்சன் அரக்கர் கோன். (யுத் : 3861)

அரஞ்சுடர்வேல் - அரத்தினால் அராவி ஒளி வீசப்பெற்ற வேல். அரஞ்சுடர் வேல் தனது இளவல். (சு : 981)

அரஞ்சுடு குலிசவேல் - காய்ச்சி அரத்தினால் அராவப்பெற்றுள்ள வச்சிரப்படை. அரஞ்சுடு குலிசவேல் அமரர் வேந்தன். (யுத் : 3430)

அரண் - 1 புகலிடம். காண்பதோர் அரண் பிறிது இல்லென. (யுத் 360)

2. பாதுகாப்பான இடம். அஞ்சி அரண்புக்குப் பதுங்கினான். (யுத் : 950)

3. இரட்சகன். அரண் உனக்கு ஆவென் வஞ்சி அஞ்சல். (யுத் : 422)

அரண்டு – அஞ்சி. அரண்டு அருகுஞ்செறி அஞ்சன புஞ்சம். (ஆ : 1073)

அரணம் - 1. பாதுகாப்பான இடம். அவன் எயிறதுக்குமேல் அந்தகற்கு மோர் அரணமில்லையால். (கி : 144) வெவ்வேறு அரணங்களும். (சு : 63) (யுத் : 2743)

2. மதில், அகழி முதலிய உள்ள பாதுகாப்பான இடம். வேறோர் அரணம் புக்குறைதல் நோக்கி. (சு : 30)

3. அரண். (இலக்) பெருந்தடை. (வை. மு) கரணம் என்று உன்னை வந்தறிவு காணுமே அரணம். (யுத் : 4026)

4. சரணம். (உ. வி) அரணமல்லவர்க்கிவை கடந்தறிவரிதாக. (யுத் : 4026)

5. மதில். (வை.மு) அவ்வளவகன்றது அரணம் அண்டமிடை யாக. (சு : 159) [பா : பே]

அரணி - தீக்கடை கோல். அரணி தன்னுல் தீதற இயற்றி. (ஆ : 1033) [பா : பே]

அணியன் - சரண்யன். சரணமடைந்தவரைப் பாதுகாப்பவன். அரணியன் என்று அவற்கன்பு பூண்டனே. (யுத் 308)

அரத்த ஆடை – செவ்வாடை. இராவணன் அரத்த ஆடையன். (சு : 369)

அரத்தஆம்பல் - செவ்வாம்பல். அரத்த ஆம்பல்கள் பகலிடை மலர்ந்ததோர் பழனம் போன்றவே. (அ : 475)

அரத்தப் பங்கிகள் - செம்பட்டை மயிர். அரக்கர்கள் அரத்தப் பங்கிகள் செந்நிறங்கோடலின். (யுத் : 1065)

அரத்தம் - 1. செந்நிறம். அரத்த முண்டனைய மேனி அகலிகை. (பா : 1152) (சு : 369)

2. குருதி. பொங்கு அரத்தம் விழிவழிப்போந்துக. (ஆ : 389)

3. இரத்தத்துளி. நீளரத்தங்கள் சிந்தி. (ஆ : 724)

4. செவ்வாம்பல். [அரக்தகம்] அரத்தச் செவ்வாய். (யுத் : 2787)

அரத்தவேல் - குருதிதோய்ந்த வேல். வாள் அரத்தவேல் வண்டொடு கெண்டைகள் மயங்க. (அ : 54)

அரந்தின்னுதல் - அரம் அறுத்தல். வெவ்வரத்தின்று அயில் படைக்கும் சுடர் வேலான். (பா : 245)

அரந்தை – துன்பம். அரந்தையுற்றவன். (பா : 529) அரந்தை வெம் பிறவி யென்னுேய்க் கருமருந்தனைய ஐயா. (கி : 357) அரந்தைய ளாகுமன்றே. (யுத் : 1652) அரந்தையாம் பகை. (யுத் : 4047)

அரம் - 1, பாதாளம். அரங்கொண்ட கருங்கடல். (யுத் : 1579)

2. ஒருவகைப் படைக்கலம். அரமும் கல்லும் வேல் முதலிய அயிற்படை யடக்கி. (யுத் : 3504)

3. ஆயுதங்கள் அராவும் ஒரு வாள் விசேடம். அரஞ்சுடர் வேல். (சு : 981)

4. முட்கள். வெவ்வரம் பயில் சுரம். (அ : 444)

அரம்பை - அருணன் மனைவி. (ஆ : 205)

அரம்பைமார் - தேவமகளிர். (பா : 668)

அரம்பையர் - தேவமகளிர். (பா : 956)

அரம்பொருதல் - அரத்தினுல் அராவப்படுதல். தாம் அரத்தாற் பொராத் தகைகொள் வாட்படை. (யுத் : 3827)

அரமகளிர் - அமர மகளிர் என்பதன் விகாரம். அரம்பை மகளிர் என்பதன் விகார மெனவும்படும். அரமகளிர் அமுத இசை பாடினர். (யுத் : 1581)

அரமடந்தையர் - தேவமாதர். அரமடந்தையர் கற்பகம். (பா: 493)

அரமியத்தலம் - நிலாமுற்றம். அரமியத்தலத்தினும் அலர்ந்த. (அ: 54) (சு: 100)

அரமியம் - நிலாமுற்றம். [ஹர்மியம்] மேன்மாடம். (அ: 54) (சு: 1056)

அரவக்கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல். அறையரவக்கழல். (யுத் 2821)

அரவச்சரி - பாம்புகளாகிய வளையல். ஙீளரவச்சரி தாழ்கைநிரைத் தாள். (ஆ: 1085)

அரவத்தொல் கடல் - 1. அரவத்தையுடைய பழைய கடல். 2. அரவமாகிய பழைய கடல். (யுத்: 468)

அரவப்போர் மேகம் - இடியொலியைக்கொண்ட மேகம். அரவப் போர் மேகமென்ன ஆலித்த. (யுத்: 4288)

அரவம் - 1. ஓசை. பேரொலி. அரவ மாக்கடல். (யுத்: 730) (பா: 422) (பா: 423)

2. பாம்பு. தோலுகுத்தாலென அரவத்தொல் கடல். (யுத்: 468)

அரவம் எட்டு - அஷ்டமா நாகங்கள். அவையாவன:— வாசுகி, அனந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன். கதத்தரவம் எட்டும் வலக்கயிறு கட்டியது. (யுத்: 3648)

அரவிந்தம் - தாமரை. அரவிந்த மலருள் நீங்கி. (ஆ: 283)

அரவிந்தராகம் - பத்மராக ரத்தினம். கோங்கம் அரவிந்தராகம். (ஆ: 655)

அரவின்நாமப்படை - நாகபாசம். நாகரத்தினம். அரவின் நாமத்து ஒரு தனிப்படையை உன்னி. (யுத்; 2138)

அரவின் பாசம் - நாகபாசம்.

அரவினதரசன் - ஆதிசேடன். (சு: 21)

அரவினதரசு - ஆதிசேடன். (சு: 667)

அரவு - 1. ஆயில்ய நட்சத்திரம். அளைபுகும்அரவினொடு அலவன் வாழ்வுற. (பா: 286)

2. நாகாத்திரம். அரவுகொண்டசைப்ப. (யுத்: 2431)

அரவுரி - பாம்பின் சட்டை. அரவுரி அமை தொறுந் தொடக்கித் தடங்கள் தோறும் நின்றுடுவ. (அ. 740)

அரற்றல் - புலம்பல். வாய்திறந்தரற்றலுற்ருள். (யுத் : 1617) அரற்றினுன். (யுத் : 1886) நீ எடுத்தரற்றல். (யுத் : 1640) ஆகுலித்து அரற்றுவானே. (யுத் : 2165) அரற்றி (யுத் : 2818) அரற்றினரரோ (யுத் : 1949) அரற்றுகின்றவர். (யுத் : 4002) அரற்றும் கொள்கையான். (யுத் : 4006)

அரன் - 1. சிவன். அரன் அதிகன். (கி : 766) (யுத் : 941)
2. விபீடணன் மந்திரியருள் ஒருவன். அனலனும் அனிலனும் அரன் சம்பாதியும். (யுத் : 120)

அரன் நிகர்வரத - சிவபிரானை ஒத்த முனிவரே. (பா : 764)

அரா - பாம்பு. உள் வாழ் அரக்கொடெழு திண்கலுழன். (சு : 84) மூரிவெஞ்சிலை இராவணன் அராவென முனிந்தான். (யுத் : 1201)

அராகம் - 1. பொருள்கள் மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். மொய்யாகம் நிரம்ப. (அ : 219)
2. ஆசை. வேட்கை. வெம்பு அராகம் தனி விளைந்தமெய்யினுள். (ஆ : 233)
3. பூசுவது. சந்தனச் சுண்ணம். மெய்யராாகம் அழிய. (பா : 1032)
4. சிவந்த நிறம். செம்பராகம்படச் செறிந்த கூந்தலாள். (ஆ : 233)

அராப் பிள்ளை - பாம்புக்குட்டி.

அராவணை - அரவணை. பாம்புப்படுக்கை. தாம் அராவணை துறந்து தரை நின்றவரை. (ஆ : 31) (பா : 1291) அராவணைப் பள்ளியான். (சு : 119)

அராவுதல் - 1. தீட்டுதல். அராவரும் பகழி. (யுத் : 4111)
2. வருந்துதல். மெய்யராவி. (அ : 288)

அரி - 1. நெருப்பு. வசு அரிவதிந்த இவ்வனம். (பா : 383)
2. அக்கினிதேவன். அரியுமற்றெனது கூறு நீலன் என்றறைந்திட்டானல். (பா : 206)
3. அறுத்தல். அரிவாளால் அரிதல். அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவனன்றே அருமேனி. (அ : 928)
4. அரியப்பட்ட நெற்பயிரின் கற்றை. எரிதரும் அரியின் சும்மை எடுத்து வானிட்ட போர்கள். (பா : 52)
5. செம்மை நிறம். செவ்வரி. (கலா) அரிமலர்ப்பங்கயம். (கி : 8)
6. மென்மை. வீயரித்தளிர் மெல்லணை. (பா : 644)
7. கோடுகள். இரேகைகள். அரிமலர்த் தடங்கண் நல்லார். (பா : 881)
8. வண்டுகள். தெள்ளரி பாண்டி பாணி. (பா : 883)

9. திருமால். (அரி - அடியார் துயரை அழிப்பவன்) ஆதலால் அரிக்கு ஆகண்டலன் தனக்கு ஓது கீர்த்தி யுண்டாயது. (பா: 403)
10. இந்திரன். அரிப்பெரும் பெயரவன் முதலினோர். (கி: 450)
11. குதிரை. அரிமகம். பா: 260)
12. அரங்கு. அடியேன்தானும் அரிக்குலத் தொருவன். (கி: 70)
13. சிங்கம். பாயரித்திறலான். (பா: 1036) அரிபடு சீற்றத் தான். (சு: 746)
14. தவளை. பல்லரி நல்லறிவாளரின் அவிந்த நாவெலாம். (கி: 558)
15 பரல். பருக்கைக் கல். மெல்லரிக்குரல் மேகலை. (கி: 610) தாளரிச் சதங்கை. (யுத்: 1191)
16. பகை. அரிவென்ற வெற்றியாற்றன் மாருதி. (யுத்: 789)
17. அரிசி. போய்த்தாழ் செறிதசை அரிசிந்தினபடி பொங்க. (சு: 967)

அரிக்குலம் - குரக்குக் கூட்டம். அள்ளிமீதுலகை வீசும் அரிக் குலச்சேனை நாப்பண். (யுத்: 439)

அரிகுநர் - அறுவடை செய்வோர். (அ: 813)

அரிச்சதங்கை - பரலிட்ட சதங்கைகள். (யுத்: 3193)

அரிசுமந்த பீடம் - சிங்கஞ்சுமந்த தவிசு. வியனரி சுமந்த பீடத்து. (அ: 285)

அரித்தல் - 1. நீர் கழுவிப் பிரித்தல். பொற்புயத்துப் பொதி தூக் குறி மீயரித்து விளர்க்க. (பா: 1036)
2. புண் செய்தல். (கலா) ஈர்த்தல். (வை.மு) அரிக்கின்ற துன் பம். (யுத்: 9672)

அரித்தளிர் - மெல்லிய தளிர். தாதுகு மீயரித்தளிர் மெல்லணை. (பா: 644)

அரிதல் - 1. அறுத்தல். மள்ளர் அரிகுநர் இன்மையால். (அ: 213) ஐங்கணை அரியத்தக்க புண்ணெலாம் எனக்கே ஆக்கி. (யுத்: 1593) மூக்கரிந்து நுங்குலத்தை முதலரிந்தீர். (ஆ: 349)
2. கொல்லுதல். நின்றவர் அரி என்றூர். (சு: 969)

அரிதலைப்பாளை - அரிந்த நுனியையுடைய பாளை. அரிதலைப் பாளைத் தேனும். (பா: 40)

அரிது - 1. இல்லை. அருந்தவ முயல்வார்க்கு இறையும் ஈதலாதினிய தோர் இடம் அரிது. (அ: 719)
2. ஏலாதது. இலங்கை மதில் இங்கிதனை ஏறலரிதென்றே விலங்கி அகல்கின்றனன். (சு: 158)
3. செயற்கரியது. யாதுமக்கரியது. (பா: 700)

அரிதுன்னு பீடம் –சிங்காதனம். எம்பிரான் அரிதுன்னு பீடமேற் பொலிந்து தோன்றினன். (பா : 195)

அரிந்தமன் - பகைவர்களை அடக்குபவனுன இராமபிரான். அரிந்தமன் சிலை நாணெறிந்தார்த்தலும். (கி : 171) அரிந்தம நின்னை அண்மி. (கி : 428)

அரிபீடம் - அரியணை. சிம்மாசனம். (பா : 195)

அரிமகம் - அசுவமேதயாகம். (பா : 260)

அரிமணி - செம்மணி. அரிமணிப் பணத்தரவரசன். (பா : 357)

அரிமலர்ப்பங்கயம் - செந்தாமரை மலர். (கி : 9)

அரியணை - சிம்மாசனம். தூய மெல்லரியணை. (பா : 319)

அரியநூல் - ஞானநூல். அரிய நூலுங்கற்றவர். (அ : 7)

அரியினம் - வண்டுகள். வண்டின் சாதிகள். அரியினங் குஞ்சி யார்ப்ப. (பா : 48)

அரிவைமார்கள் - பெண்கள். (அ : 607)

அரிவையர் – பெண்கள். (சு : 1225)

அருக்கர் - சூரியர்கள். மிடலருக்கர் தேர்மீது செல்வதும். (கி: 123)

அருக்கன் - சூரியன். (அ : 855)

அருக்கன் சேய் - சுக்கிரீவன். ஆயதோர் அவதியின்கண் அருக்கன் சேய் அரசை நோக்கி. (கி : 101)

அருக்கியம் - வழிபாடு தோன்ற அதிதிகளுக்கு வழங்கும் பூசைக்குரிய நீர். அருக்கிய மூதலினேடு ஆசனங் கொடுத்து. (பா : 251) (கி : 667)

அருகர் - அருகில். அருகு என்பதன் போலி ஆண்டகை கோசலை அருகர் எய்தினன். (அ : 881)

அருகாதல் - ஒத்தல். எண்ணில்கோடி இராமர்கள் என்னினும் அண்ணல் நின்னருளுக் கருகாவரோ. (யுத் : 4152)

அருகுதல் - சுருங்குதல். மெலிதல். இடமின்றிப்போதல். அருகும் செறி அஞ்சனபுஞ்சம். (அ : 1073)
2. கெடுதல். அருகா அமரர் வாழும் ஏழுலகு. (சு : 157)
3. அழிதல். கவசம் பற்றற்று அருகின. (யுத் : 2239)

அருங்கடையின் - முடிவில்லாத. அருமை இன்மைப் பொருள் குறித்தது. அருங்கடையின் மறை. (பா : 740)

அருங்கலம் - இரத்தினம். அருங்கல மன்னர் தந்த பலாண்டிசை. (பா : 1332)

அருங்கலன் - அணிகலம். அருங்கலன் அணங்கரசி. (பா: 1239)

அலங்கலாம் - தணித்தற்கரிய கோபம். (அண்) தீங்கிய கோபம் (வெ. ப) (வை.மு) அருங்கலாம் உற்றிருந்தான் என்னினும். (ஆ : 635)

அருங்களி மால்களிறு - தணித்தற்கரிய களிப்பினையுடை மத மயக்கம் பொருந்திய ஆண்யானை. அருங்களிமால் களிறனைய வீரர். (பா : 1112)

அருச்சனை - உபசரித்தல். அருக்கியம் முதலவாய அருச்சனைக் கமைந்த யாவும். (கி : 667)

அருட்டை - காசிபன் மனைவியருள் ஒருத்தி. (ஆ : 204)

அருணம் - சிவப்பு. அருணச் செம்மணி. (யுத : 654)

அருணன் – சூரியன் தேரோட்டி. அருணன் கண்களும் கண்டிலா இலங்கை. (யுத் : 519)

அருணன் செம்மல் – அருணன் மகன் சடாயு. செம்மல் – தலைமை யுடையோன்; இங்கு மகன் என்னும் பொருளில் வந்தது. அல் பங்கமுறவரும் அருணன் செம்மலே. (ஆ : 184)

அருணன் தம்பி - கருடன். சிறையினுற்ற சரங்களும் நிற்கவே கொல் வந்தது அவ் அருணன் தம்பி. (யுத் : 2250)

அருணோக்கம் . அருள் நோக்கம். அருட்பார்வை. பொது முகத் தின் அருணோக்கம் இறங்காத தாமரைக் கண் எம்பெருமான். (ஆ : 50)

அருத்தி - ஆசை. அருத்தி புரிகின்றது. (பா : 93) அருத்தி பிழையாய். (யுத் : 2206)

அருத்தி பிழையாய் - ஆசைப்படும் பொருளைத் தவருது அளிப் பாய். (யுத் : 2206)

அருந்ததி – வசிட்டர் மனைவி. கற்புநிலைமையில் மிகச் சிறந்தவள். பாதிவிரத்தியத்திற்கு இவளையே எல்லா மகளிர்க்கும் உவமை யாகக் கூறுவர். அருந்ததி தணவன் வேந்தற் கருங்கடன் முறை யின் ஆற்றி. (பா : 656)

அருந்ததிகாணுதல் - விண்ணில் வசிட்ட நட்சத்திரத்தை அடுத்துத் தோன்றும் அருந்ததி நட்சத்திரத்தைக் காணுதல். மணவினை முடிந்ததும் கொழுநன் அருந்ததியை மனைவிக்குக் காட்டுதல் கற்புநிலைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவே என்பர். அம்மி மிதித்து எதிர்நின்ற கலங்கலில் கற்பின் அருந்ததி கண் டார். (பா : 1330)

அருந்ததி மலை - ஒருமலை. தொழுதோர்க் கெல்லாம் வரன திகந்தருந்தகையது அருந்ததிமா நெடுமலையை வணங்கி. (கி : 767)

அருந்தல் - உண்ணுதல். வனத்த அல்ல அருந்தலில் வாழ்க்கை யான். (யுத் : 4127) அருந்தும் மெல்லடகு ஆரிட அருந்தும் என்ற ழுங்கும். (சு : 344) அருந்தும் நீர் என்று அமரரை ஊட்டினன். (அ : 644)

அருநெறி - செல்லுதற்கரிய வழி. கடுவன் மாதவர்க் கருநெறி காட்டுவ காணாய். (அ : 766)

அருப்பம் - அல்பம் என்பதன் திரிபு. 1. சிறியது. அற்பம். அருப்ப மன்றிதென் றையுற வெய்தினன். (அ : 830) (யுத் : 105ɪ)

2. அரண். பாதுகாப்பு. தடை. அருப்பமில் கேடுவந்தடையும். (ஆ : 389)

3. ஊர். எய்து அருப்பம் அத்தனையும் எய்தினர். (கி : 980)

4. அருமை. (உ.வி) ஆ : 829)

அருப்பமில் கேடு - 1. பெரிய கேடு. (அண்) எளிமையற்ற அதாவது பெரிய கேடு, (கலா)

2. தடையில்லாத கேடு. (வை.மு) (ஆ : 829)

அருப்பற - மிகுதியாக. அரும்பு அற. (அரும்புதல் - கிளைத்தல் ; தோன்றல்) மீண்டும் தோன்றுதலற. அருப்பறப் பிறந்த கோபம் மாறினன். (யுத் : 608)

அருப்பு - 1. அரும்பு என்பதன் விகாரம். அருப்பேந்திய கலசத் துணை. (அ, 623)

2. அருப்பம். அல்பம். அருப்பறப் பிறந்த கோபம். (யுத் : 608)

அரும் - இல்லாத. அருமையான. ஏத்தரும் பெருங்குணத்திராமன். (அ : 1196)

அரும்புதல் - தோன்றுதல். தோற்றுவித்தல். அன்பரும்பித் தருமம் மலர்ந்து. (பா : 167)

அரும்பெருமூப்பு - தாங்குதற்கரிய பெரியமூப்பு, அரும்பெரும் மூப்பு மெய்யதாயது. (அ : 62)

அரும்பெரும்உறுதி - பெறுதற்கரிய உறுதிப்பொருள். உன்னியது அரும் பெறலுறுதியொன்றுளது. (அ : 13)

அரும்பெறற்றிலகம் - பெறுதற்கரிய திலகம். (அ : 183)

அரும்போதம் - பெறுதற்கரிய வீடுதரும் ஞானம். மாதவர்க்கு வழிபாடிழைத்து அரும் போதம் முற்றி. (அ : 319)

அருமந்து - அருமருந்து. அருமந்து அற்றம் அகற்றும் வில்லியார். (கி : 405) [பா : பே]

அருமறைக்கிழவன் - அரியவேதங்களுக்குரியவனான பிரமன். முந்தினன் அருமறைக் கிழவன். (பா : 369)

அருமை - 1. இன்மை. அருங்கடையின் மறை. (பா : 740) ஏத்தரும் பெருங்குணத்திராமன். (அ : 1196)
2. கொடுமை, கான்புறஞ் சேறலின் அருமைகாண்டலின், (அ: 561)

அருமையே அருமையே - மிக அருமையாது. (வை.மு) உவகையின் வந்த அடுக்கு. அருமையே அருமையே யார் இது ஆற்றுவார். (சு : 404)

அருவி - 1. மலையருவி. அருநீர் கொண்டு வீச. (அ : 750)
2. கண்ணீர்த்தாரை. அழுதிழி அருவிக் கண்ணள். (ஆ : 622)

அருள் - 1. இரக்கம். நன்றுணர் கேள்வியாளன் அருள்வர நாணுட் கொண்டான். (கி : 622)
2. பேரன்பு. அருளின் மேவினன். (பா : 304)
3. கருணை. அருள் நோக்கம். (ஆ : 50) அருளின் வேலி. (யுத் : 360) அருள் சுரந்த. (யுத் : 292) அருள்புரிந்து. (அ : 664)
4. அருளிப்பாடு, ஆஞ்ஞை, நியமனம். ஆண்டகை அனுமனும் அருளதாம் என. (சு : 597) அருள்தந்தருளு. (சு : 616) அஞ்சுமன்றே அருளலது இயற்ற. (ஆ : 661) அருள் என் கொல். (யுத் : 218)

அருள் சுமத்தல் - கருணையைப் பெரிதும் பெறுதல். அருள் சுமந்துயர்ந்தேன். (யுத் : 4117)

அருள்தருவாரி - கருணை கடல். அருள்தருவாரியன்ன செவ்வழி உள்ளத் தண்ணல். (அ : 1030)

அருள் முற்றுதல் - கருணை நிரம்பி இருத்தல். ஈறில் பல்லாண்டெலாம் முறையினிற் புரந்தே அருள்முற்றினன். (பா : 654)

அருள்முறை - நியமித்தபடி. கமலத்தண்ணல் அருள்முறை. (பா : 208)

அருள் மெய்யின் நிற்றல் - அருளாகிய மெய்ம்மை நெறியில் உறுதியாக நிற்றல். அறங்கடவாது அருள் மெய்யின் நின்ற பின் வேள்வியும் வேண்டுமோ. (அ : 114)

அருளல் - நினைத்தல். ஆதலால் அஞ்சினேன் என்று அருளலை. (யுத் : 3079)

அருளாளர் - அருள்மிக்க பெரியோர்கள். செய்ய சிந்தைப் பேருளாளர் தத்தஞ் செய்கையிற் பிழைப்பதுண்டே. (யுத் : 434) உய்விடமளிக்கும் அருளாளர் முறை உய்த்தார். (யுத் : 700)

அருளிற்பூத்தல் - கருணையைப் பெற்றதனாற் பொலிவடைதல். நின் அருளிற்பூத்த என் ஆன்ற தொல்குலம் இனி அரசில் வைகுமால். (பா : 258)

அருளின் ஆழியான் - கருணைக்கடலாகிய திருமால். ஆனனம் மலர்ந்தனன் அருளின் ஆழியான். (பா : 200)

அருளின் வேலை - கருணைக்கடல். அரண்பிறிதில்லென அருளின் வேலையைச் சரண்புகுந்தனன். (யுத் : 360)

அருளினம்விடுகிலான் - கருணை இன்னமும் நீங்காதவன். (இராமபிரான்) இனம் – இன்னம். (யுத் : 950)

அரை - 1. இடை. இடுப்பு. பொன்னரைச் சீரையின் பொலிவு. (அ : 455) அரைவீக்கிய வாள். (அ : 645)
2. பாதி. அரை கடையிட்டமைவுற்ற முக்கோடி. (யுத் : 3910)

அரைகடையிட்ட முக்கோடி - மூன்றரைக் கோடி. (ஆ : 842)

அரைசன் - அரசன். அரைசன்னவனிடை வந்து. (பா : 1365)

அரைசு - அரசன் (இராமன்) அரைசும் அவ்வழி நின்று அரிதேகி. (கி : 36)

அரைத்தல் - 1. அழித்தல். அரைத்திலன் உலகமெல்லாம் அங்கையால். (யுத் : 2167)
2. கல்லிலிட்டுப் பசையாம்படி சிதைத்தல். துகைத்தல். ஆயிரம் வெள்ளம் அரைபட. (யுத் : 3389) மகனை அசையத் தரை அரைவித்தனே. (யுத் : 1133)
3. தேய்த்தல். வானரப்படை முற்றும் சாந்து செய்குவெனுமென முறை முறை அரைத்தனன் தரையோடும். (யுத் : 1554)

அரோ - 1. அசை. அரக்கரால் அலைப்புண்டாரரோ. (ஆத் : 125) (பா : 132)
2. தேற்றப்பொருள். தாரமாவது தாங்குந்தருக்கரோ. (கி : 336).

அரோதம் - தகைத்தல். (பழையவுரை (கலா) சீதஅரோதக்குருதித் திரை யொரீஇத் தூதர் ஓடினர். (யுத் : 3145)

அல் - 1. இரவு. அல்லின் மாரி யனைய நிறத்தவள். (பா : 412) அல்லாழிக் கரைகண்டான். (பா : 717)
2. இருள் - அல்லினை வகுத்ததோர் அலங்கற்காடெனும். (பா : 616)
3. நாள். அல்லாயிர மாயிரம் அஃகினவால். (யுத் : 1745)

அல்குதல் - 1 சுருங்குதல். மெலிதல். அல்கினுனெனச் செங்கதிர்ச் செல்வன் தோன்றினுன். (ஆ : 1138)
2. துன்புறுதல். மனமழிதல். அல்கிய திருவைத் தேற்றி. (யுத் : 4202)

அல்குல் - அரையிடம். இடைப்பக்கம். வாமமேகலை இற வளர்ந்தது அல்குலே. (பா : 84) (கி : 200)

அல்ல - அல்லாதன. அல்லாத. பொன்றிணி மண்டபம் அல்ல பூத்தொடர் மன்றுகள். (பா : 131) சாரல் அல்லவேல் மழை உலாவு முன்றில். (கி : 230) இற்றவல்லவும். (யுத் : 1538)

அல்ல அல்ல - மேரு மேரு வென அல்ல அல்ல வென. (யுத் : 2037)

அல்லதூஉம் - அல்லாமலும். மேலும். அல்லதூஉம் வல்லவன் நிலைமையும் மனமுந் தேறலாம். (சு : 1060)

அல்லல் - துன்பம். அனைவரும் எய்தினர் அல்லல் சொல்லுவான். (ஆ : 127) அல்லலின் அழுங்கிய அன்பின் மாநகர். (அ : 955)

அல்லவர் - அல்லாத பிறர். அல்லவர் இதனிலையுணரார். (யுத் : 174) மெய்ம்மையுற்றார் சிலர் அல்லவரே பலர். (கி: 272)

அல்லன - அல்லாதன. முன்றில்கள் அல்லன முத்தின் பந்தரே. (பா : 131)

அல்லாண்டான் - இரவுக்கரசனாகிய சந்திரன். நிலையழிந்த அரசர் போன்றான் அல்லாண்டான். (ஆ : 677)

அல்லி - தாமரை. அல்லி மலர் புல்லும் மங்கை இவள். (பா : 1233)
2. அகவிதழ். அல்லிபுல்லு மலர். (ஆ : 20)
3. புறவிதழ். அல்லியங் கமலமேயனைய செங்கண். (சு : 1116)

அல்லிர் - அல்லீர். தாங்குந்தன்மையர் அல்லிர். (யுத் : 2413)

அல்லின் நாப்பண் - நள்ளிரவு. ஐயனும் போயினான் அல்லின் நாப்பணே. (அ : 578)

அல்லின் மாரி - இருண்டமேகம். (கலா) இராக்காலத்து மேகம். (அண்) (பா : 412)

அல்லு - இரவு. அல்லும் நன்பகலும் நின்றமரர் ஆட்செய்வார். (சு : 401) அந்தி வானுடுத்து அல்லு வீற்றிருந்ததாமென்ன. (சு : 1085)

அல்லையாண்டமைந்த மேனி - இருளை வென்றுயர்ந்த கரிய திருமேனி. அல்லையாண்டமைந்த மேனி அழகன். (அ : 1034)

அல - அல்லாதன. பொழிலும் அல நல்லறப்பள்ளிமன்னோ. (பா - 146)

அலக்கண் - 1. துன்பம். துயரம். ஆவிபதைக்க அலக்கண் எய்து கின்றான். (அ : 199)
2. மிக்க இடர்ப்பாடு. அந்தரின் அலமந்தஞ்சித் துயருழந்து அலக்கண் உற்றான். (யுத் : 600)
3, வருத்தம். மற்றவர் அலக்கணை உரைத்திட அறிந்தான். (சு : 806)

அலக்கு - வரிச்சல். கழைகளான நெல்லினால் அலக்கும் காலும் நிரப்பினான். (யுத் : 707)

அலகம்பு - கூர்மையான அம்பு. (அ : 620)

அலகறும் - அளவற்ற. (ஆ : 190)

அலகிலா - 1. அளவில்லாத. (அண்)
2. முடிவில்லாத. (வை. மு) அலகிலாவிளையாட்டு. (பா : 1)

அலகு - 1. அளக்குமிடம். ஒரடிக் கலகிலாது. (பா : 255)
2. அளவு. அலகில் மாமுனி. (பா : 483) அலகோ இல்லா அந்தணரோ. (பா : 592) அலகறும் இலக்கணம் அமைந்த மைந்தர். (ஆ : 190) அலகிலா விளையாட்டு. (பா : 1) (பா : 3) அலகிடல் அரிய தன் அவிர் கர நிரையால். (ஆ : 199 அலகில்லன. (பா : 3)
3. எல்லே. அலகில் கற்புடைச் சானகி. (யுத் : 1297)
4. கூர்மை. அஞ்சம்பையும் ஐயன் தனது அலகம்பையும் அளவா. (அ : 620)
5. இலேவடிவு.

அலகை - பேய். அலகையும் ஐயன் கீர்த்தியைப்பாடின. (பா : 473) அலகை... நாடகம் நடிப்பன காண்டி. (அ : 1098)

அலங்கல் - 1, மாலே. அலங்கல் மன்னன். (அ : 49) தோட்டு அலங்கலினீர். (ஆ : 220)
2. வெற்றிமாலே. அலங்கல் அயில் வஞ்சகன். (சு : 159) அலங்கலார்க்கிது அடுப்பதன்றுமரோ. (கி : 344)

அலங்கற்காடு - பூமாலேகள் உள்ளதோர் காடு. அல்லிணே வகுத்ததோர் அலங்கற் காடெனும். (பா : 616)

அலங்கன்மா - கூத்தாடுகின்ற குதிரை. யானேயை அலங்கன் மாவை. (யுத் : 2421)

அலங்காரம் - அலம் – அணி; காரம்–செய்தல். அழகு செய்வது. அலங்காரமென உலகுக்கு. (ஆ : 198)

அலங்குதல் - 1. விளங்குதல். ஒளிவீசுதல். அருவியில் தாழ்ந்து முத்தலங்கு தாமத்த. (பா : 127) அலங்கு தோள்வலி. (கி : 295) அலங்கொளி. (யுத் : 3739)
2. அசைதல். செல்லுதல். அலங்கு நீர் ஆறு. (ஆ: 227) மஞ்சலங்கொளியோன். (சு : 678)
3. அலேவீசுதல். அலங்கு வேலே. (யுத் : 331)
4. எரிதல். அலங்குதீ. (கி : 831)

அலங்குறல் - மிகுதியாக நடுங்கல். (வை.மு) அசைதல். நடுங்கல். (கலா) அங்கை இரண்டும் அலங்குறச் சூடி நின்றனன். (யுத் : 3936)

அலங்கொளல் - தேகசிரமத்தையடைதல்: விண்டலங் தொடுமால் வரை வேரொடுங் கொண்டு அலங்கொள வீரர் குவித்தலால். (யுத் : 645)

அலங்கொளி - சூரிய சந்திரர். அலங்கொளி திரிதர உலகனைத் தையும். (யுத் : 3737)

அலசுதல் - 1. சோர்தல். வாடுதல். அகவும் இளமயில்கள் உயிர் அலசியன அனையார், (அ : 540)

2. வருந்துதல். வருத்தமடைதல். திருவுடம்பு அலச நோற்கின் ருன். (ஆ : 242)

3. அலுத்தல். ஐய சாலவும் அலசினன். (அ : 62) அமர்பொருது அலசிஞயோ. (யுத் : 3195)

அலத்தகம் – பஞ்சு. செம்பஞ்சுக் குழம்பு. அலத்தகப் பஞ்சடுத்த பரிபுரப் பல்லவம். (அ : 1076) அலத்தக விரைக்குமுதவாய். (சு : 971)

அலந்தலை - சஞ்சலம். கலக்கம். மாருட்ட மெனினுமாம். அலந்தலையுற்ற அரும்புன்கள் ஐந்தும். (அ : 198) அலந்தலை யுற்றது. (சு : 909)

2. துன்பம். மானுடர் அலந்தலைபட. (யுத் 73)

3. கலங்கிய நிலை. இங்குளன் இங்குளனென்று அங்கே உணர் கின்ற அலந்தலைவாய். (யுத் : 3468)

அலந்து - வருந்தி. (உ. வி) அலந்து அலையுற்ற அரும்புலன்கள் ஐந்தும். (அ : 198)

அலப்பு - அலம்பு. ஒலிக்கும். அலப்பு நீருடுத்த பாரகம். (பா : 262)

அலம் - 1. துன்பம். வருத்தம். அவர் தோற்று அலம்வந்துகத் துறந்து. (யுத் : 1681) (அ : 198)

2. சுழற்சி. ஆசலம்புரி ஐம்பொறிவாளி. (பா : 1308)

3. சஞ்சலம். (உ.வி) (பா : 12)

4. மிகுதி. (வை.மு) அலம்வரு நிழல். (பா : 1308)

அலம்பு - வருத்தம். அலம்புறு பறவையும் அழுவவாமென. (ஆ : 1139)

அலம்புதல் – 1. ஒலித்தல். முழங்குதல். அஞ்சலம் அலம்புதளக் கங்கணங்கள். (ஆ : 16) கோடலம்பின. (யுத் : 979)

2. அசைதல். காற்றலம்பினும். (கி : 165) (உ. வி) (கி : 32)

3. பரவியடித்தல். பாடலம்பு உயர் வேலை. (சு : 721)

4. பிளிறுதல். பாடலம்பின பாய்மத மர்வெலாம். (யுத் : 979) [பா : பே]

அலம்புபாரக்குழலி - ஒலிக்கின்ற (மலர்ச்) சுமையைத் தாங்கிய கூந்தலையுடையவள். (பா : 1168)

அலம்வரல் - 1. சுழலுதல். மாறுபடல். அலம்வரு நிழல். (பா : 1308) அலம்வரும். (யுத் : 3730)

2. நெகிழ்ந்து உருகுதல். அலம்வரும் செங்கண்வாலி. (கி : 382) [பா : பே]

3. மனம் வருந்துதல். ஒடுங்குதல். சிந்தை அலம்வந்து தளர்ந்து சாய்ந்தான். (யுத் : 865) (யுத் : 1681)

4. மனம் சுழலுதல். மிக்க துன்பமடைதல். வெருவலொடலம் வரலால். (யுத் : 3093) அலம்வரலுற்றன அலறி. (யுத் : 4001)

அலம்வருதல் செய்தல் - சுழற்சியை உண்டாக்கல். துன்பஞ் செய்தல். இடைக்கும் அலம்வருதல் செய்யும் முலையினுள். (யுத் : 907)

அலமரல் (அலமருதல்) - 1. மனம் சுழலுதல். அது இது எனஓரார் அலமரலுறுவாரும். (பா : 1278) அலமந்து அஞ்சி. (யுத் : 600) அலமருந்துயர். (யுத்: 677) கூற்று அலமர. (யுத்: 1681) (யுத் : 3765) (யுத் : 4146)

2. சுழலுதல். கூர்ங்கள்ளுண்டு அலமந்த கண்ணூர். (சு : 223)

3. நிலைகலங்குதல். திண்மை அலமரச் செய்யலாமோ. (கி: 314)

4. மனங்கலங்குதல். தன் கணவன் வஞ்சன் வினையிற் போத லோடும் அலமந்தனள். (ஆ : 39)

அலமாத்தல் - மனங்கலங்கிச் சுழலல். (வை.மு) (ஆ : 39)

அலர் - தாமரைப்பூ. தாமரை. அலரின் மேல் அயன். (யுத் : 407)

2. முகை விரிதல். அலர் மலர். (சு : 420) (அ : 696)

3. பழிச்சொல். புறன் அலர் அவனுறப் போதுபோக்கி யான். (சு : 502)

அலர்கதிர் - சூரியன். அம்பொன்மால்வரை அலர்கதிர் உச்சி சென்றடைய. (அ : 762)

அலர்குதல் - விளங்குதல். இந்திரன் நெடுவானம் மீன் அலர்குவ தென்ன. (பா : 1270)

அலர்தல் - 1. சொரிதல். கமழ்தல். கொங்கலரும் நறுந்தண்டார்க் குகன் என்பான். (அ : 1270)

2. பரவுதல். வில்லலர்ந்து விண் குலாய். (கி : 233)

3. தோன்றுதல். சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை. (சு : 349)

4. மலர்தல். பூவலர் குரவோடும். (ஆ : 696)

அலரி - 1. சூரியன். தாமரைப்பூ நனி முகிழ்த்தன அலரி போனபின். (அ: 776)

2. அக்கினிதேவன். சூடுறுமேனிய அலரி தோகையை மாடுறக் கொணர்ந்தனன். (யுத் : 4016)

அலரி காதலன் - சுக்கிரீவன், (யுத் : 4337)

அலரியோன் - சூரியன். அலரியோன் தானும் நாணும் வடிவு. (பா: 673)

அலருளோன் - பிரமன்.

அலவன் - 1. நண்டு.
2. கர்க்கடகம். அளைபுகும் அரவினொடு அலவன் வாழ்வுற. (பா : 286)

அலவுதல் - சிதறுதல். அலவு நுண்டுளி அருவிநீர். (அ : 761)

அலறுதல் - உரத்தழுதல். புவிமீது அலறிப் புரள. (அ : 370) அலறுங் குரலால். (அ : 377)

அலி - ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது. பெண்ணினுருவாய் ஆணுகி மற்றுமலியாகி. (யுத் : 2206)

அலை - 1. கடல் அலை. அலைமானுறுமாசையின் வந்தனவால். (ஆ : 774)
2. கடல். (ஆகு) அலைபுடைத்த வாளரக்கர். (யுத் : 1429)

அலைத்தல் - 1. வருத்துதல். அஞ்சொன் மாதரை ஊறுகொண்டலைக்க. (அ : 898) நெடிதலைக்கும். (ஆ : 366)
2. அலைவீசுதல். வாரிக்கொண்டலைக்கும் நீரால். (பா : 25)
3. அடித்தல். வயிறலைத்து. (ஆ : 814)
4. கடித்தல். எயிறலைத்து. (ஆ : 814)
5. உதிரச் செய்தல். எயிறலைத்த கரதலம். (யுத் : 1284)

அலைதல் 1. நிலை பெயர்தல்.
2. அஞ்சுதல். துன்புறல். உற்கு அலையர். (ஆ : 613)

அலைப்புண்டல் - வருந்துதல். அரக்கரால் அலைப்புண்டாரரோ. (ஆ : 125)

அலையுறுதல் - பொறிகள் புலன்களைக் கொள்ளாமற் கலங்குதல். அலந்து அலையுற்ற அரும்புலன்கள் ஐந்தும். (உ.வி) (அ : 198)

அலையெறிநீர் - கடல். (கலா) கம்பித் தலையெறி நீருறுகலம். (பா : 1356)

அலைவு - அசைதல். அலைவில் வெள்ளெயிற்றுல் இதழ் மறைத்துளது. (யுத் : 2317)

அலோதி - அல் ஓதி. இருள் போலும் கரிய கூந்தல். அன்று வாளரக்கன் சிறைவைத்த துன்றலோதி. (சு : 331)

அவ்வயின் - 1. அக்காலத்து. அவ்வயின்.... சுராசுரர் தங்களிற் பிணங்க. (பா : 520)
2. அவ்விடத்து. அவ்வயின் அழகனும் வைகினன். (ஆ : 35) (ஆ : 261)

அவ்வவர் - அவரவர். அவ்வவர் துறைதொறும் அறம் திறம் பலர். (அ : 143)

அவ்வவை - அந்த அந்த. அவ்வவை காலுற, (சு : 667)

அவ்வழி – 1. அப்பொழுது. அவ்வழி இமையவர். அறிந்து கூடினார். (அ : 1195) (யுத் : 3780)
2. அவ்விடம். அருந்ததியனைய நங்கை அவ்வழி இருந்தாள் என்று. (யுத் : 791) அவ்வழி அவனை நோக்கி. (அ : 1030)

அவ்வழியுலகு – அப்பொன்னுலகம். அவ்வழி உலகினும் உளர் கொலோ ஐயா. (அ : 843)

அவ்விடை – அவ்விடத்து. அவ்விடை அண்ணல்தானும் அன் றரும் பொடியின் வைகி. (அ : 1036) (யுத் : 1889)

அவ்வியம் – 1. பொறுமை. அவ்வியம் நீத்துயர்ந்த அருந்தவன். (பா : 242)
2. தீக்குணங்கள். அவ்வியம் நீத்த சிந்தை முனிவன். (பா: 686)

அவ்வுலகம் – மறுமை. அவ்வுலகத்தினும் நரகிலாழ்ந்து. (அ: 1141)

அவ்வை – தாய். கடிகமழ் கமலத்து அவ்வை. (அ : 185)

அவசத்தொழில் – தன்வசமிழந்த நிலை. அவசத்தன்மை. (வை மு) கவசத்தையும் நெடுமார்பையுங் கடந்து அக்கணை கழிய அவசத் தொழிலடைந்தான். (யுத் : 3015)

அவசம் – தன்வசம் தப்பிய நிலை. மூர்ச்சையடைதல். காப்புறு கடனின்றாக அவசத்தை யடைந்த வீரன். (யுத்: 2123) அவசனாகி. (யுத்: 1658) அவசமெய்திட. (யுத்: 2318)

அவஞ் செய – வீணாகச் செய்ய. பாழ்படும்படி செய்ய. அவஞ் செயத்திருவுடம்பு அலச நோற்கின்றான். (ஆ : 242)

அவண் – அவ்விடம். (வை மு) அடைந்தவண் நோக்கி. (அ: 188) அவண் எழுந்த சேனை. (அ: 976)

அவண – 1. அவ்விடத்திலுள்ளன. அரசெலாம் அவண. (பா: 99)
2. அவ்விடத்திலுள்ள. அவண அண்ணலதேவல். (யுத்: 1564)
3. அப்புறத்ததாகிய. அவண விண். (ஆ: 38)

அவணங்கு – அவ்வணங்கு. அன்ன பொழுதின்கண் அவணங்கு மறிவுற்றாள். (கி: 869)

அவணை – அவ்வணை. வந்து அவணையைக் குறுகி நின்றான். (யுத் : 792)

அவத்தம் – உண்மையானதன்று. [அபத்தம்] போர்ப் புறங் கொடுத்தோர்ப்போன்ற ஆண்டொழிலோரிற் பெற்றவெற்றியும் அவத்தம் என்றான். (யுத் : 3876)

அவத்தன் – பயனற்றவன்; வீணன். ஆவ நான் பிறந் தவத்த னவா. (அ : 925)

அவதி – 1. துன்பம். இந்த மேதினிக் கவதியுண்டோ. (பா : 207)
2. தவணை. ஒரு திங்கள் அவதியாகத் தேண்டி இவண் வந்தடைதிர். (கி : 775)

3. காலஎல்லை. அப்புறம் போயுந் தேட அவதியின் அமைந்து போன. (சு : 518)
4. எல்லை. மிகையாவி அக்காலத்தே அகலுமோ அவதி என்றுன் றுண்டானல். (அ : 615)
5. முடிவெல்லை. பதியிடை அவதி எய்தப் பெற்றுழி இனிது உண்டாடப் பெறற்கருந் தகைமைத்து. (ஆ : 791)
6. காலம். அமயம். ஆயதோர் அவதியின்கண். (கி : 101) ஆயது பயப்பதோர் அவதியாயது. (யுத் : 329) [பா : பே]
7. அளவு. என்பால் வைத்த அன்பினுக் கவதியுண்டோ. (யுத் : 1260)

அவந்தன் – தலை குனிந்து வணங்குபவன். நின் மகன் அவந்தனுய் வெறுநிலத் திருக்கலாது. (அ : 152)

அவந்தரல் – அழிவடைதல். திக்கு அவந்தர நெடுந்திரள்கரம் சினவுதோள் அக் கவந்தன். (கி : 70)

அவந்திகர் – அவந்திநாட்டரசபரிவாரங்கள். அங்கராசர் குலிங்தர் அவந்திகர். (பா : 1194)

அவம் – 1. கேடு ; அழிவு. மக்கட்பெற் றுயிர்வாழ்வார்க்கு அவமுண்டே. (அ : 595)
2. பயனின்மை ; வீண். அவமிலா விருந்தாகி. (ஆ : 148) உன்னை வென்று அவம். (யுத் : 1907)

அவம் பிழைத்தது – வீணே பழுதாயிற்று. (வை. மு) இத்தனை காலமும் உழந்த ஈதெலாம் பித்தெனலாய் அவம் பிழைத்ததால். (யுத் : 3994)

அவயம் – அபயம். அவயம் நின் சரணலாற் பிறிதொன்று கண்டதுண்டோ. (யுத் : 601) அவயமும் அளிக்கும். (யுத் : 1357)

அவயம் நின்னபயம் – அபயம், உனக்கு நான் அபயம். அவயம் நின்னபயமென்னு அடுத்தடுத்தரற்றுகின்றுன். (யுத் : 601)

அவர் – அவர்கள். அவர்தம் சிந்தையே. (பா : 295) (யுத் : 720)

அவல் – பள்ளம். (பா : 147) [பா : பே]

அவலங் கூர்தல் – மிக்க துயர் கொள்ளல். அருமையேதுனக்கு நின்று அவலங்கூர்தியோ. (கி : 210)

அவலம் – 1. துன்பம். தோன்றிய பேரவலம் துடைத்த துண்டேல். (அ : 132) அவலந்தான் தழீஇ. (கி ; 676)
2. அழுகை. அம்மாதவனும் விரைவோடு அவலந்தரு நெஞ்சினனுய். (அ : 384)
3. சோகம். அற்றிற மறத்தியோ அவலமுண்டெனு. (அ : 558)
4. வருத்தம். மனக்கலக்கம். அவலமெய்த அடைத்துழி. (யுத் : 749)

அவலித்தல்–துன்பமுறுதல். ஐய நீ யாதொன்றும் அவலிப்பாயலே. (அ : 1143) அழுது அவலித்திலர். (அ : 528)

அவள் – சுட்டு. சீதாபிராட்டி. அண்ணலும் நோக்கினன் அவளும் நோக்கினள். (பா : 598) அழகனும் அவளும். (அ : 1034)

அவன் – சுட்டு. சுமாலி. அவனொடும் பாதலத் தநேக நாட்செலீஇ. (பா : 382) இராமன். (அ : 1034) பரதன். ஆர் அவற்கன்பிலாதார். (அ : 1029)

அவனி – பூமி. அவனி காவல் பரதனதாகுக. (அ : 323) அவனி காவலர். (அ : 464) அவனிமாது. (அ : 29) அவனி சேர்தல். (அ : 473)

அவா – பொருளைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை. அடையாத பொருளை அடைய வேண்டும் என்னும் இச்சை. பற்றவா வேரொடும் பசையற. (பா : 344)

அவாவுதல் – விரும்பி வெளிப்படுத்தல். தேனவாம் மலர்த்திசை முகன். (கி : 487)

அவி – 1. வெப்பத்தைத் தணிக்கின்ற தேவர் உணவு. (அண்) அவியகத்துறைகள் தாங்கி. ஆ : 225)
2. அந்தணர் வேள்வித் தீயில் தேவர்களுக்கு அளிப்பது. தேவர் தம் அவியமுதானது அங் நகருளோர்க்கெலாம். (அ : 123) வெங்கனலுக்கு அவியாக்கினன். (யுத் : 3918)
3. உணவு. மனத்தான் மலர் புனல் சாந்தோடு அவி தூபம் வகுத்தான். (யுத் : 3043)

அவிசு – வேள்வியில் இடப்படும் அவிசு. அவிசினுடைய சொரூபம். அந்தமில் வேள்விமாட்டு அவிசுமாம் அவன். (யுத் : 195)

அவிஞ்சை – 1. அஞ்ஞானம். அவிஞ்சையெனும் பொய்யை மெய் போல் நடிக்கின்ற யோகி போன்றான். (சு : 1165)
2. மாயவித்தை. மாயச்சக்தி. வாளெயிற்றர்தாம் அவிஞ்சையர் கடற் பெருந்தகையினர். (யுத் : 3785)

அவித்தல் – 1. அடக்குதல். ஐந்தவித்தரிதிற் பெற்ற செய்தவம். (அ : 273)
2. அழித்தல். ஆறு வெள்ளத்தையும் அவித்தான். (யுத் : 2306)
3. இல்லையாகச் செய்தல். ஆழிமால் வரைக்கப்புறத் திருளையும் அவித்த. (யுத் : 554)

அவிதல் – 1. இறந்துபடுதல். அப்புறத்தரக்கரும் அவியக் காண்டியால். (சு : 667)
2. அடங்குதல். அவியுறு மனத்தனுகி. (கி : 355)

அவிர்தல் - 1. விளங்குதல். அலகிடலரியதன் அவிர்கர நிரையால். (ஆ : 109)
2. ஒளி வீசுதல். அவிர் பைம்பொன். (பா : 322)

அவில் - அகரச் சுட்டினடியாகப் பிறந்த அவ் என்ற பலவின் பாற்பெயர் அற்றுச் சாரியை விகாரத்தால் தொக ஏழனுருபு பெற்று 'அவில்' என வந்தது. சாரியை பெறின் அவற்றில் என நிற்கும். (அவாய்) அச்சேறுகளில், அவில் விழும் கொடித் திண்டேரினே. (பா : 147) [பா : பே]

அவிழ்தல் - பெருகுதல். மட்டவிழ் மலர்க்குழலினுள். (யுத் : 65)

அவுணர் - அசுரர். பகையிருளவுணர் வீந்துக. (அ : 714)

அவை - 1. சுட்டு. அவையெலாம் வந்தியைந்தன இமைப்பின் முன்னம். (பா : 335)
2. அவ்வை. (ஔவை) தாய். தாய் அவை. (யுத் : 1360)
3. பண்டறி சுட்டு, ஆரணர் உலகியற்கை அறித்தக்கார் அவை ஏழும் ஏழும் அஞ்சும் வீரனூர். (யுத்: 3911)

அவைஅவை - அந்த அந்த. முனிவன் யாது சொல்லினன் அவை அவை இதமென எண்ணி. (யுத் : 186)

அழகன் - இராமன். (அழகு - இராமம்) அல்லையாண் டமைந்த மேனி அழகன். (அ : 1034)

அழகிது - 1. அங்கீகார வார்த்தை. பொருத்தம். அழகி தென்றண்ணல் கூற. (யுத் : 2225)
2. எதிர்மறை இலக்கணை. இருந்தழுவதே அழகிது இவ்வன் பென்றூர் சிலர். (அ : 483)

அழகிது அழகிது - அழகாக இருக்கிறது அழகாக இருக்கிறது. மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு. அழகிதழகிதென அழகன் உவகையொடு பழகும் அதிதியரை எதிர்கொள் பரிசுபட. (யுத் : 3419)

அழகிற்று - நன்று. சிறப்புடையது. அங்கீகாரச் சொல். அழகிற் றேயாகும் என்றூன். (யுத் : 922) இராவணி அழகிற் றென்றூன். (யுத் : 2555)

அழகின் புனைகலம் - அழகுக்கோர் அணிகலம் போல்பவளாகிய இலக்குமி. பூவின் திருவை அழகின் புனைகலத்தை. (யுத் : 293)

அழகினுக்கழகு செய்தல் - 1. அழகுக்கு மேலும் அழகு செய்தல். அமிழ்தினைச் சுவை செய்தென்ன அழகினுக்கு அழகு செய்தார். (பா : 1204)
2. அழகுக்கும் அழகுசெய்தல். மிக்க சிறப்பை உண்டாக்குதல். அருந்ததிக் கருகு சென்று ஆண்டு அழகினுக்கு அழகு செய்தாள் இருந்த திக்கு உணர்ந்திலாதார் ஏகினூர். (கி : 924)

அழகு - கண்டோர் விரும்பும் உருவநலம். அழகும் வீரமும். (அ : 159)

அழல் - 1. நெருப்பு. அழற்கொழுந்து. உயிர்ப்பினோடு அழற் கொழுந்துக. (அ : 858)
2. ஒளி. அரஞ்சுட அழல் நிமிர்வேல். (அ : 1106)
3. காமத்தீ. அளிக்கும் மெய்யுயிர் கான்று அழல் அஞ்சினள். (ஆ : 303)

அழல்தரும் கடவுள் - சிவபிரான், அக்கினியை வெளியிடும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய கடவுள். அழல் தரும் கடவுள் அன்னாய். (பா : 557)

அழல்தரும் கதிரோன் - சூரியன். அழற்றரு கதிரோன் தோன்றும் உதயத்தோடு அத்தம் ஆன. (யுத் : 281)

அழல்தல் (அழலுதல்) - 1. சினத்தல். அரக்கன் அழலா. (ஆ : 25)
2. வருத்துதல். எரிதல். அழல்வீர் எனதாவி அறிந்திலிரோ. (சு : 493)
3. கொதித்தல். மாற்றவளைக் கண்டக்கால் அழலாதோ மனம். (ஆ : 346)

அழல்மும்மை - மூன்று தீ. முத்தீ பார்க்க.

அழல்விளக்கு - தீச்சுடரையுடைய விளக்கு. பதங்கம் ஆரழல் விளக்கினில் வீழ்ந்தென. (யுத் : 3437)

அழற்கொடி - புகை. அழற்கொடியோன். (யுத் : 2321)

அழற்கொடியோன் - அழல்போலும் கொடியவன். தூமிராட்சன். புகைபோன்ற கண்ணையுடையவன். (உ வி) (யுத் : 2321)

அழற்கொழுந்து - அழற்சிகை. நெருப்புக்கொழுந்து. அழற் கொழுந்துகப் பார்ப்படங்கின கண்ணெலாம். (யுத் : 1199) அழற் கொழுந்துகள் ஓடின. (அ : 858)

அழன்மணி - அழல்மணி. ஒளிவிடுகின்ற இரத்தினம் முதலிய மணிகள். அழன்மணி திருத்திய அயோத்தியாளுடை நிழல். (பா : 133)

அழி - 1. அழிதல். அழிவரும் அரசியல் எய்தி. (அ : 900)
2. அற்ற. நாசமான அன்பழி சிந்தையராய ஆடவர். (சு : 500)
3. மிக்க. அழிமதத் திழுக்கலாற்றின். (பா : 868)

அழிகவுள் - மத நீர் பெருகும் கன்னம். அழிகவுள் தும்பி ஈட்டம். (அ : 647) அழிகவுள் வேழம். (அ : 825)

அழிசெம்புனல் - அடிபட்டதனால் தோன்றிய இரத்தம். ஆறு ஆயிரமுளவாகுதல் அழிசெம்புனலவை புக்கு. (யுத் : 3363)

அழிசெய்தல் - கெடுத்தல். கன்னியை அழி செயக் கருதினேன். (அ : 902)

அழித்தழித்தாக்குதல் – பலமுறைகள் மாற்றி மாற்றிப் படைத்தல். பன்முறை அழித்தழித் தாக்குவாற்கு அரிதுண்டாகுமோ. (யுத் : 15)

அழித்தும் – மீட்டும். அழித்துமோர் பிறப்புறு நெறி சென்று. (யுத் : 3435)

அழித்தொழிகாலம் – அனைத்தையும் அழித்துத் தீர்க்கின்ற ஊழிக்காலம். அழித்தொழி காலத்தார்க்கும் ஆர்கலிக் கிரட்டி ஆர்த்தான். (யுத் : 2544)

அழிதரல் – வலி கெடுதல். வெள்ளங் தள்ளி அழிதர. (அ : 1047) (யுத் : 3217)

அழிதல் – 1. தோற்றல். இராவணற் கழிந்து வெள்கிய நீலுறு திசைக்கரி. (சு : 667)
2. கலங்குதல். வெவ்வழலுற்ற மெல்லென் மெழுகென அழியும் மெய்யன். (அ : 572)
3. பெருகுதல். அழிபுனல் யாறு. (யுத் : 1012)
4. பழுதுபடல். அன்னை நீ உரைத்த தொன்றும் அழிந்திலது. (யுத் : 2653)
5. சொரிதல். பொருளெலா மழிந்து உவந்து கொண்டாடலின். (பா : 1201)
6. கரைதல். ஊனழிய. (சு : 326)
7. வற்றுதல். நீரழிந்திடா நெடுமழை. (யுத் : 1461)
8. இல்லாமற் போதல். அன்பழி சிந்தைய ராய ஆடவர். (சு : 504)
9. சிதைதல். பாரவெஞ்சிலை அழிந்தது. (யுத் : 1461)

அழிப்பு – தவறுதல். அழிப்பில சான்று நீ உலகுக்கு. (யுத் : 4017)

அழிவரும் அரசியல் – குடியின் முதியோர் அழிதலால் வரும் அரசியல். (அ : 900)

அழிவு – தீங்கு; அகிருத்தியம்; அழிம்பு. அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவரேல். (கி : 316)

அழுக்கு – அழுக்குடம்பு. முழுப்பிணி அழுக்கு. (கி : 656)

அழுகுவார் – அழுவார். அழுகுவார்கள் நகுவார்கள். (யுத் : 2785)

அழுங்கல் – 1. இரக்கம். அழுங்கலில் சிந்தையீர். (பா : 683)
2. பின்வாங்குதல். அழுங்கலில் சிந்தையாய். (யுத் : 1330)

அழுங்குதல் – 1. வாய் விட்டுக் கதறுதல். புழுங்குவான் அழுங்கினன். (கி : 871)
2. துன்பப்படுதல்; வருந்துதல். ஆவீ சால நொந்து நொந்து அழுங்குவானுமாயினன். ஆ : 651) ஆடகத்தோளை நோக்கி நொந்து நொந்தழுங்கி நைவர். (யுத் : 2146) [பா : பே] அழுங்கி மாழ்கினர். (பா : 614)

3. கெடுதல்; அழிதல். அழுங்கு நாள் இதென்று அந்தகன் ஆணையால். (ஆ : 369)
4. அஞ்சுதல். அழுங்கா மனத்தண்ணல். (சு : 52)
5. மனம் ஒடுங்குதல். நீலமேனி அரக்கர் வீர நினைந்தழுங்கிய நீர்மையோ. (கி : 508)

அழுத்துதல் – அழுந்தும்படி செய்தல். கருங்கடலுள் அழுவத்துள் அழுத்தினன். (யுத் : 1579)

அழுது அவலித்தல் – புலம்பல் மூலமாய் வருத்தத்தை வெளிக் காட்டல். (அ : 528)

அழுது சாம்பல் – புலம்பியவண்ணம் வாடுதல். (வை. மு) புலம்பியவண்ணம் பொலிவழிந் தொடுங்கல். (கலா) சரண் எனக்கு யார் கொல் என்று சானகி அழுது சாம்ப. (யுத் : 420)

அழுந்துதல் – ஆழ்தல். அளியத்தேன் அழுந்துகின்றேன். (யுத் : 2163) அழுந்திய பாலின் வெள்ளம். (யுத் : 2870)

அழுவத்தீ – மிகுந்த தீ. (ஆ : 110)

அழுவநீர்வேலை – பரப்பான நீரையுடைய கடல். (யுத் : 903)

அழுவம் – 1. பரப்பு. அழுவநீர் வேலை. (யுத் : 903) பாற்கடல் அழுவம். (யுத் : 918)
2. ஆழம். வீங்குநீர் அழுவந் தன்னுள். (அ : 1043)
3. நடு. அரங்கொண்ட கருங்கடலுள் அழுவத்துள் அழுத்தினன். (யுத் : 1579)
4. ஆழமான இடம்; குழி. சுடர்க்கனல் சுழிபடர் அழுவத்துள் இட்ட போதும். (யுத் : 217)
5 மிகுதி. அழுவத்தீயிடை நுழைவதோர் தெளிவினை யுடையான். (ஆ : 110)
6. கடல். ஆர்கலி அழுவந் தந்த அமிழ்தென. (ஆ : 722)
7. பெருக்கு. பாற்கடல் அழுவம். (ஆ : 641)
8. யாறு. (வை. மு) (அ : 1043)

அழைத்தல் – 1. சொல்லப்படுதல். வேறழைத்த தீவிடத்தினை அருந்தலாகுமோ. (அ : 25)
2. கதறுதல். வருணன் வாயுலர்ந்தழைத்தனன். (யுத் : 594)

அள் – 1. சந்து. கட்டு. அள்ளாடிய கவசம். (யுத் : 1139)
2. கூர்மை. அள்ளுகிர். (சு : 683)
3. அழுத்தம். அள்ளுறத் தழுவினன் போன்று அகமலர்ந்தினி தின் நோக்கி. (யுத் : 4331)

அள்ளல் – 1. அள்ளுதல். அள்ளல் ஓங்கு அளத்தமுதின் பண்டியும். (பா : 85) அள்ளல் பட்டன. (சு : 957) அள்ளப் பட்டன. [பா : பே]

2. கூட்டம். அள்ளல் வெஞ்சர மாரன். (சு : 266)
3. சேறு அள்ளற்பள்ளப்புனல் சூழ் அகன் மாநிலம். (அ : 357)

அள்ளற்பள்ளப்புனல் – சேற்றையுடையதாய் ஆழ்ந்துள்ள கடல். (அ : 357)

அள்ளற் பூ – தாமரை. பங்கஜம். (பா : 704)

அள்ளற் பூமகள் – செந்தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற திருமகள். அள்ளற்பூமகள் ஆகுங்கொலோ. (பா : 704)

அள்ளாடுதல் – பற்றுவிட்டுப் போதல். சந்துவிட்டுப் போதல். அள்ளாடிய கவசத்தவிர் மணியற்றன. (யுத் : 1139)

அள்ளி அள்ளி – கோன் முகந்தள்ளியள்ளிக் கொடுஞ்சிலை நாணிற் கோத்து. (யுத் : 1881)

அள்ளுதல் 1. கொத்துதல். பழன நன்ஞரை கண்ணிழல் கய லெனக்கருதா அள்ளி நாளும் அகன்பணை மிதிலை. (பா : 540)
2. கையில் எடுத்தல். அள்ளி அப்ப. (யுத் : 10) வெள்ளியம் பெருந்தடங்கிரி வேரொடும் வாங்கி அள்ளி. (யுத் : 514) (யுத் : 1881) அள்ளி நுங்கலாம் ஆரிருட் பிழம்பு. (யுத் : 2582)
3. இலேசாக எடுத்தல். வெள்ளியங்கிரியினை விடையின் பாக னோடு அள்ளி விண்தொட எடுத்து. (யுத் : 37)

அள்ளிலைப்படை – நெருங்கிய இலைவடிவான வேற்படை. அள்ளிலைப்படை அகம்பன். (யுத் : 2487)

அள்ளெரி – செறிந்த நெருப்பு. (கலா) அள்ளிக்கொள்கின்ற எரி. (வை.மு) இவ்வூரை அள்ளெரி மடுத்து. (யுத் : 2845)

அளக்கர் – கடல். அளப்பதற்கு அருமையானது எனக் காரணக் குறி. அளக்கர்க் கோடு தீந்தெழ. (யுத் : 556) அளக்கரும் அளக்கர். (பா : 295) அளக்கர் வாழ் முத்தம். (அ : 260)

அளக்கர் இரும்பரப்பு – கடல் சூழ்ந்த பெரிய உலகு. அளம் கொள் அளக்கர் இரும்பரப்பில் அண்டருலகில் அப்புறத்தில். (அ : 602)

அளக்கர் வாழ் முத்தம் – கடலில் தோன்றும் முத்தம். (அ : 260)

அளகபந்தி – மயிர்க்கற்றை. அளகபந்தி திருமுகம் மறைப்ப நீக்கி. (பா : 1019)

அளகம் – 1. கூந்தல். அளகவாணுதற் சுந்தரி. (சு : 148)
2. முன் நெற்றியில் தொங்கும் மயிர். அளக வாணுதல் திலதம். (அ : 183)

அளகவல்லி – கூந்தலாகிய கொடி. கூந்தலுள்ள கொடி. (அண்) நீரிலே தோன்றும் கொடிகளின் கொழுந்து. (கலா) அளகவல்லி யின் கொழுந் தெரியுற்றெனத் துயரங் கூர்கின்றார். (அ : 467)

அளவல்லியர் – கூந்தலுள்ள கொடிபோலும் மகளிர். விஞ்சை நாட் டளகவல்லியர். (சு : 1066)

அளகவோதி - 1. முடிக்கப்பட்ட கூந்தல். (வை.மு)
2. அளகமாகிய ஓதி (அளகம்-முன்நெற்றி; ஓதி-குழல்) (அண்) மஞ்சொக்கும் அளகவோதி. (ஆ : 629)

அளத்தமுது - உப்பு. அள்ளல் ஓங்களத்தமுதின் பண்டி. (பா : 85)

அளம் – 1. உப்பளம். அளங்கொள் அரக்கர் இரும்பரப்பில். (அ : 602)
2. குழைசேற்றினைமிதித்து இறுகப்பண்ணின இடம். (உ.வி) அள்ளல் ஓங்களம். (பா : 85)

அளவளாவுதல் – 1. நட்புப்பூண்டொழுகல். நெஞ்சங் கலத்தல். தையலை விட்டவன் சரணந்தாழ்ந்து நின் ஐயறு தம்பியோடு அளவளாவுதல் உய்திறம். (யுத் : 1306 [பா : பே]
2. கலந்து உரையாடுதல். ஆய அன்பினேடு அளவளாவுவார். (கி : 111)

அளவிடல் 1. அளாவுதல். தொடல். விண் அளவிட நிமிர்ந்துயர்ந்த மேனியர். (ஆ : 407)
2 அளத்தல். கண் அளவிடலரு மார்பர். எண் அளவிடலரும் செரு வென்றேறினர். (ஆ : 407)

அளவியல் – பெருமைதரக் கூடியது. மிக்க அளவினதான பெருஞ் செயல். (கலா) அன்னது துணிந்தா யென்றால் அளவியல் அன்று செய்தற் கடுப்பதேயாகுமன்றே. (யுத் : 3540)

அளவின்தலை –அளவில். தலை - ஏழனுருபு. அன்னுன்வருமளவின் தலை நிலைநின்றன அனிகம். (யுத் : 1849)

அளவு - 1. பொழுது. சமயம் இத்தன்மை எய்தும் அளவின் கண். (யுத் : 2195)
2. அளவிடல். எண்ணுக்கும் அளவிலாத அறிவினேர். (யுத்:2702)
3. குறிப்பிட்ட அளவு. எல்லை. (அண்)
4. பெருமை. (வை. மு) ஆழியான் அளவின் நாமம். (சு : 832)

அளவுதல் – ஒன்று கூடுதல். பதாகை ஈட்டமும் ஆணையின் கொடிகளும் அளவித் தோய்தலால். (யுத் : 1066)
2. வந்து சேர்தல். காலம் வந்தளவியது. (கி : 539)
3. அளவுதல்; தொடுதல். முட்டி வான்முகடு சென்றளவி. (கி : 193)
4. இணைதல். தளிரியல் பாகத்தான் தடக்கை ஆழியான் அளவி ஒன்ருவரேயன்றி. (கி : 211)
5. தெளித்தல். சீதப் பனிநீர் அளவித் திண்கால் உக்க மென் கால். (அ : 334)

அளவை - 1. அளக்கும் கருவி; அளவு கருவி. ஆங்கவன் செய்கையே அளவையாம் என. (சு: 1303) விண்ணுக்கும் அளவையாய மேரு (யுத்: 2702)
2. அறியும் வகை; தெரிந்துகொள்ளும் விதம். பித்தின்றி உணர்தியேல் அளவை பெய்குவன். (யுத்: 188)
3. பிரமாணங்கள். அளவையால் அளப்பரிது. (யுத்: 192)

அளறதெழுந்தன - சேருயின. (அது பகுதிப் பொருள் விகுதி) விரிகடல் அளறதெழுந்தன. (யுத்: 3473)

அளறு - சேறு. அளறுபட்டமுந்திய அளக்கர். (யுத்: 558) அளறுபட்டமுந்திய தானே. (யுத்: 2003)

அளறுபடல் - சேருதல். (யுத்: 558)

அளாவுதல் - 1. கூடுதல்; பொருந்துதல். புளி அளாங் தேறல். (யுத்: 2783) மஞ்சளாவிய மாணிக்கப் பாறை. (அ; 576)
2. கலத்தல். அகிலிடும் கொழும்புகை அளாய் மயங்கின. (பா: 128) வாளும் வேலும் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே. (அ: 738)

அளி - 1. வண்டுகள். அளிகள் ஆர்ப்ப. (பா: 798) மலர்வாய் அளி படர. (அ: 625)
2. இனிப்பு. வார் அளித்தழை மாப்பிடி வாயிடை நீரளிப்பது. (கி: 34)
3. அன்பு. அளிவரு மனத்தோர். (யுத்: 4258)
4 தொடர்பு பற்றிவரும் அன்பு. மாமுனி பெறுகென அளித்தனன் அளியால். (பா: 488)
5. இரக்கம். அளியத்தேன். (யுத்: 1623)
6. அருள். கருணை. தண்ணளியின் சாலபோல்வான். (பா: 215) உற்றுடைய பெருவரமும் உவந்துடைய தண்ணளியும். (யுத் 408)
7. ஆசை. அளியால் இவ்வூர் காணும் நலத்தால் அணைகின்றேன். (சு: 178)
8. பாணம். அளிமுற்றிய சோரி. (யுத்: 3463)

அளித்தகவு - கருணையாகிய நற்குணம். அளித்தகவில்லா ஆற்றலமைந்தவன் கொடுமை அஞ்சி. (யுத்: 915)

அளித்தல் - 1. காத்தல். விராவி அளித்தருள் மெய்ப்பொருள். (பா: 299) அளிக்கும் நாயகன் மாயை புக்கடங்கினனெனினும். (அ: 747) பார் அளிக்கும் மைந்தர். (பா: 262) தரை அளித்த தனி நேமித் தயரதன். (ஆ: 360)
2. அருள் செய்தல். அகலிகைக் களித்த தாளும். (பா: 152)
3. ஒத்தல். குன்று அளிக்கும் குலமணித்தோட் சம்பரன். (பா: 325) வரை அளித்த குலமாடநகர். (ஆ: 360)

4. வீசுதல். விரை அளித்த கான். (ஆ : 360)

5. சொல்லுதல். அன்னதற்கடியேன் செய்யும் பணி இனிது அளித்தி என்ருன். (பா : 210)

அளித்திரு – பாக்கியலட்சுமி. அருளான் வருஞ் செல்வம். (கலா) தலையளி செய்தலாகிய செல்வம். (அண்) (தலையளி-முகம் மலர்ந்தினிய கூறல்) சிறந்த நின் தண்ணளித் திருவைத் தேசழித் திறந்தனையாமெனின். (அ : 480)

அளிதல் – 1. கூடுதல்; கலத்தல். சிறியார்களோ டளிந்தபோது அறிதற்கெளிதாவரோ. (சு : 249)

2. கனிதல். அளிந்து அகத்தெரியுந் தீ. (கி : 655)

அளிபடர்தல் – வண்டுகள் வேறிடஞ் செல்லுதல். (அண்) (கலா) வண்டுகள் மேலே எழுந்து உலாவுதல். (வை மு) கால் பாய்வன முதுமேதிகள் மலர்வாய் அளிபடர. (அ : 625)

அளியத்தாய் – அருள் செய்யத்தக்கவனே. அந்தமிலா அன்பென் மேல் வைத்தாய் அளியத்தாய். (யுத் : 296)

அளியத்தேன் – 1. காக்கப்பட்ட யான். இரங்கத்தக்க யான். அன்பினல் அளியத்தேனுக்கு ஒழிவரும் உதவி செய்த உன்னை யான் ஒழிய வாழேன். (யுத் : 870)

2. பாத்திரமான எளியேன். இந்திரற்கும் தோலாத நன் மகனை ஈன்ருள் என்று அந்தரத்து வாழ்வாரும் ஏத்தும் அளியத்தேன். (யுத் : 1946)

அளியுறல் – ஆசைப்படுதல். அளியுற்ருல். (சு : 179)

அளியென் – எளியேன். அளியென் செய்த தீவினையே அன்றிலாகி வந்தாயோ. (பா : 631)

அளை – 1. பாம்புப்புற்று. அளைபுகும் அரவினெடு அலவன் வாழ்வுற. (பா : 286)

2. மலைக்குகை. அளையில் வாளரி அனையவன். (சு : 236)

அளைதல் – 1. தீண்டுதல். ஐயன் மேனியெலாம் அளைந்தால். (அ : 642)

2. கலந்தியலுதல். ஊனளைந்த உடல். (அ : 808)

3. அடைதல். வானளைந்து. (அ : 808)

4. பரவுதல். அளையொலி முரசினம். (யுத் : 4183)

5. துழாவுதல். உந்தையை முன் கொன்று உடலைப் பிளந்து அளைய. (யுத் : 296) உயிர் நேடுவேம்போல் உயிரளையக் கண்டும். (யுத் : 297)

அளைந்துதழுவுதல் – முழுதுங்கலந்து தழுவிநிற்றல். (வை.மு) கலந்து ஒழுங்குபெறத் தழுவி இயக்கல். (அண்) ஊனளைந்த உடற்குயிராமெனத் தானளைந்து தழுவின தண்ணுமை. (அ:808)

அற்கண்டனைய மேனி – இருளைக்கண்டாற்போன்ற மிகக்கரிய உடம்பு. அற்காணிற் கண்டனைய அழகமைந்த மேனியான். (அ: 1018)

அற்கள் – இருள் தொகுதிகள். அற்கள் ஓடும் நிறத்த அரக்கர். (யுத்: 984)

அற்பு – அன்பு. பொருப்பில் வாழும் அற்புடை உள்ளத்தார். (ஆ: 292)

அற்புதம் – அதிசயம் விளைவிப்பது. வியக்கத்தக்கது. இங்கிதன் அற்புதம் இன்னம் கேட்டியால். (அ: 377) அற்புதமாயை. (யுத்: 196)

அற்புதர் – அறிஞர். அற்புதரே அறியுந் தன் சிற்பதம் ஒப்பதொர் மெய். (பா: 440)

அற்புதன் – 1. அதிசயம் விளைவிப்பவன். அற்புதன் அற்புதரே அறியும் தன் சிற்பதம் ஒப்பதொர் மெய்கொடு சென்றான். (பா: 440)

2. இராமபிரான். அற்புதன் திருவைச் சேரும் அருமணம். (அ: 258)

அற்றதாகிய – அப்படிப்பட்ட. அற்றதாகிய செருப் புரிவுறும் அளவினில். (கி: 189)

அற்றம் 1. இல்லாத சமயம். அருந்தவன் தந்தையை அற்றம் நோக்கியே. (பா: 220)

2. ஏற்றபொழுது. அற்றம் நோக்கி நிற்கின்ற வாளெயிற்றரக்கர். (சு: 1035)

3. பிரிவு. பிரிந்த சமயம். மையலால் அறிவு நீங்கி மாமுனிக்கு அற்றஞ்செய்து. (பா: 552)

4. குறை. அழுதனள் சிரித்தனள் அற்றஞ் சொல்லினள். (பா: 1099)

5. பொய். அற்றம் நீத்த மனத்தினன். (அண்) (வை. மு) (அ: 654)

6. குற்றம். (கலா) அற்றம் நீத்த மனத்தினன். (அ: 654)

7. இரகசியம். அற்றந்தான் மனங்கள்போல முகமும் மறைக்குமே. (பா: 1176)

8. துன்பம். அற்றங்காத் தளிப்பாரினி இம்மன்னுயிர்க்கு இராமனிற் சிறந்தவரில்லை. (அ: 41)

9. அழிவு. காலம் ஒர்ந்து அற்றம் நோக்கி இராவணன் உயிர்மேல் உய்த்த திகிரியும் என்னலானான். (ஆ: 667)

10. ஆபத்து. அருமைந்தற்ற மகற்றும் வில்லியார். (கி : 405)
11. அவமானம். மானக் குறைவு. காத்தன கூந்தற் கற்றை அற்றம். (யுத் : 2781)
12. சோர்வு. (கலா) (அ : 654) வருந்தின அற்றம் பார்த்து. (யுத் : 2895)
13. இடையிடு. அற்றம் ஒன்று பெற்று இவன் ஏகினன். (கி : 143)

அற்ற வல்ல - அற்றுப்போயின அல்லாதன; அருது நிற்பன. அற்ற வல்லவுங் கண்டிலர் படைக்கலம். (யுத் : 1538)

அற்றன அற்றன - ஓடிந்தன ; ஓடிந்தன. பிண்டிபாலம் அற்றன அற்றன பகழி. ஆ : 444)

அற்றிரள்மேனி - இருள் திரண்டால் ஒத்த மேனி. அரத்த நோக்கினர் அற்றிரள் மேனியர். (பா : 853)

அற்று - 1. அன்று. (கலா) அந்நாளில். (உ.வி) அற்றதிகாயன் யாக்கை. (யுத்: 2180)
2. அது. (சுட்டு) அற்றவன் உரைத்தலோடும். (ஆ: 622)
3. அவ்வாறு. அற்றவன் உரைத்த லோடும். (யுத்: 1413)

அற்றைநாள் - அந்தப்பழங்காலம். அற்றை நாள் முதல் யானுள நாள் வரை. (யுத் : 177) [பா : பே]

அற்றெுடுத்தன்னகுஞ்சி - இருளை இணைத்தாற்போன்ற குழற் கற்றை. அற்றெுடுத்தன்ன குஞ்சியன். (அ : 649)

அறங்கடத்தல் - தருமநெறி தவறுதல். உம்பி அறங்கடக்கி லான். (கி : 987)

அறங்குணித்தல் - அறத்தைப் பெருக்குதல். அறங்குணித்த மேலோர். (அ : 8)

அறங்கொள் கொம்பு - தருமமாகிய கொடியைப்பற்றிக் கொள் ளும் கொம்பு. சீதாபிராட்டி. (சு : 1098)

அறச்சான்று - அறச்சாட்சி. உந்தை என் துணைவனன்றே ஓங் கறஞ் சான்று முண்டால். (யுத் : 944) [பா : பே]

அறத்தகையரசன் - அறமாகிய பெருமைவாய்ந்த அரசன். திருமால். அறத்தகை யரசன் திண்போர் ஆழி. (சு : 30)

அறத்தவர் - இல்லறத்தார். அறத்தவரை அண்முப் விருந்துமென லாகியது வாழி மணியாழி. (சு : 560)

அறத்தாறு - அறநெறி. தரும மார்க்கம். அறத்தா றழிவுளதா மென. (யுத் 3032)

அறத்திறம் - அறநெறியின் கூறுபாடு. அறநெறியின் தன்மை. அறத்திறனழியச் செய்யான். (கி : 355)

அறத்தின்நாயகன் - தருமத்துக்குத் தலைவனான இராமபிரான். (சு : 639)

அறத்தின்மூர்த்தி - தரும மூர்த்தியாகிய திருமால். அறத்தின் மூர்த்தி வந் தவதரித்தான் என்பதல்லால் (அ : 37)

அறத்துரை - அறநெறிபற்றிய மொழிகள். என்று அறத்துரை கேட்டலும். (சு : 466)

அறத்துளோர் - அறநெறியில் நிற்பவர். நீ யன்றி யாவரே அறத் துளோர். (ஆ : 1262)

அறத்துறை - தரும மார்க்கம். என்று அறத்துறை கூறலும். (சு : 466) [பா : பே]

அறத்தெல்லை - தருமத்தின் வரம்பு. நீ அறத்தெல்லை கடத்தியோ. (சு : 1142)

அறந்தருதவம் - தருமத்தை விளக்கவல்ல பொறுமையாகிய தவம். அறந்தரு தவத்தை ஆயும் அறிவினால். (யுத் : 926)

அறந்தலைநிரம்பத் துறத்தல் - அறம் தலைநிரம்புமாறு துறத் தல். இல்லறம் புரிந்தபின் துறவு மார்க்கத்தை மேற்கொள்ளல். அறந்தலை நிரம்ப மூப்படைந்தபின்னரும் துறந்திலன். (அ : 28)

அறந்தலைநிற்றல் - தருமத்தை மேற்கொண்டு அவ்வழியே ஒழுகல். ஆய்வுறு மனத்தேனாகி அறந்தலை நிற்பதானேன். (ஆ : 265)

அறந்திறம்பல் - தரும மார்க்கத்தினின்றும் மாறுதல். அறந் திறம் பல் அருங்கடி மங்கையர் திறந்திறம்பல். (கி : 335)

அறந்தின்னுதல் - அறத்தை அடியோடு விழுங்குதல், தரும காரியத்தைக் கெடுத்தல். அறத்தை அருளோடும் தின்றுள் ஒருத்தி இவள். (சு : 79)

அறப்பள்ளி - அறச்சாலை. தரும சத்திரங்கள். பொழிலும் அல நல்லறப்பள்ளி மன்னோ. (பா : 164)

அறம் - 1 அறநூல். அறந்துணித்தமேலோர். (அ : 8)
2. நோன்பு. அறத்தினின் றேக லென்பது அரிதென்றும் எண்ணி னான். (அ : 970)
3. அறக் கடவுள். அறமுஞ் சிறுமால். (யுத் : 382)
4. தருமம். நீ இந்த உலகின் அரந்தையாம் பகைதுடைத்து அறம் நிறுத்தினை ஐய. (யுத் : 4047)

அறம்நிறுத்தல் - தருமத்தை நிலைபெறச் செய்தல். (யுத் : 4047)

அறம்புரத்தல் - தருமத்தை காத்தல். அரக்கரை ஆசறக் கொன்று நல்லறம் புரக்க வந்தனம். (யுத் : 375)

அறம்வளர்த்தல் - அறம் ஓங்குமாறு செய்தல். அறம் வளர்த் தொருவனைய் நெறியினின்றான். (யுத் : 96)

அறமறுத்தான் - அறத்தை மறுத்தவனான இராவணன். வாங்குஞ் சரம் வாங்காவகை அறுத்தான் அறம் மறுத்தான். (யுத் : 1121)

அறமார்பள்ளி - தவச்சாலை; அறவொழுக்கம் நிரம்புதற்குரிய இடம். அருந்தவனும் அறமார் பள்ளியது சேர்ந்தான். (அ : 608)

அறமூர்த்தி - தரும தேவதை. நல்லற மூர்த்திதானும் வழுவலில் மறையும் வாழ்ந்தன. (யுத் : 2678)

அறல் - 1. கருமணல். அறற் கூந்தல். (பா : 478) அறலியற் கூந்தல். (பா : 876)

2. மயிரின் நெரிப்பு. (அடர்த்தி) அளியன்னதொர் அறல் துன்னிய குழலாள். (அ : 619)

அறவன் - தருமமூர்த்தி. (அனுமன்) அறவன் ஆர்த்தெழும் ஓதையும். (அ : 720)

அறவோர் - தரும சுவரூபிகளாகிய இராமலக்குமணர். அன்னையே அனைய அன்பின் அறவோர் தமைவிட்டு என்னையே நுகர்தி. (ஆ : 40)

அறன் - 1. தரும தேவதை. இராவணன் தீமைச் செல்வம் அழிந்த தென் றறனும் தன்வாய் ஆவலங்கொட்டிட்டன்றே. (யுத் : 456)

2. முறைமையான காரியம். அறனும் அஃதே நீதியும் அஃதே என்றான். (யுத் : 921)

அறனல்லது அல்லது மாறு அறியான் - அறனல்லாதது அன்றி வேறொன்று அறியான். (யுத் : 1741)

அறிஞர் - ஞானிகள். முனிவர். பின் அறிஞர் காதற்கு அமை விருந் தாயினான். (அ : 643)

அறிஞரின் அறிஞன் - அறிவுடையோர்களில் அறிவுடையவன். மேதாவிகட் கெல்லாம் மேதாவி. (பிரகலாதன்) ஆயவன் தனக்கு அருமகன் அறிஞரின் அறிஞன். (யுத் : 149)

அறித்தக்கார் - அறியத்தக்கார் என்பது குறுகி நின்றது. (யுத் : 3911)

அறிதல் - உணர்தல். அன்றெனின் அறிகுவம். (யுத் : 171) வன்மை அறிகுவர் எவரும். (யுத் : 1418) ஆர் அனார் உலகியற்கை அறித்தக்கார். (யுத் : 3911) அறிதல் தேற்றும். (ஆ : 1042) அறிதலாகும் சிறிதின். (ஆ : 264) அனையவன் யாரென அறிதி யாதியேல். (சு : 1117) ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஐயன். (அ : 275)

அறிதல் தேற்றும் - அறியோம். தெளிய அறிந்திலோம். உள்ளத் தெண்ணியது அறிதல் தேற்றும். (ஆ : 1042)

அறிவன் - ஞானவானான கோசிகன். ஞானமுனி. அவ்வுரை இராமன் கூற அறிவனும் அவனை நோக்கி. (பா : 551) (பா : 774)

அறிவித்தல் – உணருமாறு செய்தல். என்னை இன்னல் அறிவித்தீர். (யுத் : 1592)

அறிவிலி – அறிவில்லாத ஒருவர். மதியிலி. (மந்தரை) ஆதலின் அறிவிலி அடங்குதி என்றாள். (அ : 164)

அறிவின் உம்பரான் – யாவர் அறிவையுங் கடந்து நின்றவன். (இராமபிரான்) அருகு சார்ந்தனன் அறிவின் உம்பரான். (பா : 333)

அறிவினர் – நல்லறிவு. யாவன் நீ யாவதென்று அறிவினர் அருளினர். (கி : 360)

அறிவினுக்கறிவு – 1. அறிவுக்கு அறியப்படும் பொருள். (வை.மு) அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்குபவர். (அண்) ஆதிநாதர் எம் அறிவினுக்குக் கறிவரோ. (ஆ : 1)

2. எல்லாப் பொருளையும் அறிகின்ற அறிவுக்கும் ஓர் அறிவை ஒத்தவன். (வை.மு) அறிவுக்கு அறிவானவன். (அண்) அறிவுக்கு அறிவாயுள்ள பரம்பொருளாகிய கடவுள். ஆரணங் காட்ட மாட்டா அறிவினுக் கறிவும் அன்னேன். (சு : 1121)

அறிவு – பேரறிவு. தத்துவஞானம். மெய்யுணர்வு. நாயடியேன் ஆவிபோம் வேலைவாய் அறிவு தந்தருளினாய். (கி : 358)

அறிவுறுத்தல் – தெரிவித்தல். நானுனக் கறிவுறுத்துவென் கேள். (பா : 654)

அறிவை நோக்கினான். – நல்லறிவை வளர்த்துக் கொள்ளும் கருத்துடைய இராமபிரான். அந்தியை நோக்கினான் அறிவை நோக்கினான். (அ : 777)

அறுகுதூவல் – அறுகம்புல் முதலிய தூவுதல். மங்கல மரபுகளில் ஒன்று. தையலார் அறுகுதூவி வாழ்த்தினர். (யுத்: 2158)

அறுகுநீர் – அறுகம்புல் இட்டுவைத்த கலச நீர். அறுகுநீர் தெளித்து வாழ்த்தி. (பா : 889)

அறுகுறை – தலையற்ற உடல். கவந்தம். அறுபட்ட உடல் ஆடுவதுண்டு. ஆடுகின்றன அறுகுறை. (ஆ: 448)

அறுசுவை – 1. அறுசுவையோடு கூடிய உண்டி. அறுசுவை அமைக்கும் வேலை. (யுத்: 4121)

2. ஆறுசுவைகள். அறுசுவைத்தாய உண்டி. (பா: 657)

அறுத்தல் – 1. எய்தல். அறுத்தாய் கணையால் எனவே. ஆ : 378)

2. ஒழித்தல்; போக்குதல். செறுத்துவந்த தீதெலாம் அறுத்த உன்னை. (ஆ : 71) தெவ்வினை அறுத்து. (யுத் : 42)

அறுதல் - 1. நீங்குதல். ஆசை அருன். (யுத் : 962)
2, அறுபடல். முடித்தலை அற்றபோதன்றி ஆசையருன். (யுத் : 962)
3. முடிதல். ஆண்டு பத்தொடு நாலு மின்ருேடறு மாயின் மாண்டதா மினி என் குலம். (யுத் : 4062)

அறுதலைக்குறை - தலையற்ற உடல். ஓர் திருவனுள் ஆட்டிநின் றயர்வதோர் அறுதலைக் குறையினைக் கூட்டிநின்று. (சு : 975)

அறுதி - முடியுங்காலம். ஆண்டகைக் கின்று அறுதி என்ருரரோ. (யுத் : 4131) அறுதியை யடைந் தப்பருவம் மாண்டுபோய். (கி : 546)

அறுபத்தே ழமைந்த கோடி - அறுபத்தேழு கோடிக்கணக்கு. அறுபத்தேழமைந்தகோடி வானரத்தலைவர். (யுத் : 4283)

அறுபதம் - ஆறுகால்களையுடையது. வண்டு ; குளவி. அஞ்சிறை அறுபதம். (ஆ : 492)

அறுபதின் முதலிடை நாலொழி ஆயிரம் - ஐம்பத்தாருயிரம். அறுபது என்பதில் பின்வாங்கிய நான்கு என்ற எண்ணை ஒழித்த ஆயிரம்; அதாவது ஐம்பத்தாருயிரம். அறுபதின் முதலிடை நாலொழி ஆயிரம் இறுதிய மதகரி இறுதலும். (யுத் : 1814)

அறுபதினுயிரர் - அறுபதினுயிரம்பேர். அறுபதினுயிரரெனினும் ஆண்டகைக்கு உறுதியில் ஒன்றிவர்க் குணர்வென்றுன்னலாம். (அ : 11)

அறுவர் - 1. அற்றுப் போகுபவர். அழிந்து போனவர். அசட்டர்கள் ஐவரை அறுவராக்கிய வசிட்டன். (பா : 256)
2. ஆறு பேர். பின் குன்று சூழ்வான் மகனெடும் அறுவரானேம். (யுத் : 452)

அறை - சிறுவீடு. அறையும் ஆடரங்கும். (பா : 9)

அறை அரவக்கழல் - ஒலிக்கின்ற ஒலியையுடைய வீரக்கழல். அறை அரவக் கழல் மாருதி. (யுத் : 2821)

அறை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல். அறைகழற்சிலைக் குன்றவர். (அ : 758)

அறை கூவல் - போருக்கு அழைத்தல். மற்றெருருத்தன் வலிந்தறை கூவ. (கி : 323)

அறைதல் - 1. சொல்லுதல். ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன். (பா : 14)
2. துண்டங்களாக வெட்டுதல். அறுத்தல். அறையும் மென் கரும்பு ஆடிய அமுதம். (பா : 544)

3. மோதுதல். சிதறுதல். உனக்கமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டனை. (யுத் : 1218)

4. அடித்தல். எறிதலோடு அறைதல் வேட்ட இடவன். (யுத் : 2008)

அறைமணி – மாறி மாறி ஒலிக்கின்ற மணி. யானைமேற் பறை சாலீட்டத்து அறைமணி ஆர்த்த. (யுத் : 2398)

அன்பத்துக்கு – அன்புக்கு. அன்பத்துக்கு எல்லையுண்டோ. (அ : 1035)

அன்பழிசிந்தை – 1. அன்பினால் அழிந்து கிடக்கின்ற நினைவு. (யுத் : 908)

2. அன்பில்லாத மனம். அன்பழி சிந்தையராய ஆடவர். (க : 504)

அன்பு – 1. காமம். அன்பெனும் விடமுண்டாரை ஆற்றலாம் மருந்து முண்டோ. (ஆ : 659)

2. தொடர்புடையார் மாட்டு உண்டாகும் பற்று. முன்பு பின் பின்றி மூவுலகத்தினும் அன்பின் அல்லதோர் ஆக்கமுண்டாங் கொலோ. (அ : 113)

3. நேசம். அன்பிற் சிறந்தாயதொர் பூசனை யார்கண் உண்டே. (சு: 61) அன்பென்ப தொன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்ததன் றால். (யுத்: 2659)

அன்பு மாட்டுதல் – அன்பை நிலைபெறுத்திக் காண்பித்தல். எம்பிமேல் அன்பு மாட்டலால். (யுத் : 2768)

அன்வயம் – 1. பொருத்தம். பொருள். (கலா) நன்மருந்துதவும் என்றுரைத்த நல்லுரைக்கு அன்வயமில்லை. (யுத் : 2747)

2. மரபு. குலம். நீ நின் அன்வயம் ஏதும் அறிந்திலை ஐயா. (யுத்: 2829)

அன்வயித்தல் – சார்தல். அறந் தொடர்ந்திலோரை அன்வயித் தோரும். (யுத்: 266)

அன்றியும் – அல்லாமலும். அன்றியும் பிறிதுள்ள தொன்று. (சு: 620) (பா: 362)

அன்றில் – அன்றிற்பறவை. பேழ்வாய் அன்றில். (யுத்: 2404) அன்றிலம் பெடை. (யுத்: 1617) அன்றிலாகி வந்தாயோ. (பா:631)

அன்றில் தீவு – கிரௌஞ்சத்தீவு. அன்றிற் றீவினில் உறைபவர் இவர். (யுத்: 3218)

அன்றிலின் உருவதாய அணி – கிரௌஞ்ச வியூகம். பேழ்வாய் அன்றிலின் உருவதாய அணிவகுத் தமைந்து நின்றான். (யுத்:2404)

அன்று – 1. பகை. அன்றின பிரிவொல்லா. (அ : 699)

2. அசை. உலகத்தே ஒருத்தியன்றே. (அ : 1061)

3. அப்பொழுது. தாயருக்கு அன்று சார்ந்த கன்றெனும் தகைய ஞனன். (யுத் : 4257) அன்றவன் வந்ததறிந்து. (பா : 441)

அன்றுதல் - சீறுதல். சினத்தல். அன்றவாலி (அன்று அ வாலி) (உ. வி) (கி : 328) ஆலவிடம் அன்றிவர நின்ற சிவன். (யுத் : 846)

அன்றே - 1. அன்று ஏ. அசைநிலை. ஆவம் வந்தடைந்ததன்றே. (கி : 389) பா : 167)

2. தோற்றம். அனந்தகோடி மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் வேண்டுமன்றே. (யுத் : 1238)

அன்றேல் - இல்லையேல். அன்றேல் வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து மாள்வென். (அ : 204)

அன்ன - 1. அப்படிப்பட்ட; அத்தன்மைவாய்ந்த. அன்ன தம்பியும் தானும். (பா : 337) அன்னமாலையை. (பா : 483)

2. உவமஉருபு. பூளைவீ அன்னதன் அங்கம் வெந்து. (பா : 342)

அன்ன ஊர்தி - பிரமன். அன்னப்பறவையை வாகனமாகவுடையவன். அன்ன ஊர்தியை முதலாம் அந்தணர்மாட்டு அருந்தெய்வம். (ஆ : 56)

அன்னக்கன்னி - அன்னப்பேடை. அன்னக்கன்னிக் காடையளிப்பான் அமைவாளும். (பா : 1003)

அன்னதானம் - அன்னம் அளித்தல். அந்தணர்க்கு அன்னதானமும் ஆடையும் நல்கினுள். (அ : 96)

அன்னப்பேடை - பெண் அன்னம். அன்னப்பேடை சிறையில தாய்க் கரைதுன்னிற் றென்னவும். (அ : 1062)

அன்னம் - 1. சோறு. அன்னதானம். அன்னதானமும் ஆடையும் நல்கினுள். (அ : 96)

2. அன்னப்புள். அன்னமென்னடையவள். (பா : 624) (சு : 246) (கி : 483) அன்னமென்னடை யணங்கு. (பா : 1288)

அன்னர் - அத்தன்மையர். அன்னராயினும். (அ : 23)

அன்னவள் - அத்தகையவள். அன்னவளை அல்லள் என ஆம்என. (பா : 1231)

அன்னவன் - 1. அவன். அன்னவற்றெழுதலும். (பா : 223)

2. அத்தகையவன். அன்னவன் மகவிலாது அயருஞ் சிந்தையான். (பா : 368) (பா : 430)

அன்னவிழாவணி - அன்னம் புடைக்கும் விழாவின் முறை. (அண்) அன்னம் படைத்தலாகிய விழாவின் சிறப்பு. (வை. மு) சோறிடும் விழா. (கலா) விருந்தினர் முகங்கண் டன்ன விழாவணி விரும்புவாரும். (பா : 46)

அன்னள் - அவள். அத்தகையவள். அன்னள் தாளிணை வணங்கி நின்று. (பா : 483)

அன்ன - அன்ன. அத்தன்மையான. எதுகை நோக்கி நீண்டது. அன்ன பலவும் பன்னி அழும். (ஆ : 999)

அன்னன் – அவன். அன்னன் பேர் என்பான். (பா : 435)

அன்னை – தாய். அன்னையே அறம் பார்க்கிலையாம். (அ : 315) அன்னையே அனையாட்கு. (பா : 550)

அன்னே – தாய் போன்றவளே. அன்னே தேனே ஆரமுதே யென்றடி போற்றி. (பா : 593)

அன்னேயோ அன்னேயோ – இரக்கக்குறிப்பு. அன்றி துயரத்தால் தாயை நினைந்து விளித்தாகவும் ஆம். அன்னேயோ அன்னேயோ ஆ கொடியேற்கு அடுத்தவா. (யுத் : 3905)

அன்னோர் – அவர்கள், அன்னோர் கேளொடு மடியுமாறும். (ஆ : 871)

அனகம் – பாவமின்மை. குற்றமில்லாமை. அனகமா நெறி. (ஆ : 850)

அனகமா நெறி – பாவமற்ற சிறந்த நெறி. (ஆ : 850)

அனகர் – ஆடவர். அனகரும் அணங்கனரும். (பா : 1014)

அனகன் – 1. குற்றமற்றவன். இராமபிரான். அனகன் இங்கர் எய்தியது. (பா : 1174)

2. தூயோன். அனகன் அங்கணன் ஆயிரம் பெயருடை அமலன். (அ : 737)

அனங்க சாபம் – மன்மதனது வில். இரண்டில்லை அனங்க சாபம். (கி: 798)

அனங்கம் – சரீரத்தை இழந்த நிலை. அனங்க வசந்தன் முகங் கெட. (சு : 716)

அனங்க வாளி - மாரன் அம்பு. (யுத் : 1590)

அனங்கவேள் - மன்மதன். (பா : 669)

அனங்கன் – உருவிலி. மன்மதன். (பா : 342)

அனசனம் – உண்ணாமை. அனந்தன் அவ்வாழ்விழந்து அனசனத்தொழில் மேற்கொள்வதாயினன். (யுத் : 1009)

அனசூயை – அத்திரி முனிவரின் மனையாள். அழுக்காறு அற்றவள் என்று பொருள்படும். அசூயை - அழுக்காறு. அவன் அரும் பன்னி கற்பின் அனசூயை. (ஆ : 5)

அனந்தகோடி - பல கோடிகள். உருமுறை அனந்தகோடி உதிர்ந்தன. (யுத் : 2377) (யுத் : 1238)

அனந்தம் - எல்லையற்றன. அண்டம் அனந்தமாக. (சு: 71) குரங்கும் அனந்தமே. (யுத் : 1009)

அனந்தர் - 1. நித்திரை. அனந்தரின் நெடுங்கண். (ஆ : 683) அனந்தரும் தீர்ந்து. (யுத் : 1367)

2. யோக நித்திரை. ஆழி நின்று அனந்தர் நீங்கி. (யுத் : 2870)

அனந்தல் - நித்திரை. (அண்) தூக்க மயக்கம். (கலா) இரவி இளங்கரத்தால் அடிவருடி அனந்தல் தீர்ப்ப. (பா : 717)

அனந்தன் - ஆதிசேடன். (என்றும் அழிவில்லாதவன்) அவ் வனந்தன் படங்கிழிதர. (ஆ : 531)

அனல் - 1. காலாக்கினி, அண்டமும் அகிலமும் அடைய அன்று அனலிடைப்பண்டு வெந்தன, (கி : 179)

2. எரி. நெருப்பு. ஆங்கவ் வாசகம் என்னும் அனல். (அ : 304)

3. விடம். வரிகொள் நாகம் வயங்கனல் உமிழும் வாய (சு : 4)

அனல் பொதுளல் - நெருப்பு நெருங்குதல். புகையொடு சிகை யனல் பொதுளியதால். (யுத் : 3093)

அனல்மடுத்தல் - தீஇடுதல். தீயில் இடுதல். எம்மூர் அனல் மடுத்து. (யுத் : 1409)

அனல் விழித்தல் - நெருப்பெழ விழித்தல். அற்றவன் உரைத்த லோடும் அனல் விழித்து. (யுத் : 1413)

அனல்வேள்வி - தீயையுடைய யாகம். வயங்கனல் வேள்வி. (யுத் : 3518)

அனலம்படை - நெருப்பு அம்பு. அக்கினேயாஸ்திரம். அண்ணற் கரியான் அனலம்படை. (யுத் : 2910)

அனலன் - விபீடணன் மந்திரியரில் ஒருவன். அனலனும் அனிலனும் அரன் சம்பாதியும். (யுத் : 320)

அனலி - அக்கினி. அந்தணர் உறையுளை அனலியூட்டினேன். (அ : 896)

அனலி ஊட்டல் - தீக்கொளுத்தல். அனலியூட்டினேன். (அ : 896)

அனலியின் பகழி - அக்கினேயாஸ்திரம். கொள்ளியிற் சுடர் அனலியின் பகழி. (யுத் : 2582)

அனற்படுகையன் - எரிவளருங் கையையுடையவன். விஞ்சை கற்பது ஓர் நாவன் அனற்படுகையன். (பா : 440)

அனற்பொறி - தீப்பொறி. அனற்பொறி அசனியென்னப் பிதிர்ந் தனமலையும். (யுத் : 2045)

அனற்றுறை - அக்கினி காரியம். வேள்வித்தீ. அனற்றுறை முற்றி. (பா : 678)

அனுயம் - அநியாயம். (வெ. ப) வீண். (கலா) ஆதலால் உளதாம் ஆவி அனுயமே உகுத்தென் ஐய. (யுத் : 1359)

அனுர் - அவர். அன்னுர். ஆர் அனுர் உலகியற்கை அறித்தக்கார். (யுத் : 3911)

அனிகம் – 1. சேனை. அறுசுவைத்தாய உண்டி அரசநின் அனிகத் தோடும் பெறுகென அளித்து. (பா : 657)

2. அணிவகுப்பு. அனிகவெஞ்சேனை. (யுத் : 4120)

3. கூட்டம். அரிகளின் அனிகம். (ஆ: 397)

அனிகராசி – சேனையின் கூட்டம். காணமூண்டெழும் ஆசையின் நிமிர்ந்தது அவ்வனிக ராசியே. (அ : 960)

அனிகவேலை – படைக்கடல். இவ்வனிக வேலையை ... வென்று. (அ : 1106)

அனிலன் – 1. வாயுதேவன். அனிலன் சண்டவேகமும் குறைதர. (யுத் : 4068)

2. விபீடணன் மந்திரியரில் ஒருவன். அனலனும் அனிலனும். (யுத் : 320)

அனீகம் – சேனைவகுப்பு. நின் ஆழியன்ன அனீகத் தலைமகன் பூழியான். (யுத : 1045) அவனுடை அனீகமெல்லாம் கூறு கூறுக்கி. (யுத் 1871)

அனீகவெள்ளம் - 1. சேனைகளின் பெருக்கு. அமரர் நாடிழிந்த தென்னப் பொலிந்த தவ்வனீக வெள்ளம். (பா : 925)

2. அனிகத் தொகுதி. மற்று அரிகளின் அனிகமேயென. (ஆ : 397)

அனீகர் – சேனையிலுள்ளவர். ஆறுபத்தெழுகோடி அனீகருக்கு. (கி: 746)

அனுக்கம் – 1. வருத்தம். துயரம். மனம் அனுக்கம்விட. (அ: 237)

2. அயர்ச்சி. தளர்ச்சி. புந்தியில் அனுக்கந் தீர்ப்பான். (யுத் : 2159)

அனுங்குதல் - 1. வருந்துதல்; மனம்நோதல். உள்ளம் நொந் தனுங்கி. (அ : 942) விஞ்சு குளிர்ப் பல்லவம் அனுங்க. (ஆ : 253) வான் அனுக்க. (சு : 80)

2. பின்வாங்குதல். திசைக்கும் சிறிதனுங்கா உயர்தோள் பல உடையாய். (யுத் : 1127)

3. உலேதல். விண்டொட எடுத்தனன் உலகெலாம் அனுங்க. (யுத் : 514)

4. நிலேகெடல். விசையாலனுங்க வடமேரு. (யுத் : 2196)

அனுச்சை - இசைவு. நற்றவர் அனுச்சைகொடு நன்மனே புகுந் தார். (பா : 1243)

அனுசர் - தம்பியர். (பா : 197) [பா : பே]

அனுசன் - தம்பி. (பா : 197) அஞ்சன வண்ணனுக்கு அனுசன் கூறுமால். (கி : 675)

அனுதினம் - நாடோறும். (பாயி : 20)

அனுமன் - மாருதி. (கி : 723) அனுமன் தாதை. (யுத் : 478)

அனுமான் - (யுத் 1832)

அனே - அனல். நெருப்பு. அனல் என்பது அனே எனத் திரிந்த தென்பர், அனேயின் துறை ஐம்பதொடைம்பது நூல்வினேயின் தொகை வேள்வி நிரம்பிய மாமுனேவன். (ஆ : 78)

அனேத்தில் - அவற்றுள். அனேத்தில் அங்கொன்ருயினும் ஆகுக. (யுத் : 4137)

அனேய - 1. அந்த. அனேய கானம். (பா : 474)
2. ஒத்த. வருந்தலில் மானமா அனேய மாட்சியர். (சு : 507)

அனேயதாக - அத்தன்மையாகுக. செவ்வியோய் அனேயதாக. (கி : 353)

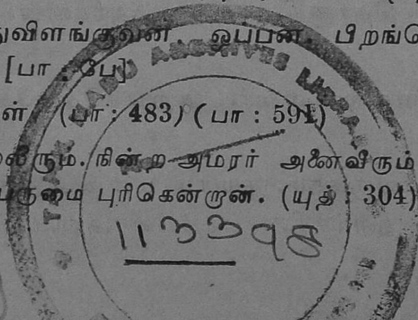
அனேயர் - அத்தகையவர். அனேயர் அப்புனலேறினர். (அ : 727)

அனேயவர் - அவர்கள். அனேயவர் வைகினர். (பா : 646) அந்த இராமலக்குமணர். அனேயவர் சீற்றந்தீர்வர். (யுத : 3979)

அனேயன - ஒத்துவிளங்குவன. ஒப்பன. பிறங்கெருத்து அனே யன. (சு : 533) [பா : பே]

அனேயாள் - அவள். (பா : 483) (பா : 591)

அனேவீரும் - எல்லீரும். நின்ற அமரர் அனேவீரும் சேர்ந்து இவ னுக்கு ஒன்று பெருமை புரிகென்ருன். (யுத் : 304)

கம்பர் வெளியீடுகள்

கம்ப ராமாயணம் அருஞ் சொல்லகராதி இருபதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சொற்களைக் கொண்டது. சுமார் 1400 பக்கங்களில் நான்கு பாகங்களாக வெளியிடப்படும். முதலாம் பாகம் அ-ஔ, ஏப்ரல் 1968இல் வெளிவரும். ஏனைய பாகங்கள் கூடிய சீக்கிரம் வெளிவரும்.

தவிர, கம்ப ராமாயணம் முழுவதற்கும் ஒரு விரிவான பொருளகராதியும் ஆயத்தமாகி வருகிறது. அந் நூல் அடுத்தபடி வெளிவரும்.

KAMBAR PUBLICATIONS

Kamba Ramayanam Glossary consisting of over 20,000 words and phrases, covering about 1400 pages is to be published in four Volumes. The first Volume அ-ஔ, will be ready by April 1968. The other Volumes will be published soon.

A Comprehensive subject-Index of the whole of Kamba Ramayanam is also under preparation. This will be published in due course.

KAMBA RAMAYANAM
GLOSSARY

Specimen pages 1-76 Consisting of words with the initial letter அ.

Compiled and Published

by

A. S. SUNDARARAJAN, B. A.,
[Formerly of Ramanathan College, Chunnakam, Ceylon]
73-A, East Car Street,
CHIDAMBARAM, SOUTH INDIA.

December 1967.